Prezentul meu eşti tu

Mi-ai cucerit trupul
Cu sărutări mărunte.
Mi-ai cucerit inima
Cutreierând fiecare părticică a ei.
Mi-ai cucerit sufletul, căci
Prezentul meu... eşti tu!

Capitolul I

Dimineaţa nu mai este de mult un motiv de fericire şi mă găseşte, ca de fiecare dată, întinsă pe şezlongul alb şi vechi de pe balcon. Privesc cum razele firave de soare îşi fac simţită prezenţa de dincolo de blocuri şi nori, învăluind oraşul în căldura sa. Totuşi, aceasta îmi atinge numai trupul, nu şi sufletul.
Îmi frec ochii cu podul palmei înainte de a face un salt în picioare şi îmi las tălpile goale să mă poarte până la balustrada din marmură albă. Îmi sprijin palmele de ea şi, cu greu, reuşesc să îmi trec un picior peste ea, apoi şi pe celălalt, lăsându-le să se bălăngăne în voie. Aşa cum picioarele lui Dolores au făcut-o. Îmi mişc stângace degetele amorţite şi mă legăn dintr-o parte într-alta. Mâinile îmi sunt amorţite din cauza presiunii pe care o pun asupra lor încercând să rămân la înălţime, iar buzele îmi tremură incontrolabil. Îmi mişc gleznele înainte şi înapoi, murmurând cântecul care, cândva, avusese puterea de a ne readuce unul în braţele celuilalt.
Doamna Greenwood, vecina de la etajul doi, mă priveşte stupefiată de jos şi mă imploră să cobor, iar eu aş face-o, însă în direcţia opusă. Mi-aş desprinde mâinile de balustradă şi i-aş permite sufletului meu să îşi ia zborul doar pentru câteva secunde, înainte de a se izbi cu putere de cimentul umed. La insistenţele femeii morocănoase, îmi ridic degetul în aer ca de fiecare dată şi îmi las trupul obosit să revină într-un mediu mai sigur. Scâncesc când spatele meu ia contact cu betonul dur al balconului şi decid să rămân în acelaşi loc pentru alte câteva clipe.
Pânza verde pe care Hades o aşezase cu măiestrie deasupra capului meu în încercarea de a mă feri de soare s-a rupt pe alocuri, permiţându-mi să privesc în voie norii ce anunţă o altă ploaie de vară. Număr fiecare loc străpuns al pânzei şi mă întreb dacă sufletul meu este la fel de distrus ca aceasta. Respiraţia nu îmi mai răsună în timpane în clipa-n care mă ridic. Ajung în cameră şi mă îndrept direct spre computer. Pun playlistul cu muzică rock şi îl las să răsune la volum maxim. Ceasul de pe perete indică abia ora şase a dimineţii, însă acest fapt nu are darul de a mă opri, ci, parcă, adânc în interiorul meu, mă stârneşte şi mai tare.
Mă îndrept cu paşi clătinaţi înspre baie, iar oglinda pătrăţoasă de deasupra chiuvetei reflectă un chip străin. Doi ochi lipsiţi de culoare, încercuiţi de cearcăne adânci şi vineţii, împinşi parcă în fundul capului, alături de un ten alb ca spuma laptelui. Răsucesc robinetul şi las apa rece să îmi umezească palmele, ca, mai apoi, să le trec peste chipu-mi abătut. Repet mişcările cât mai mult timp posibil. În minte îmi apare momentul în care râul îngheţat a vrut să mă cuprindă în braţele sale protectoare şi felul în care Hades a crezut atunci că m-a salvat, înlocuind răcoarea cu braţele sale calde şi puternice. Şi poate că a făcut-o pentru o scurtă perioadă, dar, acum, mi se pare că mă scufund din nou şi din nou în ape tulburi şi reci.
Păcălită de razele unui soare firav, mă las cuprinsă de braţele sale şi îi permit să mă conducă spre pierzanie. Mă întorc în trecut, la acele trei luni magice petrecute alături de Hades. Minutele deveneau secunde în prezenţa sa, mai ales când mă pierdeam sub trupul său ce promitea să mă protejeze de toate intemperiile vieţii. În prezent, îmi simt corpul tremurând în plină vară, căci el nu este aici să mă încălzească.
Prind în palmă cutiuţa dreptunghiulară care zace pe marginea chiuvetei încă de la plecarea lui şi amestec bine conţinutul într-un bol de plastic, ca, mai apoi, cu mişcări precise, să întind amestecul pe firele subţiri ale părului meu blond. Pensula îngustă îmi mângâie scalpul, iar eu sunt incapabilă să nu asimilez acea atingere fină cu degetele sale lungi ce obişnuiau să îmi dea părul într-o parte.
Zac în faţa oglinzii minute în şir, observând cum chipul mi se schimbă şi, din acea Maria indestructibilă, redevin fetiţa speriată de întreaga lume. Dau drumul apei la duş, dezbrăcându-mi pijamaua din satin negru. Las materialul să îmi mângâie trupul în drumul lui spre sol, pemiţându-i să mă atingă şi să mă transforme în scrum, înainte ca apa fierbinte să îmi spele ruşinea şi păcatele.
Printre genele lungi şi obosite, zăresc cum picături negre de apă mi se scurg pe chip, până sub bărbie, oprindu-se doar pentru câteva clipe deasupra sânilor înainte de a-şi continua drumul lung. O băltoaca neagră îmi acoperă vârful degetelor de la picioare, iar dârele sumbre îmi marchează coapsele. Mă aşez direct pe jos în interiorul cabinei, incapabilă să opresc amalgamul de sentimente care mi se revarsă în suflet şi, în locul lacrimilor, eliberez un suspin frânt.
Îl văd pe Ethan pe sub pleoapele închise şi în gând îmi răsună cuvintele sale rostite înainte de plecare. Mi-aş dori să fiu eu cea aşteptată, iar să mi se curme suferinţa ar fi o adevărată binecuvântare. Însă, îmi e teamă că, eliberându-mă de trecut, m-aş îndepărta şi de cel care îi oferă un sens vieţii mele. Oare voi ajunge să îl transform în mii de cioburi mărunte, dacă paharul este deja plin şi oricât aş încerca nu îl pot

goli? Oare sunt capabilă să accept un asemenea lucru, să accept o altă înfrângere fără a începe, măcar, lupta?
Îmi regăsesc cu greu stabilitatea în momentul în care păşesc peste cabina duşului şi mă îndrept spre şifonier, fără a mă privi pentru o ultimă oară, fără a-mi dori să îmi zăresc schimbarea. Arunc o privire către hainele în culori deschise, pe care Hades m-a obligat să le achiziţionez. În această clipă, îmi par mai nepotrivite ca niciodată. Îmi par străine şi reci. Nu mai reuşesc să îmi însenineze trăsăturile, aşa cum o făceau în prezenţa lui. Au devenit doar ambalajul unui suflet pierit de mult, menit să menţină aparenţele la suprafaţă. Îmi trec palmele peste ele, până la fusta mea din piele neagră, cu talie înaltă.
Pare că a trecut atât de mult timp de când nu am mai simţit-o mulându-mi-se pe piele încât nu rezist tentaţiei de a o scoate din şifonier şi de a-mi trece picioarele prin ea. Iau un maieu de un alb şters şi îl îmbrac la fel de grăbită, îndesându-i tivul în betelia fustei înainte de a trage fermoarul din spate. În colţul stâng al încăperii, bocancii mei uzaţi, care şi-au pierdut culoarea, mă imploră să-i încalţ pentru ultima oară. Mă aplec, atingându-le cu buricul degetelor vârfurile rupte şi, cu părere de rău, îmi culeg tocurile din apropierea lor.
Temătoare, strâng din dinţi şi îmi găsesc curajul necesar pentru a arunca o privire în oglindă. Uit să mai respir zărindu-mi schimbarea, iar părul negru precum smoala mi se revarsă peste umerii înguşti în bucle rebele. Îmi trec mâna prin el, neîncrezătoare, şi zâmbesc când o altă versiune a mamei îmi apare în faţa ochilor. Mereu am crezut că m-a ales datorită asemănării noastre, mereu am crezut că a văzut în mine propriul său copil, iar eu, cu siguranţă, am văzut în acei doi ochi blânzi privirea unei adevărate mame.
Inima îmi tresare speriată când două bătăi în uşă se fac auzite, urmate de câţiva paşi alerţi, iar o stare de letargie îmi cuprinde trupul la gândul că ar putea fi el. Îmi sprijin palmele transpirate de suprafaţa solidă a biroului şi inspir adânc. O dată, de două ori, de trei ori. Aşteptându-mă să îi aud glasul dincolo de bucata de lemn. Aşteptându-mă ca el să îmi ceară să îi deschid, iar eu să mă arunc încă o dată, bucuroasă, în braţele lui.
Mă pierd în reverie, ca de fiecare dată. Un simplu gest, un sunet, o mireasmă mă fac să mă întorc în trecut, la clipele petrecute alături de el. Absenţa lui mă doare fizic. Glasul lui nu are cum să mai reverbereze în încăpere. Îmi dau seama că nu are cum să fie el cel care aşteaptă să intre în casă. Aşa că, împinsă de curiozitate, mă uit prin vizor, dar nu văd pe nimeni. Deschid larg bucata dură din lemn de mahon, iar privirea mi se plimbă de jur împrejur până când observă cutia cu fundă roşie de la picioarele mele. Îmi las spatele să se cabreze şi, cu mâinile tremurânde, ridic bucata de carton de la pământ. Ochii mi se plimbă pe hârtia colorată care înveleşte cadoul, căutând numele expeditorului, însă nici urmă de aşa ceva. Închid uşa cu piciorul în urma mea şi, încă zguduind cutia, mă aşez pe patul matrimonial al dormitorului nostru. Desfac cu grijă fundiţa şi o aşez pe noptiera albă, ca, mai apoi, grăbită, să rup învelişul şi să ridic capacul cartonat.
În interior, se află o bucată de material lucios şi, înainte să realizez, degetele mele curioase încep să se plimbe pe deasupra ei. Cu mişcări lente, sustrag jacheta de piele din interior, iar respiraţia mi se opreşte odată cu mireasma dulce care îmi atacă, pe nepregătite, nările. *Trandafiri*! Strâng în mod stângace jacheta la piept şi îmi cufund nasul adânc în materialul moale. Pleoapele mi se închid uşor peste ochi, iar în minte imaginea unui înger prinde viaţă. Două lacrimi mi se preling pe obraji până sub bărbie şi se izbesc cu putere de lănţişorul pe care încă îl port la baza gâtului. Un hohot mi se desprinde pe neaşteptate de gât, alături de un supin ce îmi face trupul să tresară.
Fără să vreau, remarc pe fundul cutiei un plic dreptunghiular. O scrisoare, fără expeditor şi fără adresă. O foaie albă împăturită în patru. Unghiile mele trec în grabă peste fragilitatea foii în încercarea de a o despacheta, în timp ce jacheta încă îmi este pliată pe piept, acolo unde inima mea se duelează în speranţa de a ajunge cât mai aproape de bucata de material semnificativă.

„M-am gândit că ţi-ar plăcea să o păstrezi, rază de soare. Te aştept acasă, Mya!
Cu dragoste, tata."

Jacheta mamei îmi stă pe braţe, iar parfumul ei încă se simte, de parcă tocmai l-ar fi folosit. Miroase exact ca în zilele în care parca maşina în faţa şcolii şi, sprijinindu-se de ea, aştepta ca eu să mă cufund în îmbrăţişarea sa de neînlocuit. Ţinând-o atât de aproape, alimentându-mi inima cu mireasma sa, mă simt de parcă... aş avea-o din nou aici, lângă mine. De parcă părul său negru îmi acoperă chipul în timp ce

mâinile sale îmi mângâie liniştitor spatele. Inima îmi surâde, căci mi se pare că, de undeva de sus, mama mi-a trimis jacheta ei ca semn al bucuriei sale pentru decizia de a-mi schimba viaţa, de parcă ar încerca să îmi spună cât de mândră este de mine şi că mă iartă... Pentru toate greşelile precedente.
Îmi şterg lacrimile cu vârful degetelor şi, nerăbdătoare, îmi trec mâinile prin materialul vechi. Deşi afară sunt peste douăzeci de grade, decid să îmbrac haina încărcată de amintiri calzi şi, cu inima împăcată, o iau la pas către cafeneaua de lângă gară. Îndes scrisoarea în buzunar, propunându-mi să îmi vizitez tatăl cât de curând, iar pentru a nu ştiu câta oară inspir parfumul de trandafiri al mamei.
Fredonez o melodie oarecare tot drumul înspre cafenea, iar ochii mei nu se despart de haina din piele neagră care îmi îmbracă braţele. Azi, îmi doresc să fiu bine, să mă bucur de tot ceea ce mă înconjoară. Observ oamenii care trec prin jurul meu şi le arunc priviri fugare. Par atât de adânciţi în gândurile şi problemele lor. Rupţi de realitate şi, mă întreb, dacă la fel arăt şi eu văzută prin ochii lor. Îmi trec absentă degetele printre firele rebele de păr proaspăt vopsit şi mimez starea de bine, sperând că, astfel, va deveni reală.
Împing cu putere uşa transparentă, aruncând ocheade în jur în căutarea lui Ethan, însă nici urmă de şatenul cu ochi de culoarea alunei. Mă aşez pe unul dintre scaunele înalte de lângă bar, scoţând din interiorul buzunarului aceeaşi bucată de hârtie. Recitesc cuvintele care îmi asamblează rând pe rând piesele inimii, însă glasul lui Ethan ce se aude de undeva din spate mă obligă să ascund din nou bileţelul în buzunar şi să afişez cel mai încântător zâmbet de care sunt capabilă. Dinţii albi îmi sunt lăsaţi la vedere de buzele-mi subţiri şi, cu siguranţă, ochii mei plumburii strălucesc de fericire.
— Maria?! răsuflă el surprins, privindu-mă din cap până în picioare. Dumnezeule, aproape că nu te-am mai recunoscut!
Rânjesc la această afirmaţie, întrucât schimbarea îmi este evidentă şi, uşor, devin ceea ce îmi doresc cu adevărat, adică de nerecunoscut. Ethan se apropie de mine şi, din senin, îmi sărută obrazul stâng, exact ca seara trecută. Expresia mea uimită îl face să chicotească şi să îmi arunce unul dintre surâsurile sale strălucitoare. Îmi simt pielea feţei arzând. Îi simt buzele constant lipite de acel petic de piele, chiar dacă s-a îndepărtat cu mult timp în urmă. Îl privesc printre genele lungi şi dese şi, în mod inconştient, îmi dau părul după ureche, muşcându-mi în acelaşi timp buza.
— Nu îmi arunca privirea aia! mă ceartă el. Vreau să cred că suntem prieteni, iar prietenii, dragă Maria, se mai sărută din când în când pe obraz, îmi explică el asemeni unui copil, în timp ce aranjează câteva cești de cafea pe o tavă din aluminium. Şi, în fond, ce faci aici la ora asta?
— Credeam că ieşim în oraş, îi răspund eu pe un ton nevinovat. Sau, cumva, invitaţia ta a expirat?
Scap un chicotit în clipa-n care Ethan începe să ţopăie precum un copil cu degetele strânse în pumn. Se opreşte pentru câteva momente, îmi aruncă o privire amuzată şi îşi drege glasul, făcându-mi cu ochiul. Apoi, ca de nicăieri, un ţipăt de extaz se răspândeşte în cafeneaua plină, stârnind curiozitatea străinilor. Un râset nevinovat mi se desprinde de suflet şi îmi sprijin coatele de blatul barului, în încercarea de a mă menţine pe picioare. Îmi trimite o bezea în aer şi se întoarce cu spatele, preparându-mi binecunoscuta ciocolată caldă. Mi-o aşază în faţă, iar eu rânjesc stângace la vederea bileţelului ataşat de cana portocalie.

„Pentru o mie de zâmbete! P.S: Îmi termin tura în zece minute."

Sorb cu paiul ciocolata fierbinte din pahar, în timp ce privirea mea îi urmăreşte fiecare mişcare. Şterge cu măiestrie mesele din lemn şi, uneori, le oferă clienţilor rânjetul ce te invită să vii în această cafenea şi a doua oară. Probabil că exact acest gest şi faptul că niciodată nu punea întrebări sau îmi întrerupea tăcerea m-au făcut şi pe mine, de fiecare dată, să revin în acest local.
Arunc o privire scurtă asupra mesei din colţ, unde, pentru ultima oară, buzele mele le-au atins pe ale lui Hades. După ce a părăsit apartamentul nostru, m-am gândit că nu am luptat suficient. Că singura cale de a-l aduce înapoi este să-i arăt cât de mult îl iubesc. În pijamale şi cu inima în gât, am alergat după el. I-am cerut să rămână lângă mine sau măcar să îmi confirme că se va întoarce. Undeva, în subconştient, încă îi pot auzi cuvintele. Încă îi văd oceanele albastre privindu-mă drăgăstos şi îi simt mâinile aşezate pe spatele meu.

— Îmi promiţi că te vei întoarce? l-am întrebat, mângâindu-i chipul cu vârful degetelor.
El mi-a zâmbit strâmb şi, sărutându-mi dosul palmei, a rostit:

— Mă voi întoarce cu siguranţă, dar poate nu chiar atunci când îţi doreşti... Însă întotdeauna mă voi întoarce la tine! Este alegerea ta dacă doreşti să mă aştepţi sau dacă mă vei da uitării.
L-am sorbit din priviri şi am simţit cum inima îmi era tocată în cutia toracică. Cuvintele care i-au părăsit corzile vocale îi erau forţate, de parcă în spatele lor s-ar fi ascuns o mare de minciuni. Ochii lui de safir îi evitaseră în mod intenţionat pe ai mei, iar mâinile sale încetaseră să se mai încordeze în jurul meu. Acestea îi căzuseră frânte pe lângă trup. Cearcănele adânci de un castaniu închis îmi aduceau aminte de nopţile sale nedormite. De moartea ei şi mă sileau să îi dau drumul. Să îl las să plece. Să se refacă. Şi, cel mai important... să se întoarcă.
Mi-am lăsat ultima lacrimă să se prelingă pe obraz, iar el a oprit-o fix înainte de a mi se izbi de buze. A şters-o cu ajutorul degetului său mare şi mi-a luat chipul în palmele sale călduroase. Mi-a sărutat fruntea, bărbia, ochii şi buzele. Mi-a mângâiat umerii, pomeţii şi, când pleoapele mi s-au închis, mi-a întors subit spatele. I-am auzit paşii pornind în goană spre uşă, de parcă se temea că îi voi cere să rămână. Şi, la naiba, aş fi făcut-o! L-am urmat până la tren, privindu-l cum dispare în spatele uşilor. Însă glasul îmi pierise, iar ochii mei refuzaseră cu încăpăţânare să îl părăsească. Am auzit clinchetul uşii în momentul în care s-a închis în urma sa... Cine ar fi crezut că s-a închis pentru totdeauna, odată cu inima mea?!

Tresar speriată când Ethan îşi flutură o mână prin faţa ochilor mei şi, înainte să îmi anticipeze mişcarea, îl lovesc, aruncându-i o privire urâtă. Eliberează un râset amuzat şi îşi masează nu tocmai subtil pielea înroşită. Îmi oferă acelaşi rânjet larg ca de fiecare dată şi mă întreb dacă el a făcut vreodată cunoştinţă cu suferinţa. Poate că îi este străină, îmi spun în gând, cercetându-i fiecare petic de piele a feţei. Poate că încă nu a iubit, încerc să mă conving de una singură, căci niciun suflet biciuit de mari suferinţe nu ar avea puterea de a afişa un asemenea surâs, atât de senin şi de strălucitor. Mi-a spus că, odată, el era cel care aştepta. Dar, dacă nu îşi aştepta iubirea vieţii?
— Mergem? mă întreabă, iar eu mă ridic alene de pe scaun.
— Încotro? vreau eu să ştiu, în timp ce el împinge uşa transparentă a cafenelei.
Trupul mi se zbate în momentul în care el îmi prinde mâna căuş într-a sa, dar nu am curajul să mă eliberez, căci această căldură care îmi traversează întregul trup se simte atât de bine. Aproape la fel de minunat precum atingerea lui Hades. Precum sărutările lui. Ca braţele sale în jurul meu. El nu îmi răspunde întrebării, ci îmi mângâie, timid, pielea palmei. Încerc să nu las sentimentul de tristeţe să mă copleşească, ci să ne privesc prin ochii oamenilor care mişună în grabă pe străduţa îngustă a gării.
Văzuţi din exterior stând în această poziţie, cu mâinile unite, cu obrajii mei roşiatici şi zâmbetul lui mereu prezent pe buze, aproape că poţi jura că suntem un cuplu. Unul de nedespărţit şi la fel de îndrăgostit ca în prima zi. Pare că întreaga mea inimă îi este dăruită lui când, de fapt, ea are un singur stăpân. Al cărui nume refuz să mi-l amintesc sau să-l rostesc.
Mergem în linişte, plimbându-ne, cufundaţi în gânduri, ca de fiecare dată. Simt briza vântului primăvăratic mângâindu-mi coapsele lăsate la vedere de fusta scurtă. Ethan încearcă să mă liniştească fără a se folosi de cuvinte. Doar prin gesturi. Îşi retrage palma din strânsoarea palmei mele, ştergându-şi sudoarea de materialul fin al blugilor săi, ca, mai apoi, să mi-o apuce din nou, cu şi mai multă încredere.
— Unde îţi este prietenul blănos? mă întreabă el, întorcându-şi chipul în direcţia mea, determinându-mă astfel să-i ofer un zâmbet strâmb. Am impresia că nu prea mă place, continuă el, strâmbând din nas.
— Este acasă, îi răspund, masându-mi ceafa cu mâna liberă. Şi nu o lua personal, nu prea acceptă masculii, ridic din umeri în momentul în care mă ţintuieşte cu privirea, şi îi permit, fără niciun fel de împotrivire, să mă conducă încotro îşi doreşte.
Rânjesc când, de la depărtare, reuşesc să zăresc locul de joacă pentru copii şi, pentru câteva secunde, îmi rotesc privirea în căutarea camerei ascunse, însă ea nu se află acolo, iar Ethan mi se pare că este destul de serios în momentul în care, cu palmele pe şoldurile mele, mă ajută să urc pe toboganul ce se termină acolo unde mingiuţe diferite şi inofensive creează un mic lac colorat. Privesc pancarta cu „sub paisprezece ani", amintindu-mi, într-un final, de felul în care băiatul cu ochii de culoarea alunei m-a ajutat să sar gardul înalt.
Mă aşteaptă la capătul toboganului, ascuns până la genunchi sub mingiuţele colorate, îndemnându-mă cu blândeţe să îmi las corpul să alunece către el. Îmi desprind mâinile, lăsându-le să se ridice împotriva aerului, atunci când posteriorul meu începe să se prelingă chinuitor de lent. Fusta mea de piele şi picioarele goale nu îmi permit să alunec în voie, ci parcă mă opresc din a face o prostie. Ethan râde la

capătul obiectului de joacă şi am impresia că e parcă în pragul leşinului datorită culorii vineţii ce îi umple obrajii.
— Oh, haide! se plânge el, pe un ton de copil. Chestia asta trebuia să fie distractivă!
— Fundul meu abia încape aici! mă plâng eu, pe un ton piţigăiat. Picioarele mi-au amorţit din cauza încordării şi… se pare că m-am înţepenit! îl anunţ, smulgându-i un alt hohot de râs.
Îmi prinde încheieturile picioarelor între degete şi îmi forţează posteriorul să înainteze pe suprafaţa alunecoasă. Trupul meu se deplasează precum un CD zgâriat – sacadat şi în reluare, iar mâinile îmi cad răpuse pe lângă corp, privind cum Ethan se prăbuşeşte înfrânt între bile. Situaţia mă amuză şi, în acelaşi timp, îmi oferă un fior de teamă pe şira spinării, deoarece sunt conştientă că, în orice moment, cineva ar putea anunţa poliţia în legătură cu „crima" comisă de doi oameni aproape adulţi care încearcă să se cunoască.
Cât timp stau lipită de acest obiect, îi permit gurii mele mari să pună întrebări interminabile şi, astfel, aflu că Ethan este cu doi ani mai mare decât mine, ceea ce înseamnă că are aproape douăzeci şi doi de ani. Râsetele noastre răsună cu putere în depărtare şi, de fiecare dată, simt nevoia să îmi astup gura, căci pare atât de ciudat cum acest necunoscut stârneşte în mine ceea ce altcineva nu a reuşit în ultimele luni. Mă face să simt fiorii fericirii cutreierându-mi şira spinării.
Îmi las privirea să îl cerceteze, iar trupul începe să mi se mişte din nou, până ce alunecă de tot, şi mă năpustesc asupra lui. Cădem laţi în marea de biluţe colorate, iar el se grăbeşte să îmi prindă şoldurile cu braţele sale. Îl simt căldura traversându-mi trupul şi corpul lui sub al meu. Trag aer adânc în piept şi mă pierd în acea culoare a alunei atât de specială a ochilor săi. Îşi mişcă degetele pe jacheta mea înainte şi înapoi, de parcă ar încerca să îmi mângâie pielea şi să mă dezbrace de secrete. Îi simt respiraţia întretăiată pe chipul meu şi îl vad apropiindu-se tot mai mult, ajungând atât de aproape încât buzele sunt pe cale să ni se unească.
— Ar trebui să plecăm, sparg tăcerea, îndepărtându-l de mine.
Mă ridic de pe trupul său arzând şi îl privesc cu o sprânceană arcuită, scoţându-mi o mingiuţă de culoare roşie de sub tricou. Zâmbeşte larg cu toţi dinţii la vedere, iar eu simt că îmi pierd cumpătul, la fel cum mi se întâmpla doar în preajma lui. Refuz să cred că aş fi capabilă să mă îndrăgostesc de un alt bărbat. Refuz să îmi asum toate trăirile care mi se cuibăresc în suflet şi, nestingherită, dau vina pe sindromul premenstrual, aşa cum orice femeie matură ar face-o.
Ethan îmi întinde braţul pentru a mă ajuta să păşesc peste plasa care ţine mingiile la un loc şi încerc, pe cât posibil, să nu mă împiedic şi să cad din nou în braţele sale. Ne continuăm traseul, ne dăm în leagăn, râdem cât cuprinde şi, într-un final, luăm decizia de a pleca.
— Îţi este foame?
— Sunt lihnită! mint cu neruşinare, întrucât am uitat ce înseamnă a mânca cu adevărat cu mult timp în urmă. Înainte de Hades. Înainte de noi.
Am uitat toate lucrurile esenţiale pentru supravieţuire, sperând că, într-un final, totul va înceta. Că viaţa mea se va opri într-un punct, iar eu nu voi mai fi capabilă să deschid larg ochii şi să mă trezesc pe acelaşi şezlong vechi care îi poartă mirosul. Ne poartă mirosul, la fel ca şi fiecare centimetru al acestui apartament nenorocit.
Mă întreb: de ce? De ce mirosul lui încă împânzeşte fiecare colţ al încăperii? De ce mirosul lui este încă atât de viu şi îmi înţeapă pielea? De ce mireasma care altădată îmi aducea fericire mă răneşte atât de tare? De ce simt că mă sufoc inspirându-i parfumul care altădată mă învăţa să respir? De ce mă gândesc la el când palma mea strânge, fără ruşine, palma unui alt bărbat?
Intrăm în cel mai apropiat restaurant şi ne aşezăm la masa din colţ, care oferă o privelişte divină asupra oraşului prin geamul aproape negru. Beculeţele se zăresc incolore, iar inimile parcă încetează să bată în acest loc întunecat. Îmi simt trupul tremurând uşor şi nu căldura sufocantă din interior este de vină şi nici mirosul de mâncare care îmi atacă nările, ci amintirile. Amintirile mă sufocă şi mă silesc să mă cutremur.

— Iubesc întunericul dacă el mi te aduce pe tine! i-am spus într-o seară călduroasă, încercând să îi mărturisesc iubirea ascunsă a inimii mele.
El a zâmbit, mi-a sărutat, ca de fiecare dată, fruntea şi a inspirat adânc mirosul părului meu ciufulit în urma partidei noastre de dragoste. Încă îi auzeam gemetele în timpane, încă îl simţeam pulsând tandru în interiorul meu şi, în acelaşi timp, încă nu aveam puterea să cred că el îmi aparţine.

— Eu nu iubesc nimic, îmi spusese sigur pe el şi am simţit cum cerul se revarsă asupra noastră. În afară de ochii tăi plumburii!
Mă iubeşti? Îmi doream să îl întreb, însă nu aveam curajul. M-am limitat la a-i înconjura gâtul cu braţele mele şi la a-mi uni buzele cu ale sale. Avea gust de vin roşu, de dragoste şi compromisuri. Îmi purta aroma, iar eu o simţeam invadându-mi cavitatea bucală la fiecare atingere a limbilor noastre.

— Nici nu te-ai atins de mâncare, mă scoate Ethan din visare, dând negativ din cap. Şi ţi s-a schimbat privirea – mă informează el pe un ton dezamăgit –, ţi–a dispărut acea strălucire nebună din ea.
— Nu sunt sigură că mai ştiu ce înseamnă nebunia, îi mărturisesc şi înfulec o gură din salata pe care el o comandase în timp ce gândurile îşi puseseră amprenta asupra mea. Nu ţi-ai fi dorit să mă cunoşti înainte, eram... Cum să spun ca să sune frumos? Complet dusă? Da, asta este!
La auzul cuvintelor mele, scăpa un chicotit continuând să dea dezaprobator din cap. Îmi priveşte buzele şi simt nevoia să le umezesc cu limba înainte să se usuce şi să cadă, întrucât am impresia că privirea lui mă arde. Îşi întinde braţul şi îmi atinge degetele, ridicându-şi sprâncenele în mijlocul frunţii, atunci când îmi spune pe un ton sigur:
— Cred că te-aş fi plăcut şi atunci, Maria!

M-ai fi plăcut? îl întreb mental, privindu-i cercetător chipul. În ce fel mă placi, Ethan? Ca pe o prietenă? O cunoştinţă sau, poate, mai mult? M-ai fi plăcut pentru modul în care arăt sau pentru ceea ce sunt? Mi-ai fi fost alături în nopţile geroase? Ai fi putut, cumva, să mi-l alungi pe Hades din suflet? Mă îndoiesc, dar parcă tot aş vrea să cunosc răspunsul.

***
Ethan m-a condus acasă când soarele deja apunea pe cer, m-a sărutat pe obraz şi, în afară de aproape sărutul nostru, nu s-a mai întâmplat nimic special. Ţinându-ne de mână, ne-am plimbat câteva ore de jur împrejurul oraşului. Mi-a cumpărat îngheţată şi am mâncat-o pe nerăsuflate pe o bancă din parcul copiilor. Parcă şi acum, după câteva ore, cuvintele lui îmi circulă prin minte.

— Îţi va îngheţa creierul dacă mănânci aşa chestia aia, îmi spusese el chicotind şi am ridicat din umeri.
— Dacă acest lucru delicios va avea puterea de a-mi amorţi gândurile chiar şi pentru câteva secunde, atunci merită riscul!
Zâmbetul îi dispăruse de pe chip şi, fără avertisment, mă trăsese în braţele sale. Îmi sărutase fruntea şi nu băgase de seamă faptul că, pe jumătate mâncat, cornetul meu se lipise de tricoul său alb. Într-un mod ciudat, a început să îmi inspire suferinţă. De parcă fiecare por al său striga cu disperare să îl alin, să îl mângâi şi să rămân lângă el oricât de mult era necesar. El nu avea nevoie de o iubită, ci de o prietenă. Una dornică să îi asculte patimile şi să îi împărtăşească durerea. Una exact ca... mine!

Îmi dau seama de acest lucru în timp ce, întinsă pe patul meu, mă gândesc la el, întrucât creierul meu este incapabil să nu se gândească la acele buze pline. La acele braţe subţiri şi, totuşi, ademenitoare. Mi se pare că subconştientul meu încearcă să îl înlocuiască pe Hades cu opusul său. Însă, ce rost are avea dacă inima mea încă bate pentru el?
Privesc tavanul minute în şir, în timp ce degetele îmi trec înainte şi înapoi printre firele de păr ale amicului meu alb. Blana lui moale şi pufoasă mă face să vreau să îmi afund faţa în ea. Mi-ar plăcea să rămân astfel pentru totdeauna. Aş vrea să mă pot ascunde de o lume întreagă, să îmi cufund capul în nisip precum struţul! Îmi doresc să uit de tot şi de toate, să încremenesc în această stare de amorţeală totală până când inima mea bolnavă de iubire va reuşi să se refacă, să se vindece şi să îmi permită din nou să respir şi să mă bucur de viaţă! Mi-ar plăcea să nu mai simt nimic, să nu mai văd nimic, să nu mai îmi las mintea să bântuie printre amintiri şi clipe trecute! Bine ar fi să pun totul pe pauză pentru o eternitate… sau măcar până voi reuşi să uit de tot ceea ce Hades înseamnă pentru mine.
Îmi iau telefonul de pe noptieră, iar ochii mi se mijesc la vederea celor douăzeci şi patru de apeluri pierdute. Toate de la un sigur număr: tata. Faptul că, de la plecarea lui Hades, am ales să îl ignor şi că ne vedem doar în puţinele dăţi în care mă ofer voluntară să îl ajut cu cafeneaua nu mai pare o idee atât de bună. Ne rezumăm la discuţii de complezenţă şi la banalităţi. În plus, el e cel care îmi asigură finanţele încă şi acum, depozitând mult mai mulţi bani decât aş avea nevoie în contul bancar.

Sunt conştientă că, faptul că mă ascund, nu mă face cu nimic mai bună decât Hades. Decât decizia lui de a fugi cu coada între picioare, pentru că, în realitate, fac acelaşi lucru.
Mă ridic din pat şi îmbrac prima rochie care îmi apare în cale în momentul în care deschid dulapul. Are modele florale şi nu sunt deloc ceea ce aş alege în mod normal. Însă, vreau să mimez fericirea şi să mă prefac că sunt într-o stare sufletească excelentă în faţa tatălui meu. Tocmai de aceea, prefer să nu îmbrac hainele mele complet negre. Seamăn mai mult vechea Marie în ceea ce am ales şi ştiu că asta vrea părintele meu să vadă. Nu pe cea prezentă, lipsită de strălucire şi de închistată în temerile şi suferinţele ei.
Îmi prind părul negru într-o coadă de cal în vârful capului. Mă privesc în oglindă muşcându-mi interiorul obrazului şi imaginea mea de acum mă şochează. Semăn atât de tare cu mama mea în postura aceasta. Îmi imaginez privirea tatălui meu la vederea mea. O variantă mai tânără a răposatei sale soţii şi inima mi se strânge dureros. Nu vreau să îl rănesc. Nu vreau să văd cum fericirea abia găsită se scurge de pe chipul său şi, cu toate acestea, nu pot amâna inevitabilul.
Taxiul opreşte în faţa casei albe şi îi permit privirii să inspecteze locul ce pare că a rămas neschimbat. Acelaşi gard de culoarea pământului înconjoară iarba verde până la portiţa de un maro deschis. Florile plantate neglijent pe lângă veranda cenuşie sunt acum vii şi pline de culoare. Dinăuntru se aud zgomote, râsete şi cuvinte rostite cu putere, iar undeva, în fundal, sunetul televizorului mi se strecoară în timpane. Privesc uşa, acea uşă pe care obişnuiam să mă strecor în goana nebună de a merge la o petrecere monstruoasă. Acea uşă ce era singurul impediment între mine şi viciile mele. Respiraţia îmi devine întretăiată când degetele mele, strânse în pumn, se lovesc de două ori de bucata de lemn şi aştept în linişte.
Când pleoapele îmi cad peste irisuri, decorul se schimbă şi mă teleportez, ca prin minune, într-un alt loc, la acea zi cruntă care a separat destine. Îl văd pe Hades lovind uşa şi strigând în disperare numele lui Dolores. Mă văd pe mine, ţinându-mi mâinile strâns la piept, în încercarea de a mă proteja, iar atunci când uşa se întredeschide şi tatăl meu iese în prag cu o expresie uimită, văd prin el. Până la acei ciorapi cu inimioare care se bălăngăne în faţa ochilor mei, tăindu-mi răsuflarea. Îi revăd chipul acoperit de cascada roşie şi semnul pe care funia i l-a lăsat în jurul gâtului în clipa-n care ea a căzut răpusă în braţele protectorului meu.
— Mya, îmi întrerupe tata şirul gândurilor şi îmi scutur capul înainte şi înapoi pentru a scăpa de acea imagine sumbră ce încă îmi bântuie subconştientul.
În mintea mea, printre gânduri anoste, Dolores încă se ascunde. Imaginea ei mi se pare la fel de vie ca altădată. Mă chinuie, îmi chinuie inima, reproşându-mi în repetate rânduri fapta mea:
L-ai furat, iar acum chiar şi tu l-ai pierdut!
Îi surâd tatei, îi ofer cel mai mare şi fals surâs de care sunt capabilă, şi mă arunc la pieptul său. Îmi simt inima strânsă ghem în torace, îi aud bătăile necontrolate în timpane şi simt cum lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji înainte ca primul hohot ce îmi anunţă durerea să se spargă în încăpere. Tata îşi strecoară braţele în jurul meu şi îmi mângâie spatele într-un mod liniştitor. Îl simt cald, prezent. Îl simt aşa cum nu am mai făcut-o de mult timp.
Mă ghidează în interiorul locului ce, cândva, îmi fusese adăpost, şi se aşază pe canapea, poziţionându-mă deasupra genunchilor săi, aşa cum obişnuia să facă pe vremea copilăriei mele. Degetele lui se strecoară în părul meu şi, brusc, îmi amintesc de nuanţa pe care acesta o poartă în acest moment. Îmi ridic privirea stânjenită şi, cu ajutorul degetelor, îmi şterg lacrimile rămase pe chipu-mi îndurerat. Tata se uită cu o privire încărcată de dragoste la mine, continuând să îmi legene trupul asemeni unui copil nou-născut.
— Eşti atât de frumoasă, rază de soare! şopteşte cu gura lipită de fruntea mea şi un sunet indescifrabil îmi scapă printre buzele udate de lacrimi. Semeni atât de mult cu ea, nici nu ai idee... continuă el, cu acelaşi zâmbet plin pe faţa lipsită de imperfecţiuni. De parcă vârsta i s-ar ascunde în spatele acestuia.
Un tuset feminin îmi atrage atenţia înainte să apuc să îi răspund tatălui meu şi îmi întorc privirea înspre bolta peretelui ce duce spre bucătărie. Sprijinită de marginea lui, cu ochii ei căprui şi mari, femeia mă priveşte. Părul ei roşu ca focul a crescut considerabil în ultimul an, trecându-i acum de umerii înguşti şi acoperindu-i gâtul lung ca de model. Pare stingherită când mă priveşte şi îşi ridică mâna la nivelul feţei, mişcându-şi degetele în semn de salut. Ochii mei se îndreaptă spre chipul părintelui meu care, fascinat, nu îşi dezlipeşte privirea de femeia îmbrăcată adecvat. Atât de nepotrivit ei.

— Nirvana, îi rostesc numele fără să o privesc şi simt cum tensiunea se strecoară prin ferestrele deschise. Cât timp a trecut?
Un icnet slab mi se desprinde de gât şi sar ca arsă din braţele tatălui meu pentru a-i îmbrăţişa iubita. Totul este mai mult decât clar, privirile pe care şi le aruncă, modul în care buzele lor se arcuiesc în zâmbete pline şi strălucitoare, cât şi burtica abia sesizabilă ce iese în evidenţă pe sub bluza corpolentă îmi oferă răspunsul întrebării nerostite. Nirvana este iubita tatălui meu!
Însă, în braţele ei, în momentul în care acel parfum familiar mi se strecoară în nări, realizez un ultim lucru şi un singur nume îmi apare în minte. *Sheryl!* De parcă m-ar fi simţit, aud paşii ei hotărâţi coborând scările şi, peste umărul Nirvanei, o văd la capătul lor. Îşi dă cu vârful degetelor părul, acum albastru, din ochi şi rămâne pe loc. De parcă picioarele-i înţepenesc. Nu îmi zâmbeşte aşa cum am crezut că o va face şi nu se mişcă din acel loc. Mă despart de mama ei şi mă întorc spre ea. O privesc, oferindu-i un zâmbet plin, iar asta este tot ce are nevoie ca să prindă viteză înspre mine. Odată ajunsă la pieptul meu, picioarele îi cedează şi sunt nevoită să mă aplec cu ea, până când genunchii ne ating podeaua.
— Îmi pare atât de rău! rosteşte printre lacrimi şi suspine, iar în străfundul sufletului meu ştiu că reacţia sa nu are neapărat legătură cu mine.
Chase!
Simt cum trecutul îşi strecoară ghearele în sufletul meu şi încearcă cu disperare să mă tragă înapoi, pe când eu mă zbat să merg înainte. Cât mai departe! Mâinile îmi devin moi şi, înfrânte, îmi cad pe lângă corp, eliberându-i trupul prietenei mele. Îşi ridică ochii înlăcrimaţi până la mine şi ştiu, ştiu că mă înţelege. În privirea sa regăsesc acelaşi dor, aceeaşi disperare şi speranţă pe care le zăresc înconjurându-mi irisurile în fiecare minut din zi.
— Se pare că vom fi surori! îi şoptesc şi las un rânjet mic să îmi ridice colţurile gurii.
Sheryl chicoteşte, oferindu-mi din nou îmbrăţişarea pe care speram să o primesc cu mult înainte. Mă strânge tare, de parcă ar încerca să se asigure că nu plec nicăieri. Îşi lipeşte fruntea de baza bărbiei mele şi rămâne aşa, câteva minute bune, în care încearcă să îşi oprească lacrimile îndurerate. O văd privindu-şi mama, după care îmi priveşte tatăl şi îi trimite o bezea în aer. Atât de tipic ei! De parcă în tot acest timp schimbarea nu a reuşit să o ajungă din urmă.
— Eşti brunetă acum! constată ea, în timp ce mă trage de mână înspre vechea mea cameră.
Inspir adânc în clipa-n care piciorul meu trece pragul, căci singurul lucru schimbat din încăpere este parfumul. Amintirile mă năpădesc şi mă aşez în şezut la marginea patului, lăsând imagini vii să îmi danseze în minte. Îl văd pe Hades, cu mâinile sub cap, în patul meu. Îl văd la fereastră, pe fotoliu, şi, cel mai important, îl văd lângă mine.
— De ce? mă întreabă, jucându-se cu o şuviţă din părul meu, aşa cum făcuse odinioară.
O privesc, iar singurul lucru modificat la înfăţişarea ei este culoarea părului. Sheryl, la fel ca şi mine, a simţit nevoia de ceva nou, sperând că acel ceva îi va alina inima însângerată. Nu mă întreb dacă a reuşit, pentru că ştiu că nu a făcut-o. Sufletul ei este la fel de zdruncinat ca înainte.
— Pentru că, de această dată, încerc să aduc trecutul înapoi, îi răspund sincer şi observ cum urma de bună dispoziţie i se evaporă. El a plecat, eu am rămas şi nu pot să nu mă gândesc la sărutările lui ori de câte ori mă uit în oglindă. Nu pot să nu îi simt atingerea, să nu îi văd chipul... Nu este niciunde şi, totuşi, este peste tot!
— Şi Chase a plecat, îmi dezvăluie ea, şi îmi reprim dorinţa de a-i spune că ştiu acest lucru. Pur şi simplu a plecat fără să îmi spună o vorbă! Totul s-a terminat şi mi-a transmis prin Chad să nu îl mai caut, nici acum şi nici altă dată. Niciodată. De parcă, în tot acest timp, am fost doar un impediment pentru el. Aş vrea să ştiu, măcar, dacă este bine...
— Este, îi răspund, sigură pe mine. Chad mai trece pe la cafenea din când în când, recunosc, căci mă priveşte cu ochii mijiţi de uimire. Chase urmează o facultate în New Orleans, după care plănuieşte să lucreze la firma tatălui său. Vrea să preia afacerea, din moment ce Chad nu are de gând. Presupun că ăsta este modul lui de a pune mâna pe avere.
— Chad? îi rosteşte numele ca pe o întrebare. Ce s-a întâmplat cu noi toţi? Obişnuiam să fim de nedespărţit, iar acum habar nu mai am cine sunteţi! Tu te îmbraci în haine colorate şi îţi schimbi culoarea părului, de parcă aceste lucruri ar reuşi să îţi schimbe personalitatea, pufneşte a reproş. Chase mă abandonează, Dolores se sinucide din cauza... Nici nu ştiu cauza, oricum, motivul este irelevant. Yarris şi Hades dau bir cu fugiţii, Chad devine cel mai mare arogant de pe faţa pământului şi rămân eu.

Aceeaşi Sheryl dintotdeauna, îmi spune şi îşi ridică mâneca, dezvăluind nenumărate înţepături ale acului. *Drogata şi uşuratica Sheryl, doar că fără prieteni.*
— Hei, îi vorbesc pe un ton dojenitor. Eu încă sunt aici! Am fost mereu aici, Sheryl, doar că tu... Tu ai ales să mă abandonezi în detrimentul iubirii. Ai ales să laşi totul în urmă şi să îţi creezi un imperiu fals. Iar acum, te întreb, a meritat?
— Nimic nu merită, Maria! îmi spune, sigură pe ea. Am încercat din răsputeri să fac ca totul să fie bine şi am dat greş... Nu a meritat osteneala, nu mi-a meritat iubirea şi nu m-a meritat pe mine! Sau poate că eu nu l-am meritat pe el. Nu ştiu...
— L-ai meritat! o asigur, încercând să îi şterg întrebările ce-i învolburează mintea. Şi a meritat osteneala, Sheryl! Aţi reuşit să trăiţi o dragoste de liceu! Una încărcată cu suişuri şi coborâşuri, cu nopţi fierbinţi şi dorinţe ascunse, care, pentru voi, a fost cea mai frumoasă. Spune-mi că greşesc, Sher!
— Presupun că este adevărat că iubirile adolescentine nu rezistă în timp, râde ea, frecându-şi palmele între ele. Nicio iubire nu rezistă!
— Poate că nu, îi răspund, privind fereastra prin care Hades se strecurase în camera mea de nenumărate ori. Poate că iubirea înseamnă doar suferinţă şi atât sau poate că acesta este preţul unor momente de neuitat.
— Asta este cel mai rău, ştii? Că sunt momente de neuitat, iar eu îmi doresc cu ardoare să le uit!
— Uitarea nu este soluţia, Sher... Priveşte-ţi în suflet şi întreabă-te: chiar ai vrea să îţi şterg fiecare moment magic din memorie? Fiecare atingere suavă pe care nu doar trupul tău a simţit-o, ci şi inima?
— Magia nu există, Maria! La fel ca iubirea, magia este doar un mit! Iar momentele acelea... Ele mă chinuie cel mai mult!
Oare iubirea este doar un mit şi atât? Oare bătăile accelerate ale inimii şi fluturaşii care îşi zbat, nestingheriţi, aripile, sunt doar rodul imaginaţiei noastre? Dacă iubirea este inexistentă, cărui fapt i se datorează fiorii de electricitate şi fericirea ce parcă jură a fi veşnică? Cărui scop ne supunem noi, oamenii, dacă nu suntem concepuţi pentru a iubi?
Sunt sigură că îl iubesc pe Hades. El este cel pentru care aş merge până la capătul lumii, cel pentru care aş fi capabilă să ucid fără să privesc în urmă. Aş putea să îmi abandonez inima în favoarea lui încă o dată. El este singurul pe care l-aş aştepta la nesfârşit, fără a şti cu siguranţă dacă merită. Şi, la final, când cineva mă va întreba dacă a meritat osteneala, îi voi răspunde:
El a meritat totul! Fiecare lacrimă, fiecare suspin, fiecare secundă în care am privit uşa, sperând să pătrundă în încăpere. El încă merită să îl aştept până la sfârşitul liniei! Până la sfârşitul vieţii!
Însă, asta nu înseamnă că îl voi ierta pur şi simplu sau că mă voi arunca în braţele lui de îndată ce îl voi zări, oricât de mult mi-aş dori acest lucru. Indiferent cât de tare aş vrea să îi aud inima bătând sub urechea mea. Adevărul este că ar fi extrem de greu să am din nou încredere, astfel încât să ajung să îmi pun sufletul în palma sa. Am mai făcut-o în trecut şi, de fiecare dată, a rupt bucăţi din el şi a plecat mai departe, cu crâmpeie ascunse încă în pumn. Am rămas cu cicatrici greu de vindecat sau de acoperit cu un petic de speranţă. Şi, am impresia că, dacă îl mai primesc încă o dată alături de mine fără a avea certitudini, ar fi ultimul lucru înainte ca sentimentele mele să se închidă definitiv. Ar fi sfârşitul a tot, căci aş pieri negreşit la un nou abandon din partea lui.
— Se pare că Chad dă o petrecere în seara aceasta, mă anunţă Sheryl, fluturându-mi telefonul prin faţa ochilor. Vrei să vii cu mine?
— Ca parteneră sau prietenă? o întreb, râzând fals. Nu voi merge la petrecere, o anunţ atunci când îşi întredeschide buzele pentru a vorbi, nu vreau să mă întorc la a fi ceea ce eram cândva!
— Nici nu trebuie! încearcă ea să mă liniştească. Promit că voi avea grijă ca nimeni să nu îţi pună nimic în sucul pe care îl vei bea toată noaptea!
— Promiţi solemn?!
— Promit cum vrei tu, chiar dacă nu cred în lucrurile astea! Şi ştiu că nici tu nu crezi, doar că ăsta este felul tău de a încerca să îmi dovedeşti un lucru greşit. Nu te-ai schimbat, Maria! Încă îţi strălucesc ochii când te gândeşti la o petrecere şi încă îţi treci limba peste buze de fiecare dată când cineva pronunţă cuvântul „alcool". Eşti aceeaşi tu dintotdeauna şi, dintre noi toţi, pe mine nu mă poţi păcăli. Nici cu îmbrăcămintea, nici cu părul şi nici cu comportamentul de mironosiţă. Aşadar, îmi retrag cuvintele! Nu îţi promit nimic, pentru că, din moment ce eşti invitată, vei face totul pentru a ajunge la petrecere. Nu îţi este dor, Maria? Nu îţi este dor absolut deloc?!

O privesc cu ochii mijiți de surprindere și, în mod inconștient, îmi trec o mână prin păr, oprindu-mă la vârfurile brunete, parcă atât de străine mie. Sheryl își ţuguie buzele, așteptându-mi, cel mai probabil, răspunsul.
— Nu mai sunt un copil, Sher! Am aproape douăzeci de ani, oamenii se așteaptă să urmez o facultate, să mă maturizez și, poate că, în anul doi, să rămân însărcinată cu un viitor medic chirurg. Însă, nimeni nu se așteaptă să apar la o petrecere în căutare de alcool și droguri. Nu se mai așteaptă!
— Tehnic, încă ești minoră până anul viitor, își flutură ea degetul prin fața ochilor mei. Dacă nu poți cumpăra alcool de una singură până la douăzeci și unu de ani, cu siguranță nu se așteaptă nimeni să te căsătorești și să ți-o tragi cu jumătate dintre colegi până ajungi la acel medic chirurg. Adică, ți-o poți trage, atât timp cât ei poartă balonașul!
„*Balonașul*", pufnesc tăcut, amintindu-mi de nenumăratele nopți în care eu și Hades ne dăruiam unul altuia fără a folosi protecție. Nu ne doream un copil sau poate că, în adâncul sufletului, speram ca rodul iubirii noastre să înflorească în interiorul meu. Cumva, acest lucru nu s-a întâmplat și, privind acum în urmă, înțeleg supliciul la care m-ar fi supus un copil.
Îmi amintesc de Nirvana înainte de a intra în viața tatălui meu. Destrăbălata și drogata Nirvana. Cea care își lăsa fiica sa umble hai-hui zile la rând fără a se interesa de starea în care se află. Dacă a mâncat, dacă a dormit... Dacă nu cumva a luat o supradoză din cauza supărării. Poate că, evitând o sarcină, am salvat un suflet. Nirvana este dovada vie a ceea ce aș fi ajuns crescând un copilaș de una singură. L-aș fi distrus, nimicit... Mi-aș fi ucis, inconștient, singurul motiv de a trăi.
Îmi scutur capul, înfiorată de gândurile negre, și o privesc pe Sheryl pe sub genele obosite. Noaptea îmi este coșmar, întrucât ajung să caut brațele iubitului meu. Să îi caut trupul și căldura, până când realizez că el nu este acolo. Uneori, cedez plângând, iar alteori îmi vărs amarul pe duritatea șezlongului de pe balcon. Privesc cerul și stelele, imaginându-mi că și el, de acolo de unde este, face același lucru, iar mai apoi adorm, fără să am fața udă de lacrimi, însă cu inima inundată de sânge.
— Poate că ai dreptate, îi spun lui Sheryl ridicând din umeri. Poate că îmi doresc atât de mult să mă schimb doar pentru el... Îmi e dor de acea fată care jura să nu se schimbe datorită iubirii, la naiba, Sher, ce s-a întâmplat cu ea?!
— S-a înșelat! ridică Sheryl din umeri. A crezut că îl poate păcăli pe Cupidon și nici nu a realizat când săgeata i s-a înfipt fix în fund!
Îmi abțin chicotitul sau comentariul răutăcios care îmi stă pe vârful limbii și, în schimb, oftez. Mă ridic în picioare și îmi trec vârful degetelor peste lemnul închis la culoare al dulapului. Încă îmi amintesc când, doar cu două pensule și o găletușă de vopsea neagră, am decis să schimbăm aspectul încăperii. Îmi amintesc totul, de parcă s-ar fi întâmplat doar cu câteva zile în urmă.
— Cine ar fi crezut că aceasta avea să fie, de fapt, camera ta? o întreb, privind afișele șterse de pe pereți. Eu cu siguranță nu!
— Știai? șoptește, privindu-mă pe sub sprâncenele aproape unite. De mama mea și de tatăl tău? continuă și neg cu mișcări ușoare ale capului.
— Nu, răsuflu încet. Astăzi am aflat și, deși voiam să țip și să o scot pe Nirvana afară din casa noastră, nu am putut...
— De ce? mă întrerupe ea, înălțându-și sprâncenele în mijlocul frunții.
— Pentru tine, Sher... Pentru tata. Pentru voi! Eu nu mai am de mult o familie, de ce să te împiedic și pe tine să ai una? De ce să nu te las să te bucuri și să descoperi fericirea? Nu există loc mai călduros decât casa în care părinții tăi te așteaptă! Iar acum tatăl meu este și tatăl tău în egală măsură.
— Știu că nu o vrei pe mama în locul mamei tale, clatină ea din cap, strângându-și genunchii la piept. Cine și-ar dori-o în definitiv? Vreau doar să știi că nu este doar familia mea, Maria! Acum, aceasta este familia noastră, chiar dacă vrem sau nu să acceptăm situația.
— De cât timp știai? De ei doi?
— La puțin timp după ce ai început să ți-o tragi cu Hades. Cam pe când am început să ne distanțăm una de cealaltă. Nu puteam să îți spun, Maria! Prietenia noastră se ducea de râpă și nu voiam să îți ofer un motiv în plus. Așa credeam, când, de fapt, trebuia să îți fiu alături. La naiba!

Trebuia, îmi răspund de una singură. Trebuia să rămâi lângă mine, Sheryl! Căci asta fac prietenele, nu-i așa? Cel puțin... Asta se presupune că ar trebui să facă.

Îmi trag nasul şi îmi încolăcesc degetele în jurul palmei sale, promiţându-i astfel că îi voi rămâne alături. Şi o voi face, susţinând-o în tot şi încercând să o călăuzesc, arătându-i drumul cel bun. Asta îmi doresc, însă cum aş putea eu, maestra dezastrului, să fac ceva bun?

***

Orele petrecute alături de prietena mea proaspăt regăsită trec ca un fum. Avem mult timp pierdut de recuperat, noutăţi de împărtăşit. Am pierdut multe una din viaţa celeilalte. Sheryl îmi vorbeşte despre Chase şi cum, ca de obicei, nu a reuşit să îşi păstreze relaţia cu el, deşi părea că, de data asta, este vorba de dragoste adevărată. S-a întâmplat inevitabilul şi el a plecat înainte ca ea să poată face ceva în acest sens. A lăsat-o să se descurce cu toată tristeţea rămasă în urmă, cu suferinţa muşcând din sufletul ei făcut bucăţi. Nu a anticipat lucrul ăsta şi acum îi pare rău că nu a fost ea cea care a pus punct iubirii lor. Vrea să mă lase să cred că e puternică şi că nu îi pasă, spunându-mi că îşi va lua revanşa şi îi va şterge rânjetul victorios de pe chip, însă se minte de una singură. În privirea ei de culoarea nisipului observ doar durere şi speranţă. Speranţa ca el să se întoarcă şi să îi ofere un sărut şi o îmbrăţişare. Încerc să îi spun asta şi să îi arăt că trebuie urmată calea inimii, însă nu vrea să mă audă.

Uitarea este prea mult atunci când tot ceea ce îţi doreşti este să îţi aminteşti. De el, de voi, de tot ce aţi avut odată şi de tot ce tu nu vei mai avea. Căci eşti conştientă de acest lucru şi în acelaşi timp, încerci să negi. Să negi posibilitatea ca el să nu se mai întoarcă.

Iar eu, dintre toate persoanele, ştiu cel mai bine acest lucru, întrucât situaţia noastră este extrem de asemănătoare. Cu toate acestea, diferenţa este uriaşă, întrucât Hades nu s-a îndepărtat pentru că îşi dorea asta. Inima lui tânjea să fie lângă mine. A fost forţat de o nevoie aflată mai presus de el să plece, să se ducă departe şi să renunţe la noi. Însă, sper că toată situaţia este una temporară, căci se simţea durerea în glasul său şi se vedea suferinţa în privirea lui pentru că mă lăsa în urmă. Evenimentul tragic petrecut înainte de actul lui a avut darul de a-l pune la pământ şi de a îi face inima ţăndări. A promis că va încerca să o refacă, să alăture bucată lângă bucată şi să revină cu una complet nouă. Dornică şi capabilă să ofere şi să primească iubire. Una care să lupte pentru noi, pentru emoţiile puternice şi pentru tot ceea ce am reuşit să construim în timpul petrecut împreună. Sau, tot ce a mai rămas din toate astea…
— Ce ai zice să scăpăm de culoarea asta insuportabilă şi să o aducem pe Maria înapoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? îmi spune ea, în timp ce peria de păr îmi mângâie scalpul, plimbându-se în mişcări verticale până la vârfurile brunete.
— Nu ştiu, Sher... Să renunţ la brunet pentru a doua oară e ca şi cum m-aş întoarce în timp şi aş redeveni aceeaşi fricoasă notorie. E ca şi cum...
— Vopsindu-te brunetă, te-ai întors în timp, mă întrerupe ea, clătinând din cap. Aşteaptă aici! îmi porunceşte ea şi eu fac întocmai.
Sheryl dispare pe uşa roşie care dă spre baie, iar când se întoarce, în palme ţine două tuburi de vopsea pentru păr. Îmi arcuiesc, sceptică, o sprânceană în direcţia ei, făcând-o să să ridice din umeri.
— Am vrut şi eu să renunţ la curcubeul din capul meu, îmi răspunde întrebărilor nerostite. Însă, mi-am dat seama că nu are rost să renunţ la o parte din mine pentru o altă persoană... Persoană care a ales să plece, aşadar, întrebarea este următoarea: tu vrei să renunţi la tine? La tot ce eşti? Vrei să renunţi la viaţa ta pentru o persoană care a plecat? Şi nu îi căuta scuze, Mya... Căci putea să îţi prindă mâna într-a lui şi să fugiţi împreună. Dar nu a făcut-o, nu-i aşa? Nici măcar nu te-a întrebat dacă vrei să îl urmezi. Nici nu i-a păsat că, plecând, îţi striveşte inima!
Contemplu asupra cuvintelor sale un moment.
— Hades m-a iubit brunetă şi m-a iubit şi blondă, Sheryl! Indiferent de culoarea pe care o va avea părul meu, voi rămâne tot eu. La fel de distrusă, cu sau fără el.

Capitolul II

Petrecerea este asemeni celor de odinioară. Adolescenţii se împing cât colo în goana de a ajunge la alcool sau în zbenguiala continuă pe care o numesc dans. Îmi dau la o parte bretonul din ochi şi privesc feţele necunoscute. Mai mulţi copii stau în aceeaşi poziţie turcească pe covorul alb cum o făceam noi, iar o fată şatenă, cu forme bine definite, tocmai renunţă la rochiţa ei în timpul jocului.
Mă teleportez în timp, la prima petrecere, şi mă zăresc stând timid între doi băieţi. Ca şi cum acele clipe s-ar repeta, fata blondă de odinioară priveşte printre genele lungi şi dese un băiat cu ochii de un verde smarald. Îmi muşc buza de emoţie şi îmi întorc privirea pierdută înspre Sheryl, ochii plimbându-mi-se pe suprafaţa paharului roşu, din carton, pe care mi-l întinde, îndemnându-mă să gust. Îl refuz, mişcându-mi capul dintr-o parte într-alta, desi dorinţa se zbate în interiorul meu. Mirosul alcoolului mi se strecoară în nări şi simt cum stomacul mi se strânge, de parcă eu, cea de anul trecut, m-aş întoarce la viaţă.
Cotesc şi înjur printre dinţi adolescenţii euforici, în încercarea mea de a ajunge la acel păr roşu dat cu prea mult gel şi îi zâmbesc când, nesigur, îmi întoarce gestul. Îmi simt trupul înlănţuit de braţele sale mari şi capul mi se sprijină instinctiv de umărul său. Parfumul lui familiar îmi oferă o stare bizară de linişte, iar inima mea îşi calmează bătăile alarmate.
— Ce s-a întâmplat cu tine, blondo? mă întreabă Chad, în timp ce eu mă strâmb în braţele sale, căci el îşi trece stângaci degetele prin părul meu, inspirându-i, în acelaşi timp, parfumul.
— Nu mai sunt blondă, ridic din umeri. Nu îţi place? întreb, aparent ofticată, şi îi simt degetele încolăcindu-se în jurul palmei mele.
— Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, micuţă Mya! Poate mai frumoasă, căci astăzi radiezi de fericire! mă înştiinţează el, sărutându-mi obrazul.
— Îmi era dor de acest Chad, recunosc eu, făcându-l astfel să chicotească. De acest Chad care are replicile pregătite şi îmi aduce acest zâmbet pe buze, căci sclipirea din ochii mei ţi se datorează ţie!
— Yarris s-a întors, îmi şopteşte el şi simt cum respiraţia mi se pierde, până când ajung să nu mai respir deloc.
Amuzamentul îmi piere şi tot ce pot face este să îl privesc cu ochii mari, încărcaţi de surprindere. Îmi simt inima suprasolicitându-se în piept, lovindu-se de torace în goana ei de a ajunge la prietenul meu pierdut. Îmi răneşte coastele în încercarea de a mi se desprinde de piept, iar eu sunt incapabilă să mai scot vreun cuvânt. Îmi sprijin palmele de umerii lui Chad şi rămân aşa, privind în spatele lui, acolo unde, pe a doua treaptă, Yarris îşi aprinde o ţigară.
Privirile ni se intersectează şi culoarea chipului său se schimbă, întrucât, în acest moment, îmbrăcată în rochiţa albă, cu siguranţă îi amintesc de copila populară care se strâmba adeseori în momentele în care trecea pe lângă el, pe coridorul liceului. Se încruntă, oferindu-mi impresia că îl zăresc pe Hades în locul său, iar eu îmi adun curajul necesar de a păşi înspre el.
Când ajung în faţa sa nu mă strâmb, ci mă arunc în braţele lui şi îl strâng la pieptul meu cu toată forţa de care sunt în stare. El mă lasă să îmi sprijin capul de pieptul său lat şi mă încătuşează în căldura braţelor sale. Îi simt lacrimile picurând pe umărul meu, iar atunci când, grăbit, mă trage înspre scări, nu mă impun, ci îl urmez fără a sta o singură clipă pe gânduri. Deschide cu facilitate uşa în spatele căreia obişnuiam să ne pierdem nopţile şi îmi sprijină spatele de duritatea sa, trântind-o în urma noastră.
Gura sa se lipeşte spontan şi neaşteptat de a mea, mişcându-se în mod alert, din dorinţa de a nu îl opri. Limba sa mi se izbeşte de buze, în încercarea de a pătrunde dincolo de ele, iar mâinile sale trag cu disperare de fermoarul din spate al rochiei mele albe. Îmi împing palmele în pieptul său, determinându-l să se îndepărteze şi să mă privească ispititor. Degetele lui îmi mângâie braţul, lăsând în urma lor fiori reci ca de gheaţă. Îşi împleteşte degetele cu ale mele şi îşi sprijină fruntea de a mea. Este derutat, frânt, rănit. Yarris se prezintă exact ca şi sufletul meu, într-o stare deplorabilă.
— O singură dată, Maria! Am nevoie de asta! Am nevoie de tine!
Şi mă sărută din nou. Cu aceeaşi pasiune, cu aceeaşi grabă de a nu fi refuzat. Piciorul său se poziţionează între ale mele, iar buzele mi se deschid stângace, vrând să îl primească. Gustul de alcool îmi invadează cavitatea bucală şi inspir adânc atunci când simt rochiţa alunecându-mi pe umeri, coborând până în secunda-n care atinge podeaua. Gura sa lacomă se mulează pe sfârcul ce-mi străpunge, nerăbdător, materialul sutienului alb, iar degetele sale iscusite îmi înlătură cu mişcări grăbite restul lenjeriei.

— Nu te impune, îmi şopteşte, cu dinţii încleştaţi pe pielea gâtului meu. Ştiu că îţi doreşti să te eliberezi de tensiune la fel de mult ca mine. Ştiu că mă doreşti, Maria, lasă-mă să te am pentru o ultimă oară!
— Ultima oară?
Încuviinţează.
Îi simt căldura primitoare în timp ce mă conduce, sărutându-mă, către patul matrimonial. Palmele sale mari mi se împing în umeri, lăsându-mă să cad în voie pe salteaua acoperită de lenjeria din satin roşu. Fiecare petic de material se strânge în jurul meu, parcă vrând să mă acopere în faţa privirii lui, dorind să mă avertizeze în privinţa greşelii pe care urmează să o comit cu bună ştiinţă. Se apleacă peste mine, îşi aşază braţele pe de-o parte şi alta a mea, sărutându-mi scurt gâtul.
— Te vreau, la naiba, cât de mult te vreau! murmură el.
Un ţipăt scurt mi se desprinde de buze în momentul în care îl simt pătrunzând cu brutalitate şi iscusinţă în interiorul meu. Mâna sa mare îmi strânge părul negru precum smoala în pumn, determinându-mă să îmi las capul pe spate şi să scap un geamăt de dezgust faţă de propria-mi persoană. Gândurile îmi părăsesc mintea, iar eu devin aceeaşi adolescentă dornică să scape de poveri folosind sexul pe post de medicament.
— Habar nu ai cât de mult te doream înainte să devii parte din grup. Pentru că te consideram prea bună pentru mine.
Îmi trage părul mai tare.
— Dar acum? Eşti la fel de distrusă ca mine, Maria!
Mişcările sale sunt dure, rapide şi în căutare de eliberare. Mâinile sale îmi chinuie fiecare părticică de piele, iar limba umedă şi parfumată de aroma alcoolului îmi cercetează gâtul şi sânii. Sunetul trupurilor noastre unite îmi este străin, de parcă nu l-aş mai fi auzit de o veşnice, de parcă, nu el este cel căruia i-am dăruit ultima urmă de puritate din suflet.
Cuvintele pe care mi le şopteşte la ureche nu îmi zbârlesc părul, iar atingerile sale nu au puterea de a mă arunca pe culmile plăcerii. Aşadar, rămân acolo, nemişcată, aşteptând ca el să termine. Îmi las pleoapele să cadă peste irisuri, iar sub ele, *el* mi se arată. La fel de frumos, la fel de dornic să facem dragoste. Îi văd mâinile tatuate şi simt răceala inelului său din metal plimbându-mi-se pe întregul trup. Suspin de plăcere, de nerăbdare şi mă trezesc scuturată de un orgasm fals, atât de fals încât ochii mi se umplu de lacrimi şi inima îmi este zdrobită în torace.
Corpul lui Yarris se prăbuşeşte peste al meu, lăsându-şi respiraţia să mi se izbească de pielea înfiorată. Greutatea sa îmi striveşte pântecul, iar arsura de pe esofag îmi transmite un gust neplăcut în cavitatea bucală. Dezgust. Aceasta este denumirea, căci, în acest moment, în care simt trupul unui alt bărbat pliat de al meu, voma mi se plimbă în gură.
Îl împing şi mă ridic grăbită, adunându-mi hainele abandonate pe covor. Yarris se ridică în capul oaselor, sudoarea îi luceşte pe frunte, iar ochii săi sunt mai negri ca niciodată. Îmi cere să rămân, aproape mă imploră, fapt pentru care, cu inima făcută scrum, mă aşez pe marginea patului. Îşi lasă capul greu să cadă între perne, iar, când mă aştept mai puţin, hohote de plâns i se desprinde de suflet.
Îmi strâng genunchii la piept, în încercarea de a mă proteja de valul de tristeţe ce a acaparat încăperea şi ascult, tăcută, suspinele sale. Îi ascult urletele îndurerate, ţipetele disperate, hohotele interminabile care zguduie patul cu totul. Îl văd aşa cum nu l-am mai văzut până acum. Atât de rănit încât îmi face inima să sângereze. Mă apropii de el şi îmi las degetele să i se plimbe prin păr.
Mă înlănţuie pentru a doua oară şi, ca un copil mic, îşi ascunde chipul de privirea mea încărcată de milă. Îmi strânge rochiţa în pumni şi murmură cuvinte indescifrabile din dorinţa de a se elibera de durere. Durerea profundă care îi sfâşie sufletul.
Pierderea ei l-a dezarmat, l-a ucis, exact atunci când prindea viaţă.
— Este doar vina mea, Maria! îmi spune, cu un glas piţigăiat. Doamne, cum am putut să permit un asemenea lucru?! Cum am putut permite să îmi fie luată atât de uşor?! Cum?! Când o iubeam aşa de mult...
Îmi strâng ochii cu putere, întrucât ultimele sale cuvinte mi se izbesc de timpane. Yarris o iubise, o adorase şi fusese în stare să îşi schimbe întreaga viaţă pentru fericirea sa. Îşi dorea să îi ofere bucurii, un iubit adevărat şi, poate că, o familie. El a rămas lângă Dolores în momentul în care toţi au plecat, el, dintre noi toţi, a fost acolo să o îmbrăţişeze. A fost acolo să-i sărute fruntea şi să-i şoptească că totul va fi bine.

— Ştii destul de bine ce a spus medicul, şoptesc, de parcă pereţii ar avea urechi. Nu este vina ta, Yarris... Este vina noastră, a tuturor, căci nu am remarcat faptul că mintea sa era slăbită. Nu am remarcat că era instabilă şi am lăsat-o de una singură...
— Nu! mă întrerupe el ţipând. Nu am lăsat-o niciodată singură, Maria! Nu puteam să o fac, când ea îmi avea inima. Ştii când spuneam că sunt incapabil să iubesc? Ce prostie! Toţi suntem capabili să iubim, la dracu'! Dintre toate sentimentele, acesta este cel mai dezastruos. Mă urăsc pe mine! Te urăsc pe tine! Te urăsc, pentru că l-ai luat de lângă ea, căci, altfel, poate că încă era aici. Încă era lângă mine!
Rămân tăcută, deşi cuvintele sale îmi provoacă răni adânci. Continui să mă joc în părul său, în încercarea de a-l linişti. Însă, cum aş putea eu să îl liniştesc când el mă consideră printre cei mai vinovaţi? Cum aş putea eu, cea pe care o urăşte, să îi aducă fericirea?
— Te iert, Maria! rosteşte, după câteva minute de tăcere. Te iert, dar, când Hades se va întoarce, vei fi nevoită să îl priveşti ştiind că ţi-ai tras-o cu mine. Mă întreb cum va primi vestea. Prinţesa lui care vrea să pară pură, a rămas aceeaşi târfă dintotdeauna. Linişteşte-te, îmi spune, simţind faptul că mâna mea s-a oprit între firele rebele ale părului său –, durerea pe care o simţi tu acum nu este nici măcar pe jumătate din ceea ce simt eu. Nici măcar pe jumătate... Pentru mine, Maria Blaise, nu eşti decât un monstru!

Habar nu ai! Habar nu ai tu, Yarris, câtă durere am acumulat în inimă, câtă deznădejde apasă pe umerii mei, câtă speranţă, câtă tristeţe, câtă neputinţă!... Habar nu ai tu ce este în sufletul meu şi cât de tare doare! Cât de tare mă chinuie dorinţa de a-l avea aproape, de a-i săruta buzele şi de a mă dărui lui! Cum voi putea eu să îi înlănţui trupul cu braţele ştiind că aceleaşi braţe ţi-au ţinut strâns, trupul gol, captiv? Cum voi putea respira când privirea sa atotştiutoare mă va acuza de trădare?
Căci l-am trădat...
Am trădat singurul om căruia i-am jurat iubire eternă.

Mă ridic şi prind în palmă sticla de vodcă abandonată pe noptieră. Lichidul mă arde pe gât, până în stomac, după care îmi inundă inima. Fiecare înghiţitură vine la pachet cu un junghi şi un cuţit înfipt în spate. Fiecare înghiţitură îmi anihilează raţiunea, până ce ajung să nu mai gândesc deloc.
Şi mă pierd între aşternuturile şifonate, în dreptul prietenului meu, cu ochii pe jumătate închişi şi buzele tremurânde. Lacrimile mi s-au uscat pe chip, dar încă le simt căldura sub bărbie. Încă îmi simt trupul tresărind cu fiecare mişcare a lui Yarris. Inspir şi expir, lent şi cu miros de alcool, permiţându-le, într-un final, ochilor să se închidă şi visurilor să mă tragă către dulcele lor tărâm.
— Mya, eşti înăuntru?

***
Stau aplecată peste closet, în timp ce Chad îmi ţine părul strâns în pumn. Voma îmi inundă nările şi cavitatea bucală, iar eu scot încă un sunet de reproş împotriva gustului îngrozitor. Îmi scutur capul, dezgustată, atunci când amicul meu îmi întinde un şerveţel, şi mă las să mă aşez pe gresia rece. Genunchii îmi sunt roşiatici şi rochiţă albă îmi este pătată.
— Nu mai beau în viaţa mea! rostesc aproape automat.
— Cred că ţi-ai pierdut antrenamentul, râde el.
Se lasă în genunchi la nivelul meu şi, cu vârful şerveţelului, îmi şterge colţurile gurii, apoi îmi dă părul la o parte din ochi şi îmi aruncă aceeaşi privire languroasă, exact ca anul trecut. Degetele îi sunt fierbinţi pe chipu-mi rece, iar atingerea lui aproape că mă arde. Îmi trec palmele peste rochiţă, în încercarea de a netezi cutele cauzate de escapada cu Yarris.
Saliva-mi este amară, gâtul mă arde, iar nările mă ustură. Respiraţia-mi miroase a alcool stătut şi, cu toate acestea, el continuă să îmi rămână aproape. Atât de aproape încât respiraţia sa caldă mi se izbeşte de chip şi îmi pătrunde în nări. Respir lent, îl privesc adânc în ochi şi, înainte să îmi dau seama, cedez plângând. Într-atât de tare încât plămânii mi se sufocă în timp ce trag, cu putere, aer în piept.
— Ce mă fac eu cu tine, brunetă Mya? oftează el, provocându-mi un chicotit printre lacrimi.
Îmi cuprinde trupul în braţe şi, asemeni unui părinte protector, mă leagănă tandru pe genunchii săi. Îl aud murmurând o melodie lentă, îmi suflă aer cald peste ceafă şi îmi săruta umărul dezgolit. Îmi ridică breteaua căzută cu mişcări lente şi îmi trage bărbia pe umărul său.

— Totul o să fie bine! îmi şopteşte el, atât de încet încât de abia îl aud, însă atât de tare încât sunt conştientă că nimic nu mai este bine, încă din ziua în care el a plecat.
— Ce este greşit la mine, Chad? îl întreb, încercând să îmi liniştesc tremurul trupului. De ce a ales să plece, când era tot ce aveam? Tot ce îmi doream? Tot ce iubeam? Doamne, Chad!... M-a distrus! Iar Yarris... Habar nu ai!
— Uită-te la mine! îmi porunceşte, luându-mi faţa în palmele sale mari şi transpirate. Hades habar nu are ce a pierdut, părăsind o fată ca tine, părăsind tot ce i-ai oferit, tot ce puteai sa îi mai oferi!... Îl iubeşti, ştiu! Ştiu ce înseamnă iubirea şi pierderea unei persoane, dar, pierzând un lucru, câştigi altul mai bun...
— Nu există ceva mai bun! îl contrazic, înainte să îşi termine propoziţia. El este totul, Chad! El este...
— Ştiu! îmi repetă, asemeni unui copil mic. Iar el cu siguranţă te iubeşte la fel de mult şi poate că se va întoarce cândva... Poate că, atunci când te aştepţi mai puţin, îţi va bate la uşă, iar tu...
— Eu nu voi putea să îi răspund, ridic din umeri cu lacrimile jucându-mi în privire. Nu îl voi putea săruta, ştiind că Yarris mi-a atins buzele! Nu îl voi putea avea, ştiind că Yarris m-a avut pe mine! Şi, poate că, ce doare cel mai tare este că m-a folosit cu un scop josnic. A vrut să mă distrugă şi a reuşit... Drace, chiar a reuşit!
— Nu, mă contrazice. Nu te-a distrus, iar scopul lui... Ştiu că i-ai cedat din cauza vinovăţiei. Crezi că a pierdut-o pe Dolores din cauza ta şi te înşeli amarnic, Mya! Ea a ales să plece, să îşi ia viaţa şi, chiar dacă nu ştia ce face din cauza problemelor mintale, a fost în continuare decizia ei. Ne-a ascuns problemele sale, ne-a minţit, aruncându-ne acelaşi zâmbet plin. Se minţea pe ea însăşi că este bine, că inima îi este plină când, de fapt, era făcută scrum. Era rănită, pierdută... Poate chiar de dinainte să o cunoaştem noi. Hades a fost ancora ei, reuşea să o menţină pe linia de plutire, poate că, până la urmă, el este singurul vinovat. Este conştient de asta, iar din acest motiv a ales să îşi ia inima în dinţi şi să te abandoneze, să plece pentru a-şi elibera sufletul şi să se întoarcă la tine capabil să te iubească. Înţelegi? Nu! – strigă disperat, căci buzele mi se îndepărtează, dornice să îi răspundă –, nu încerca să mă contrazici, nu îmi vorbi deloc despre un lucru de care sunt sigur. Acum, haide să te băgăm la somn! Vrei să dormi cu mine? Încuviinţez, căci porunca lui de a nu-i mai vorbi îmi anihilează cuvintele şi îl las să îmi care corpul moale până în camera slab luminată ce-i aparţine. Câteva beculeţe colorate se zăresc de la micuţul bar improvizat, iar patul învelit în aşternuturi vişinii precum sângele închegat aproape că imploră să mă abandonez lui. Urechea-mi este lipită de pieptul său, iar inima sa mi se izbeşte cu putere de tâmple. O aud tare şi clar, precum un cântec mult prea frumos. Mă aşază cu grijă pe salteaua moale şi îmi sărută fruntea înainte de a se arunca pe partea opusă a patului. Buzele sale şi-au păstrat moliciunea, de parcă, în tot acest timp, au fost prinse într-un sărut furtunos. Sunt calde, umede şi atât de ispititoare încât l-aş ruga să nu le mai dezlipească de fruntea-mi transpirată.
Trage cuvertura groasă peste noi, smucindu-mi încheietura pentru a mă trage în fierbinţeala braţelor sale. Îşi ascunde capul în sorbitura gâtului meu şi îl simt, inspirându-mi, nu prea subtil, mirosul. Mârâie precum un căţeluş sălbatic, iar eu chicotesc pentru a mia oară. În braţele sale, regăsesc aceeaşi stabilitate, aceeaşi senzaţie de bine şi protecţie ca altădată. Îl simt dornic să îmi rămână alături, să îmi ofere siguranţă şi afecţiune. Îl simt pe el mai aproape ca niciodată. Închid ochii şi mă las furată de somnul dulce ce se face anunţat printr-un căscat prelung, adormind cu zâmbetul pe buze, aşa cum nu am mai făcut-o de mult.
Lumina slabă care pătrunde prin geamul întredeschis al camerei mă sileşte să deschid ochii. Îmi învârt privirea în încăperea străină şi râd înfundat în momentul în care îl zăresc pe Chad dormind cu braţele strânse la piept şi gura larg deschisă. Sforăitul său îmi răneşte auzul din cauza mahmurelii, silindu-mă să părăsesc patul cald şi ispititor.
Cobor scările în vârful degetelor, clătinându-mă, şi sunt nevoită să plonjez peste corpurile ce zac inconştiente. Paharele roşii de carton şi sticlele goale de alcool sunt abandonate în întreaga încăpere. Într-un colţ, câteva cioburi de sticlă lucesc sub neonul slab. Mă sprijin de baza scărilor şi privesc spre locul în care l-am zărit pe el pentru prima dată.
Ochii mi se închid, iar imaginea lui îmi revine în minte la fel de vie ca în momentul în care l-am văzut. Spre mirarea mea, rămâne acolo chiar şi atunci când îi întredeschid. Aceeaşi cămaşă albă îi îmbracă trunchiul, lăsându-i tatuajele să se întindă într-un mod magic pe trup. Nufărul de pe gât pare că în acest moment are petalele mai deschise ca niciodată şi, brusc, îmi amintesc de tatuajul meu de pe omoplat. Aceeaşi floare, la fel de frumoasă ca şi cea care i se întinde lui languros pe mărul lui Adam.

Îl văd şi ştiu că nu e aievea, dar aproape că îmi doresc ca imaginea lui să fi rămas doar în mintea mea. Să fi fost doar o himeră, căci venirea lui provoacă mult mai multă durere decât absenţa. Rana din piept se redeschide şi lasă să iasă la suprafaţă cele mai negre temeri ale mele şi cele mai mari suferinţe. Instantaneu, lacrimile îmi inundă privirea. Aruncă smocul de ţigară şi apoi ochii ni se întâlnesc. Mă încrunt, însă, la schimb, primesc doar un zâmbet firav în colţul gurii, caracteristic lui.
Aştept să îmi întoarcă spatele, să îşi schimbe privirea şi să dispară din raza mea vizuală, însă rămâne acolo, ba chiar face un pas înspre mine. Şi încă unul, tăindu-mi respiraţia.
Îmi fac curaj să păşesc, la rândul meu, spre el. Distanţa dintre noi devine aproape inexistentă, parfumul său îmi inundă nările, iar mâna sa se întinde, stângace, înspre chipul meu. Un icnet mi se pierde în încăpere şi sar un pas în spate, lăsându-i braţul să cadă inert pe lângă trupul zvelt. Zâmbetul i se şterge de pe chip, iar privirea lui blajină devine pierdută.
— *Nufărul inimii mele*, buzele i se mişcă lent cu fiecare cuvânt rostit, aruncându-mi săgeţi de foc în inimă. Ochii mi se luptă pe fiecare părticică a trupului său, respiraţia îmi devine întretăiată, iar în minte îmi apare scena petrecută în urmă cu puţin timp, în camera lui Yarris. Încep să tremur, în timp ce lacrimile-mi spală chipul păcătos.
— Ce cauţi aici? îl întreb, ignorând felul în care glasul mi se schimbă în prezenţa lui.
— M-am întors, răspunde. M-am întors la tine!
— Ai avut cinci luni la dispoziţie, Hades, nu aproape doi ani. Îmi pare rău, dar ai venit prea târziu!
Fiecare silabă taie bucăţi vii din sufletul meu.
— Stai naibii departe de mine!
— Mya? îmi rosteşte numele ca pe o întrebare.
— Nu! Ai venit prea târziu, Had! Nu mă mai poţi salva acum!
Mă întorc pe călcâie şi plec. Alerg cât mă ţin picioarele, atât de tare încât suflul îmi piere şi mă trezesc în mijlocul străzii, udă din cap până în picioare din cauza ploii. Mă cabrez şi ţip din toţi rărunchii din cauza durerii sufleteşti. Tălpile îmi sângerează în urma cioburilor zdrobite, sufletul mi-a părăsit corpul şi am rămas din nou o carcasă goală fără cale de scăpare. Îmi ţin abdomenul în palme, din cauza hohotelor ce îmi părăsesc gâtlejul cutremurându-mă cu totul.
Propria-mi răsuflare îmi provoacă arsuri pe piele. Sângele meu pătează asfaltul în picuri mari şi roşii. Lacrimile nu mi se zăresc pe chip, însă pot zări privirile acuzatoare ale trecătorilor, ca şi cum m-ar judeca pentru modul dezastruos în care arăt. Rochiţa albă mi s-a lipit de piele, iar sfârcurile rozalii străpung materialul sutienului de aceeaşi culoare.
El s-a întors şi, de parcă nu ar fi plecat vreodată, a încercat să mă atingă, să se apropie şi să îmi strângă inima în pumn. Să mi-o distrugă pentru a mia oară, deşi ea îi aparţine în totalitate. Eu îi aparţin în totalitate, pentru totdeauna.

Cum ai putut, iubitule, să te întorci fără să dai un semn? Să apari atunci când deznădejdea mă apasă pe umeri şi lacrimile mi se preling pe chip? Cum ai putut tu, cel care îmi jura protecţie, să mă răneşti într-atât de tare încât să îţi refuz atingerea? Dar eu? Eu cum am putut, lotusul inimii mele, iubindu-te pe tine să mă dăruiesc altui bărbat?
M-am descotorosit de tine în timp ce îmi băteai în torace şi îmi alintai timpanele cu glasul tău blajin. M-am descotorosit de tine în timp ce numele tău îmi răsuna în minte şi atingerile tale încă erau vii pe trupul meu slab. Atât de slab încât a cedat impulsurilor sălbatice. Nu, nu îmi voi cere scuze pentru fapta mea, căci mintea nu îmi era influenţată de alcool şi, în afară de tine, nicio substanţă ilegală nu mi se plimbă prin vene. Însă, aş vrea să ştii că, în mintea mea, în inimă, în suflet, ai tronat mereu. La fel cum un rege nu îşi părăseşte tronul, nici tu nu mi-ai părăsit nici măcar pentru o clipă inima.
De unde să ştiu? De unde să ştiu că te vei întoarce chiar în clipa-n care eu voi ceda? Clipa-n care eu voi cădea în genunchi şi mă voi avânta, fără a gândi, în braţele altuia. Ai venit prea târziu! Nu când am încetat să te iubesc, ci în momentul în care, am uitat ce înseamnă „noi".

***

Împing uşa transparentă şi îl privesc pe Ethan printre firele ude de păr care mi s-au răsfirat pe chip. Aleargă spre mine şi îmi susţine greutatea înainte să mă prăbuşesc. Privirile se întorc către noi, câteva râsete batjocoritoare se aud printre exclamaţii de surprindere, iar eu rămân în acelaşi loc, cu genunchii strânşi la piept pe parchetul proaspăt lăcuit.

Citesc atât de multe întrebări în privirea sa, al căror răspuns nu îl am sau nu vreau să îl ofer. Întrucât, de mi-aş despărţi buzele, un alt hohot mi-ar părăsi corzile vocale şi alte lacrimi mi-ar spăla chipul şi ruşinea. Mă ridică şi, trecându-şi un braţ în jurul şoldurilor mele, mă conduce spre uşa ce duce la vestiar. Îmi poziţionează trupul pe bucata de lemn îngust şi îmi priveşte cu reproş tălpile rănite şi sângerânde.
— Maria, rosteşte, însă nu îşi continuă propoziţia, ci ridică incapabil din umeri, cu atâta forţă încât am impresia că se va dezechilibra şi va cădea cât este el de mare peste dulapul albastru în care câteva uniforme stau frumos împăturite.
— S-a întors, reuşesc să îi răspund tuturor întrebărilor, prin două cuvinte simple. S-a întors pentru a mă distruge!

Capitolul III

A trecut o săptămână întreagă de când el s-a întors. O săptămână de când, în fiecare zi, îi aud glasul strigându-mi numele din spatele uşii. O săptămână întreagă de când inima mea s-a adăpostit sub palmele sale mari şi a decis să rămână acolo, cel mai probabil, pentru totdeauna. Deşi niciodată nu am curajul să deschid, îl privesc prin intermediul vizorului, bucurându-mă de imaginea sa.
Mă delectez cu albastrul ochilor săi şi aproape că îi pot simţi parfumul îmbătător. Aproape că îi simt pielea lipindu-mi-se de braţ, atunci când el îşi propteşte palma pe suprafaţa plană a uşii şi mă imploră să îi deschid. Să îl ascult şi să îl iubesc, aşa cum o făceam cândva. Aşa cum încă o fac, din adâncul inimii mele frânte, chiar dacă el nu o ştie.
Picioarele îmi tremură în momentele în care numele meu îi părăseşte buzele într-un mod atât de sublim, de cald, precum o adiere de vară. Pielea mi se zbârleşte în momentul în care îi zăresc nufărul tatuat pe gât, atât de aproape de inimă. Îşi întinde petalele roşii peste mărul lui Adam până sub urechi şi deasupra scobiturii gâtului, de parcă ar încerca să marcheze teritoriul sărutărilor mele.
Îmi ating, stângace, nufărul de pe omoplat, conturându-i fiecare petală în parte. Nu sunt nevoită să îl zăresc pentru a desluşi modul în care petalele roşii se extind, căci doar închizând ochii îl vizualizez. Îl simt ca şi cum vârful acului încă îmi înţeapă pielea în urma culorii. De parcă numele lui Hades, tatuat sub el, îmi este întipărit în carne.
Mă sprijin de uşă şi îmi las trupul să se prelingă până ce posteriorul meu face contact cu parchetul. Încă îi aud glasul, încă îl aud adresându-mi acel alint ştiut doar de noi, căci el este nufărul inimii mele, iar eu... Eu sunt lotusul inimii sale. Acea inimă plină, acea inimă al cărei sunet îl ascultam ore în şir, în timp ce degetele sale îmi învolburau firele subţiri ale părului.
Respir sacadat în momentul în care pumnul i se izbeşte de lemnul dur şi îmi înăbuş un ţipăt cu ajutorul palmei. Simt gustul lemnos întipărit în piele infiltrându-mi-se în cavitatea bucală şi, cu toate acestea, rămân nemişcată. Nu plâng, nu am mai plâns încă de când, slăbită, am îngenunchiat în cafeneaua lui Ethan. Nu am mai plâns de când ochii lui albaştri s-au întors pentru a-mi zgudui întregul univers.
Oare ce fac eu în spatele uşii închise, când tot ce îmi doresc este să o deschid şi să îi alerg în braţe, să mă agăţ de el cu orice urmă de putere ce îmi cutreieră trupul şi să îi rămân la piept, pentru o viaţă întreagă?! Ce fac eu cu pumnii încleştaţi, când tot ce îmi doresc este să îmi trec degetele printre firele părului său şaten?
— Mya, glasul său răguşit îmi răsună în ceafă.
Îmi simt lacrimile pe chip, chiar dacă ochii mei sunt uscaţi. Îi simt durerea alergându-i prin trup odată cu nevoia nebună de a mă strânge la piept. Îi simt rugămintea din voce, lovindu-mi-se chinuitor de inimă. Îl simt pe el sprijinit de uşă, spate în spate cu mine. Exact aşa cum stăteam când eram copii. Îmi las pleoapele să se închidă şi, pentru a mia oară, trag aer adânc în piept. Ştiu că mă aude, că mă simte şi că este conştient de prezenţa mea într-atât de aproape de el şi, totuşi, mai departe ca niciodată.
— Îţi aminteşti prima noastră plimbare cu motorul? deşi vocea-i este tristă, chicoteşte. Mi-ai spus că nu vrei să mergi acasă, iar eu, orgolios, nu am avut curajul de a-ţi cere să rămâi lângă mine. Te-ai dat jos de pe motor şi, plină de indiferenţă, mi-ai urat „Noapte bună!", apoi m-ai sărutat ca să îmi demonstrezi că simt ceva pentru tine. Aceea a fost prima oară când am crezut că te-am pierdut, că nu mai am nicio şansă... Dar nu s-a întâmplat astfel, nu-i aşa? Îţi ceream să stai departe de mine, iar când vedeam că faci întocmai, încercam cu orice preţ să mă apropii. Să te ating în mod accidental şi să îţi simt pielea catifelată sub buricele degetelor mele. Felul în care întregul trup ţi se înfiora... Drace, mă omori!
Îmi amintesc fiecare lucru în parte, de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Îmi amintesc cum, în acea seară, mi-am ascuns chipul sub plapumă şi m-am înecat în propriile-mi lacrimi, ca, mai apoi, să mă retrezesc la viaţă doar pentru a-l zări încă o dată. Mă scăldam în privirea sa fără a-mi ţine respiraţia, fără a şti dacă, la final, voi supravieţui. Îmi asumam riscul de a muri din dragoste. De a muri pentru el.

Dar tu, Hades, ai muri pentru mine? Ţi-ai vinde inima diavolului pentru fericirea mea, aşa cum aş face-o eu? Ţi-ai scoate fericirea din piept pentru a mi-o asambla mie în suflet? Ce ai face pentru mine, Hades? Cât de departe eşti dispus să mergi în lupta ta nebună de a mă recâştiga? Păcat!... Păcat că nu îţi dai seama că deja îţi aparţin, nu îţi dai seama că mereu ţi-am aparţinut şi că o voi face în continuare, indiferent de consecinţe!

Păstrez tăcerea în continuare, întrucât gâtul îmi este mult prea uscat şi glasul mi-ar fi de nerecunoscut, în caz că mi-aş face curaj să îi vorbesc. Îmi lipesc urechea de bucata de lemn şi îi ascult respiraţia, imaginându-mi felul în care mi s-ar izbi de gât dacă, prin absurd, i-aş permite să intre. Întreg trupul îmi tremură de dorinţă. Dar cum aş putea? Cum aş putea să mă adăpostesc la pieptul său când trupul îmi este murdărit de un altul? Când pielea mea încă păstrează mirosul unui alt bărbat, în locul miresmei sale?
Îmi strâng genunchii la piept şi îmi sprijin capul în podul palmei, aşteptând momentul în care paşii săi se vor îndepărta pe hol, iar eu mă voi ascunde în locu-n care corpul său s-a ascuns. Aştept momentul în care el va pleca, iar eu îi voi lua locul, de cealaltă parte a uşii. Nu voi plânge nici atunci, ci voi privi în gol, gândindu-mă la el. La atingerea sa pe trupul meu. La buzele sale peste buzele mele. La trupul său sub şi deasupra trupului meu.
Îl aud fredonând, iar în momentul în care versurile ies la iveală, inima mi se strânge dureros în torace şi ochii mi se umplu de lacrimi, aşa cum nu au mai făcut-o întreaga săptămână. Privesc tavanul şi clipesc des, în încercarea de a le împiedica să cadă şi, înainte să realizez, cânt alături de el.

You walked into the room and now my heart has been stolen
You took me back in time to when I was unbroken
Now you're all I want
And I knew it from the very first moment
...
When the lights come on and I'm on my own
Will you be there, will you be there?
Can I be the one you talk about in all your stories?
Can I be him?[1]

Suspinăm şi cântăm. Vorbim prin versurile melodiei care ne-a unit, ne îmbrăţişăm inimile prin cuvintele şoptite de buzele noastre. Buze care imploră să se unească într-un sărut furtunos. Inima mea bate mai repede, respiraţia mi se accelerează, iar atunci când închid ochii, îi simt braţele în jurul meu. Îi simt palma unită cu a mea şi ne zăresc pe acea scenă înaltă, înconjurată de lume.
Îl implor din nou să nu îmi dea drumul, iar el îmi promite încă odată că nu o va face. Îl strâng mai tare şi continui să cânt cu inima făcută zob în torace. Îmbrăţişarea lui este caldă, incredibil de fierbinte şi imposibil de respins, chiar dacă este doar rodul imaginaţiei mele. Îi privesc pe sub ochii întredeschişi, buzele cum se mulează în urma fiecărui cuvânt. Cum mă imploră tăcut să îi deschid şi cum, de această dată, eu sunt cea surdă şi oarbă, căci prefer să nu aud rugăminţile tăcute.
Cât de tare m-ar durea să mă arunc în braţele lui? Oare câte coaste mi s-ar frânge sub plămânii însetaţi de aer? Câte bucăţi de torace mi se vor pierde în trup dacă mi-aş uni pieptul cu al său? Mi s-ar reface inima oare sau s-ar preface în praf şi pulbere*?*

Of, Hades! Of! Dacă ai putea auzi întrebările care mi se plimbă prin minte cu fiecare vers rostit. Dacă ai putea să auzi cum îmi picură sânge din inimă în urma fiecărui cuvânt... Dar nu poţi, nu-i aşa? Nu poţi să auzi cum inima îmi plânge şi sufletul îţi urlă numele.

— Nu sunt un romantic incurabil şi, totuşi, îţi cânt balade lângă uşa închisă. Cine ar fi crezut vreodată că se va ajunge aici, că te voi implora să mi te arunci în braţe şi să mă laşi să îţi sărut buzele dulci? Ştii, Mya, mă întreb dacă sentimentele tale s-au schimbat odată cu culoarea părului. Nu mă aştept să mă iubeşti! Iubirea este un sentiment prea măreţ pentru a fi simţit de noi... Vreau doar... Vreau doar să mă simţi! Să simţi cum îţi bat în piept, doar atât!

Încă îmi baţi în piept, Hades! Tare şi clar! Atât de puternic încât mă răneşti în zguduiala ta continuă. Opreşte-te pentru o clipă! Opreşte-te şi ascultă! Ascultă cum îţi strig numele cu durere în glas. Cum te îmbrăţişez în cuvinte şi cum sufletul meu ţi se aşterne în trup. Auzi? Auzi modul în care mă frâng stând departe de tine? Modul în care fiecare celulă mi se dizolvă, în dorinţa de a ajunge la tine? De a ajunge în braţele tale? Poate că iubirea este prea mult în ceea ce priveşte sentimentele tale faţă de mine, dar... Eu te

[1] James Arthur - *Can I be him*

iubesc, Hades! Te iubesc atât de mult încât simt că înnebunesc cu fiecare secundă petrecută departe de tine!

— Greşelile se plătesc, mă trezesc murmurând şi respiraţia sa îmi răsună în timpane. Stând departe de tine, îmi ispăşesc sentinţa şi, crede-mă, Hades, nu te-ai mai afla de partea cealaltă a uşii dacă mi-ai cunoaşte păcatul, dacă ai şti că trupul meu s-a dăruit altcuiva în lipsa ta îndelungată! Eşti capabil să trăieşti cu această imagine în minte? Eşti capabil să mă accepţi, chiar şi după ce te-am trădat în cel mai josnic mod cu putinţă?
Pumnul său se izbeşte de lemn atât de tare, încât tresar şi sar în picioare fără a realiza când. Obrajii încă îmi sunt uscaţi, deşi oceane sărate îmi joacă în privire. Glasul încă îmi este stabil, deşi un nod imens îmi tronează între corzile vocale.

Tatuajul îmi arde pielea, îl simt de parcă fiecare petală în parte se desprinde şi îmi alunecă pe şira spinării, până când, ofilită, se lipeşte de podea. Degeaba încerc să le adun şi să le lipesc la loc, căci iubirea lui pentru mine piere şi, odată cu ea, nufărul se despică şi moare.

Lotusul inimii mele se scufundă sub apa rece a lacrimilor nevărsate, iar eu sunt incapabilă să îl aduc la suprafaţă, căci privirea îmi este acoperită de ceaţa sentimentelor spulberate. Încetez să mai respir şi mă întorc, stângace, înspre uşă. El nu îmi mai vorbeşte, nu îi mai aud respiraţia şi nici nu îi mai simt atingerea caldă.
Mă simt rece. Îngheţată de-a binelea. Mă simt moartă pe dinăuntru, deşi la suprafaţă rămân cât se poate de vie. Clachez şi, precum racul, fac un pas înainte şi unul înapoi, cu degetele încleştate pe metalul clanţei. Îl rog tăcut să îmi vorbească, să îmi ierte greşeala şi îi promit că, atunci când o va face, uşa se va deschide, iar eu mă voi preda lui.
Dar nu se întâmplă! În ciuda inimii şi a sentimentelor mele, liniştea se aşterne între noi precum o mantie albă peste chipu-mi distorsionat de suferinţă. Le impun plămânilor să se bucure de aerul răcoros, în schimb, ei inspiră lavă şi se prăjesc la foc încins. Focul văpăii ce arde neîncetat în toracele meu afectat. *Haide, iubitule!* Îl implor fără de cuvinte, dar nu îmi răspunde, obligându-mă să îmi fac curaj şi să apăs clanţa.
El nu mai este dincolo de uşă aşa cum mă aşteptam să fie, iar holul lung i-a pierdut de mult parfumul. Nu a rămas, luptând până la capăt, ci a ales să fugă, ca de fiecare dată. A ales să mă abandoneze şi să îmi spargă inima în mii de bucăţele. Refuz să privesc în direcţia din care câţiva paşi grăbiţi se fac auziţi, întrucât sufletul îmi va pieri văzând că nu este el. Fac doi paşi în spate şi, chiar înainte să închid uşa, două braţe se împing cu forţă în ea, făcându-mă să păşesc alarmat în spate. Vârful unui bocanc negru se strecoară prin crăpătură şi ochii mei se ridică lent pe trupul bărbătesc.
Îi număr mental tatuajele în încercarea de a trage de timp. Răsuflu greoi şi inconştient mă joc cu degetele. Privirea mea se luptă pe trupul său, dansează un vals nebun şi nehotărât, până când ochii mei plumburii se opresc pe acel nufăr roşu. Petalele par mai vii ca niciodată, iar lotusul parcă îi pulsează odată cu inima.
Nufărul inimii mele!
Aştept nemişcată ca el să facă un pas şi îl privesc fix în ochii albaştri precum oceanul Atlantic. Un zâmbet mic, caracteristic lui, îi apare undeva în colţul gurii, căci el niciodată nu oferă zâmbete complete, ci doar jumătăţi care să îţi pună inima pe jar şi să îţi facă subconştientul scrum. Face un pas înspre mine şi, instinctiv, eu fac unul înapoi. Continuăm în jocul nostru pueril, până când spatele mi se lipeşte de peretele rece, iar mâinile lui mă baricadează, aşezându-se de-o parte şi alta a mea.
Sunt fără de scăpare în braţele sale mari. Mă simt atât de mică în faţa staturii sale impunătoare. Atât de insignifiantă în faţa privirii sale flămânde. Îmi atinge buza inferioară cu indexul, iar eu îmi răsucesc chipul în partea cealaltă în încercarea de a mă proteja. Însă el, hotărât, îmi prinde bărbia între arătător şi degetul mare, făcându-mă să îl privesc cu ochii mijiţi, rugători.
Îl implor să mă elibereze şi să îmi permită să mă prăbuşesc, să mă tăvălesc pe parchet, sperând ca durerea sufletească va dispărea. Sunt incapabilă să mă scufund în acel ocean plin de promisiuni şi, în schimb, îmi aţintesc privirea undeva în spatele său, spre uşa rămasă întredeschisă. Mă concentrez atât de tare asupra ei încât am impresia că se va închide de una singură, însă nu o face şi nici Hades nu dispare.

Cu palma stângă îmi masează umărul, de parcă ar încerca să mă liniştească în timp ce privirea sa mi se plimbă pe chip. Îl privesc fix, căci, cu uşurinţă, îmi ridică bărbia în aer şi îmi obligă irisurile să se contopească cu ale sale. Cu acel albastru pur şi frumos, magic şi plin de promisiuni... Îi simt răsuflarea pătrunzându-mi în nări şi învolburându-mi puţinele fire de păr revărsate pe chip, ca o rugăminte să parcurg distanţa şi să îmi unesc buzele cu ale sale.
Mă invită să sorb ultimul gram de viaţă din el, ca, mai apoi, să îl las să îmi cadă răpus la picioare. Încerc să îmi feresc privirea, însă ochii săi nu îmi permit eliberarea, deoarece mi se pare că mă imploră să mă arunc de bună voie în acel ocean lin şi lipsit de valuri. Palma sa mi se sprijină de obraz, fierbinte şi plăcută la atingere, iar genele mi se lipesc între ele, îmbrăţişându-se şi lăsând în urmă o beznă totală.
Hades mă îndeamnă să îmi înclin capul înspre dreapta şi aproape că pot auzi cum el şi-l înclină spre stânga, în timp ce vaporii calzi mi se izbesc de buze, făcându-mă să le deschid. La început, atingerea este uşoară, temătoare, precum un fulg de nea care se izbeşte în treacăt de sol, însă, cu fiecare secundă în plus, sărutul ia amploare şi ajungem să ne luptăm pentru dominaţie. Mâinile mele îi ciufulesc părul, palmele sale îmi strâng posteriorul, aducându-mi cumva imaginea lui Yarris în minte.
Incapabilă să îmi controlez acţiunile, îmi lovesc palmele de pieptul său lat, iar el, buimăcit, face doi paşi în spate. Îmi strâng buzele într-o linie dreaptă, inexpresivă, în faţa privirii sale pierdute şi, ridicând bărbia, îi indic uşa pe care a intrat şi pe care urmează să plece. Face un pas înspre mine şi, din instinct, mă lipesc mai tare de perete. În ciuda tremurului trupului meu, rămân fermă cu o privire nepăsătoare şi o mică cută de nedumerire între sprâncene, iar el stă drept precum un stâlp de neclintit, cu braţele lui mari şi tatuate pe lângă corp şi o încruntare de zile mari pe chip. Acea încruntătură pe care obişnuia să mi-o ofere zi de zi.
Îl privesc şi realizez cât de mult i-am dus dorul. Cât de mult mi-am dorit să se întoarcă şi să mă sărute în felul în care obişnuia să o facă, însă nu în felul în care a făcut-o mai devreme, căci în acel sărut spontan nu am simţit dragoste, ci furie şi gelozie! Am simţit nevoia lui de a câştiga un bun care consideră că îi aparţine, întrucât nu suportă ideea unui alt bărbat alături de mine, aşa cum şi eu sunt incapabilă să accept prezenţa unei alte femei alături de el.
Ochii săi albaştri îmi cer explicaţii tăcute, însă mă prefac că nu observ asta şi aleg tăcerea în locul unui răspuns. Rămân cu gura închisă şi bărbia ridicată, aşteptând ca el să facă cale întoarsă, dar nu o face. E neclintit, de parcă ar fi pietrificat, continuând să îmi memoreze fiecare defect al chipului. Îmi prinde o şuviţă de păr între două degete şi zâmbeşte strâmb, acel zâmbet pe care o persoană trădată ţi-l oferă drept recompensă.
— De ce? întrebarea lui nu mă face să tresar şi ştiu că nu se referă la culoarea părului meu. Ridic din umeri.
— Unde ai fost atunci când aveam nevoie de tine? Pe unde ai hoinărit când trebuia să te întorci? Îţi aminteşti ultima noastră discuţie, Hades? Ţi-am spus că, dacă nu vei veni, voi înceta să te aştept, că îmi voi înfige de una singură un cuţit în inimă şi îţi voi tăia în bucăţele mici numele. Ţi-am promis că te voi scoate de acolo, chiar dacă acel lucru avea să fie ultimul pe care îl fac!... Ţi-am oferit cinci luni înainte ca totul să se termine, înainte ca iubirea noastră să prindă viaţă sau să piară fărâmată în mâinile tale. Ştii ce ţi-am mai promis, Hades? Că te voi aştepta, însă nu pentru totdeauna!
Râde, parcă sfidându-mi cuvintele şi, frustrat, îşi trece o mână prin părul şaten, lăsându-şi o şuviţă nărăvaşă să i se întindă leneş peste ochi. Privesc onduleul mic de la capătul acesteia şi îmi stăpânesc impulsul de a o învârti pe după deget. Îmi stăpânesc impulsul de a-i atinge pieptul şi de a simţi metalul piercingurilor pe sub tricoul negru pe care îl poartă. Cască gura larg, vrând să îmi spună ceva şi, în acel moment, remarc un metal necunoscut. Un piercing îi pătrunde limba rozalie, aceeaşi care, cu câteva secunde în urmă, îmi cerceta cavitatea bucală devorându-mă.
Mă încrunt şi, cu toate acestea, aleg să păstrez tăcerea şi să îi ofer răgazul necesar pentru a-mi răspunde. Se plimbă prin încăpere, aparent nervos, cu mâinile adânc ascunse în buzunarele jeanşilor săi de un albastru închis. Caut rapid alte urme de tuş pe pielea-i catifelată, o mărturie a sinuciderii ei şi a vinovăţiei sale, dar, în schimb, nu găsesc nimic.
— A murit? mă întreabă şoptit şi îmi stăpânesc impulsul de a nega. A pierit iubirea noastră în mâinile mele, iar eu am fost incapabil să opresc asta? Credeai că îmi voi putea pune gândurile în ordine în acel timp, că mă voi întoarce după cinci luni şi îţi voi zâmbi, de parcă cea care mi-a fost alături tot timpul nu şi-ar fi dat ultima suflare în braţele mele? Hilar! exclamă într-atât de tare încât tresar, lovindu-mă cu

capul de peretele alb. Îmi oferi un termen şi aştepţi să îl respect, de parcă iubirea are dată de expirare! Poate că nu ai ţinut la mine deloc, Mya! Poate că nu trebuia să mă întorc!
— Poate că nu trebuia! ţip la fel de tare, prinzându-i tricoul în pumni.
Îmi smuceşte braţul, determinându-mă să îl eliberez şi, înainte să realizez, mă împleticesc în propriile picioare, iar posteriorul meu ia contact cu podeaua. Îi privesc oceanele negre de furie şi inspir aerul sufocant printre dinţi, susur de durere, căci simt că acest lucru este ultimul demn de făcut. Nu îmi întinde mâna pentru a mă ridica, nu se lasă la nivelul meu şi nici nu pare a avea un simplu gând de a mă ajuta. Neagă cu mişcări vehemente ale capului, după care rosteşte:
— În timp ce eu mă întorceam la tine, tu te lăsai atinsă de altul. Ţi-a plăcut? Cât de multă satisfacţie ţi-a oferit să îl ştii pe el deasupra ta în locul meu?
Cuvintele sale mă dor şi mă lovesc crunt în suflet, gura mi se întredeschide, dar vorbele refuză să îmi părăsească corzile vocale, întrucât nu ştiu cum aş putea răspunde unei astfel de întrebări. Rămân la fel de tăcută, la fel de speriată, cu picioarele strânse la piept şi pupilele dilatate de uimire.
Fac un salt şi, înainte să realizez, sunt în picioare, atât de aproape de el încât respiraţiile ni se îmbrăţişează nervoase. Mirosul de mentă şi cireşe mi se izbeşte de nări şi pătrunde dincolo de ele, parfumul său îmi înmoaie genunchii şi simt cum încep să tremur din temelii. Îmi încleştez maxilarul şi refuz să îi mai inspir mirosul îmbătător sau respiraţia ispititoare ce parcă mă îndeamnă să o gust, să muşc din ea precum un câine flămând.
— Pleacă, Hades! rostesc şi, deşi intenţionam ca vorbele să mi se strecoare printre buze cu o tentă ameninţătoare, vocea mi se subţiază spre final.
Îi ofer satisfacţia de a mă vedea îngenunchiată la picioarele sale, însă nu vărs nici măcar o lacrimă. Îmi ridic capul, mândră de reuşita mea şi, cu degetul arătător, îi indic pentru a mia oară uşa. Îl rog din priviri să plece odată pentru totdeauna, dar el face contrariul şi se apropie mai mult. Ameninţător de mult.
— Chiar vrei să plec, Maria?
Întrebarea lui şoptită trezeşte în mine amintiri de mult uitate. Îl aud punându-mi această întrebare cu aproximativ doi ani în urmă şi răspunsul meu de atunci îmi inundă timpanele. Deşi gura nu mi se deschide, îmi aud vorbele tare şi clar, de parcă le-aş rosti pentru a doua oară.

Aş rezolva ceva, cerându-ţi să rămâi?
Oare am rezolvat ceva, atunci când ţi-am cerut să rămâi? Oare am rezolvat ceva în momentul în care privirea mea te implora să nu pleci? Să nu îmi întorci spatele, să nu mă abandonezi? Dar acum, Hades? Ce vezi în privirea mea în acest moment? Lacrimile nu îmi mai dansează peste irisuri ca în acea noapte a lunii septembrie, buzele nu îmi mai tremură aşteptând să îţi răspundă şi inima nu mi se mai rupe în mii de bucăţi. Ştii de ce? Pentru că nu mai poate! Este defectă de atât de mult timp, încât acum nu mai are ce să se mai frângă. Oare scrumul se poate sfărâma, Hades?
În câte fărâme de amintiri îmi vei transforma trupul însetat de tine? Cât de mult mă vei răni înainte de a mă iubi din nou? Avându-te aproape de mine, devin din nou acea Maria de doar optsprezece ani. Maturitatea dispare şi, odată cu ea, pleacă şi raţiunea. Oare am fost vreodată îndeajuns de matură pentru tine? Am fost vreodată de ajuns pentru tine, Hades, sau mereu ai căutat în mine mai mult decât ţi-aş putea eu vreodată oferi?

— Pleacă, rostesc din nou, cu mai multă convingere în glas. Pleacă şi, de această dată, nu te mai obosi să te întorci!

***
Au trecut două luni de la revederea noastră, iar Hades tot nu este lângă mine. Dimineaţa, mă trezesc la fel de singură în patul rece şi gol. Astăzi împlinesc douăzeci de ani, vârsta pe care mulţi o aşteaptă doar pentru a se putea distra mai bine, căci doar un singur an ne mai desparte de tot ceea ce e acum interzis. Însă, eu nu simt la fel. Nu sunt nici măcar entuziasmată. Inima nu îmi tresaltă în piept la acest gând, iar bucuria îmi lipseşte. Pentru mine, există o singură întrebare: cât timp am mai petrecut fără el? Hades e singurul care îmi bântuie mintea şi mă îngrozesc la faptul că a trecut o atât de lungă perioadă în care am ajuns să stăm departe unul de altul, în care emoţiile s-au adunat ghem în suflet şi durerea şi-a făcut cuib la interior. Mai e puţin şi se împlinesc nici mai mult nici mai puţin de doi ani de când el a trecut

pragul apartamentului nostru şi a decis să stea departe, să nu mai revină. Doi ani de când nu mai există noţiunea de doi. Doi ani de solitudine şi suferinţă.
Privirea mea se opreşte asupra leului tatuat de pe deget. L-am făcut pentru că îmi amintea de el şi era, într-un fel, o promisiune că, într-o zi, îl voi căuta. Că vom fi suficient de puternici pentru a ne alege pe noi şi a ne rămâne alături unul altuia. Par atât de departe clipele alea! Atât de lipsite de sens, căci cum aş putea azi să asociez acest animal plin de forţă cu Hades? Cel care fuge de tot şi de toate, cel care se ascunde de toţi, dar, mai ales, de mine. Cel care loveşte, rănind, după care alege să stea departe. Da, e adevărat, eu i-am indicat uşa acum două luni, cerându-i să plece, dar am sperat că nu va lua în seamă vorbele mele spuse la mânie. Că va alege să rămână de acum şi să lupte pentru mine. Pentru dragostea noastră, în ciuda greşelii mele. Aşteptam să revină din nou şi din nou, căutându-mă cu dor şi strigându-mi numele de dincolo de uşă.
Rochia roşie nu mai este la fel de frumoasă precum a fost în urmă cu doi ani, căci, în acest moment, Hades nu este alături de mine pentru a-i conferi strălucire. El nu îmi şopteşte cât de frumoasă sunt şi nici nu mă priveşte la fel de ispititor cum a făcut-o atunci când am probat-o pentru prima oară. Însă, în momentul în care trag fermoarul de una singură, îi simt degetele atingându-mi fugitiv spatele. Buzele sale mi se lipesc de umăr şi, instinctiv, îmi las capul pe spate, abandonând micuţa bucată de metal auriu.
— Aşteaptă, te ajut eu! îmi întorc capul peste umăr atât cât privirea mea să îl aţintească pe băiatul şaten sprijinit de tocul uşii.
Îi zâmbesc slab şi, cu un semn stângaci din mână, îl invit să îmi strivească coastele în strânsoarea materialului. Se apropie încet, precum o felină de prada-i mult prea uşoară, şi îmi surâde în oglindă înainte de a trage fermoarul. Degetele sale nu mă ating şi nici nu îşi aşază palmele pe şoldurile mele doar pentru a ne admira în oglindă. Mă întorc înspre el şi îi retuşez nodul cravatei asortate cu rochiţa mea.
— Mulţumesc, îmi şopteşte, suflându-mi aer rece peste pielea frunţii.
— Atât de elegant, îl complimentez, iar asta îl face să îmi surâdă mândru.
— Te simţi bine?
Ridic din umeri, căci întrebarea lui nu are un răspuns. Oare sunt bine sau doar pretind a fi? Am ataşat din nou masca unei fete lipsită de inimă chipului meu... Însă, pare că este într-atât de distrusă încât lacrimile uscate mi se zăresc printre crăpături. Îşi aşază palma caldă peste chipu-mi rece şi îmi face cu ochiul, de parcă îmi jură că va păstra secretul căderii mele.
— Douăzeci, ha? schimbă subiectul sensibil şi chicotesc. O vârstă frumoasă alături de o domnişoară superbă. Ce combinaţie ispititoare, aproape că îmi vine să sar pe tine!
Îmi împing degetul în pieptul său tare ca piatra şi eliberez un râset de mult uitat. Braţele lui se strâng în jurul trunchiului meu şi îmi las capul să se sprijine de umărul său. Corpul îi este cald, liniştitor, şi potrivit în braţele mele. Respiraţia lui mi se revarsă peste spate, buzele sale îmi caută obrazul printre firele de păr şi, dincolo de uşă, un glas dres se aude.
— Haide, Ethan, şi tu încerci să mi-o furi?!
Chicotesc din nou când roşcovanul îşi face apariţia în încăpere şi mă smulge din braţele bunului meu prieten. În preajma lor, zâmbetul meu reparare şi am curajul de a da uitării durerea inimii mele pentru câteva momente. În preajma lor, nu sunt acea Maria rănită, frântă şi obosită să mai lupte, ci sunt o Maria veselă, dornică de cunoaştere şi plină de viaţă.
Ethan a reuşit într-un timp scurt să îl înlocuiască pe Chase sau poate că este mai bun de atât, întrucât el vorbeşte, înţelege şi ascultă. El mă înţelege pe mine şi mă ascultă! Mă sfătuieşte, mă îmbrăţişează şi îmi sărută fruntea la nevoie. Îmi întinde palma sa lungă şi aspră din cauza detergentului de vase şi mă ajută să mă ridic atunci când, înfrântă, îngenunchez din nou. În ochii lui, mi se pare că sunt ceea ce el a fost cândva. Am impresia că se regăseşte în povestea şi suferinţa mea.
— Nu o pot fura, ştii de ce? îl întreb pe Chad şi acesta neagă cu mişcări uşoare ale capului. Pentru că este a mea deja, nu-i aşa, Maria?
— Ei bine, răspunde Chad în locul meu – tocmai pentru că este a ta, te rog să ne laşi pentru câteva momente singuri. Vreau să îi dau cadoul meu înainte de marea petrecere, se poate?
Ethan nu îi răspunde întrebării, ci, urându-mi încă odată „La mulţi ani!", părăseşte încăperea. Chad are acea privire plină de compasiune, acea privire care prevesteşte răul, iar eu, precum o fetiţă naivă, încerc să mă ascund de ea. De parcă astfel problemele ar dispărea, iar cuvintele sale se vor risipi în aer.

— Yarris regretă, Mya, îmi şopteşte, scoţând din buzunarul pantalonilor negri o cutiuţă de mărimea palmei sale.
Poartă o cămaşă cu imprimeu leopard, alături de o pereche de pantaloni negri, strânşi pe muşchii fini ai picioarelor sale subţiri. Iar, ca încălţăminte, pantofi roşii extrem de nepotriviţi ţinutei sale. Rânjesc în sinea mea, întrucât ştiu că, inspectându-i ţinuta, îmi ţin gândurile departe. Îl ţin pe Yarris departe, dar visul mi se năruie, căci Chad decide să vorbească din nou, iar eu sunt nevoită să ascult.
— Poate că merită încă o şansă, Maria! Era beat, în stare deplorabilă, iar tu erai conştientă de asta. Îţi poţi repeta că a profitat de tine la nesfârşit, dar, în adâncul sufletului tău, ştii că o parte din vină îţi aparţine...
— Nu vreau să aud, îl întrerup, ţintind cutiuţa verde din mâinile sale. Nu astăzi, Chad! Ziua asta nu este despre Yarris sau Hades, ci despre mine. Doar despre mine!
Zâmbetul i se lărgeşte pe chip, ca şi cum cuvintele mele sunt tot ceea ce are nevoie. Îşi ridică privirea de pe cutie şi mă priveşte profund în ochi, căutând adevărul din spatele lor. Mă grăbesc să încuviinţez, înainte ca el să îmi zărească minciuna şi, în ciuda faptului că a făcut-o, îmi întinde cadoul său. Prind cutia verde între degete şi privesc amuzată fundiţa roz. Doar el ar putea uni două culori total nepotrivite şi să creeze un lucru atât de potrivit. Perfect în esenţă!
Stângace, desfac capacul cutiuţei şi îmi trec degetele peste conţinutul acesteia. Iniţialele noastre sunt ataşate cu grijă unei brăţări frumoase din argint, pietricele mici sunt aplicate pe alocuri, asemeni picăturilor de ploaie, şi, înlăcrimată, mă uit pentru a mia oară la prietenul meu. Ochii săi sunt mijiţi, cercetători şi răbdători în aşteptarea unui răspuns, însă, când îmi întâlneşte privirea, nu are nevoie de cuvinte, ştie cu certitudine că îmi place. Ştie cât de recunoscătoare îi sunt pentru tot!
Îmi prinde încheietura între degete şi mă îndeamnă să ţin braţul întins în timp ce el îmi ataşează noul accesoriu. Pare atât de potrivită pe mâna mea micuţă. Iniţialele noastre mi se întind până în palmă, încercând să ascundă secretul unei prietenii indestructibile. Îl văd pe Chad, cel din trecut, cel pe care puteam să jur că nu îl voi mai zări.
— Mă bucur că te-ai întors, rostesc, mângâindu-i podul palmei, căci mâna sa a rămas unită cu a mea. Mulţumesc!
— La mulţi ani, micuţă Maria!
Mă îmbrăţişează din nou, îmi sărută fruntea şi parcă îl regăsesc pe vechiul meu prieten în gestul său. Îmi scutur capul atunci când ochii îmi zăbovesc prea mult pe cele două pandantive ce alcătuiesc iniţialele noastre şi, nesigură, îmi ating lănţişorul de argint. Cheia nu mai este ataşată de el, ci iniţiala numelui meu mi se ascunde între sâni. Tata a decis să îmi ofere această amintire a copilăriei în schimbul unui cadou. Mi-a dat lănţişorul lăsat moştenire de mama mea biologică, sperând că, astfel, voi avea curajul să o caut. L-am acceptat şi l-am lăsat să mi-l prindă la spate, chiar dacă intenţiile mele sunt diferite. Nu voi căuta o persoană care nu înseamnă nimic pentru mine, o persoană care m-a abandonat şi desconsiderat. Nu voi căuta o persoană care nu a mişcat un deget pentru a mă găsi în douăzeci de ani. Maria Blaise nu va mai lupta pentru nimeni.
— Cât timp mă va uimi frumuseţea ta? întrebarea lui îmi îmbujorează obrajii şi simt nevoia de a mă întoarce, pentru a mă admira în oglinda mare a dulapului. Blondă sau brunetă, la fel de strălucitoare întotdeauna. *Cum poţi fi atât de frumoasă chiar şi cu sufletul rupt în două?*
Închid ochii şi respir lent. Îmi amintesc de Elena şi îmi stăpânesc impulsul de a mă arunca în braţele sale, cu toate că simt o nevoie nebună să o fac. Să îl iubesc, să îl sărut şi, astfel, să uit de Hades. Însă, în realitate, lucrurile nu sunt atât de uşoare. Nu îl voi uita pe Hades unindu-mi buzele sau trupul cu un altul, ci îmi voi aminti mai tare. Îmi voi aminti toate promisiunile încălcate şi călcate în picioare. Iubirea nu se încheie în momentul în care începi alta. Se încheie în clipa-n care inima este sătulă de suferinţă, de durere şi de dor. Mă întreb, oare cât de sadică poate să fie inima mea?
— Încă eşti îndrăgostit de mine? întrebarea mi se prelinge printre buze înainte să realizez.
— Hei, îmi vorbeşte el cu aceeaşi dragoste şi compasiune –, seara asta este doar despre tine, ai uitat?
Neg cu mişcări uşoare ale capului şi îl las să mă conducă înspre camera de zi. Acolo unde prietenii noştri aşteaptă nerăbdători să pornim înspre club şi să bem până când numele ne devin amintire şi amintirile nule. Sheryl sare în picioare de pe canapeaua albă de piele şi mă smulge din braţele prietenului meu pentru a-mi oferi una dintre măreţele sale îmbrăţişări.
Îi privesc ţinuta „sheryliană”. Poartă o pereche de pantaloni scurţi asortaţi părului său albastru şi un zâmbet potrivit topului alb ce îi ascunde sânii şi o porţiune mică de abdomen. O pereche de bocanci cu

toc gros de aceeaşi culoare îi pun în evidenţă picioarele mici şi subţiri, iar ciorapii dungaţi, total nepotriviţi, îi ascund imperfecţiunea genunchilor.
Acele două rotule au o formă mai mult pătrată ce iese în evidenţă datorită greutăţii sale corporale. La un metru şaizeci şi cinci, Sheryl este doar cu puţin mai mică decât mine, ceea ce îi oferă un avantaj măreţ împotriva kilogramelor prea puţine. Îşi alungă cu vârful degetelor bretonul albastru din ochi şi pufăie pe nări la vederea lui Ethan în dreptul meu.
— La mulţi ani, cea mai bună prietenă! accentuează ultimele cuvinte privindu-l printre genele încărcate de rimel. Prietena mea, ştii?
Rânjesc în locul unui răspuns şi îmi ridic chipul în căutarea altor persoane. Hilary şi-a făcut şi ea apariţia în livingul meu, la fel de frumoasă şi mult mai slăbuţă decât în timpul liceului. Şatena decide să îmi ofere cadoul său înainte de petrecere. O poşetă neagră, de firmă, pe care oricum nu o voi folosi, întrucât nu sunt adepta lor. Îi ofer un surâs cât se poate de sincer în schimb, căci intenţia contează mai mult decât cadoul în sine. Faptul că este alături de mine în această zi ce ar trebui să fie fericită îmi încântă sufletul.
— Îţi mulţumesc pentru că ai venit!
— Da, răspunde râzând. Cine ştie, poate că vom recupera timpul pierdut în liceu!
— Niciodată nu e prea târziu!
Aleg să dau un răspuns cât se poate de simplu, fără promisiuni ce se vor nărui, fără a mă implica emoţional într-o altă prietenie care nu va reuşi să supravieţuiască timpului. Hilary şi cu mine suntem două persoane complet diferite, incapabile să lege o prietenie strânsă care să reziste în timp.
Mă întrebam cândva: câţi vom rămâne la final? Încă nu am găsit răspunsul şi probabil nu îl voi găsi prea curând, dar mi-ar plăcea să rămânem noi, cei de acum. Eu, Sheryl, Ethan şi Chad... Şi poate şi Hades, dacă şi-ar dori să se întoarcă şi să facă parte din viaţa mea. Cred că, de fapt, mi-aş dori să plece toţi şi să rămână doar el, zeul infernului meu.
— Gata cu pălăvrăgeala, intervine Sheryl, făcând un semn de lehamite. Clubul Hell este în aşteptarea noastră şi, pregătiţi-vă, prieteni, căci se anunţă o petrecere dată naibii în străfundul Iadului!

***

Clubul Hell este situat undeva pe malul unui lac micuţ, aflat la marginea oraşului. Stelele se reflectă în apa cristalină, fiind umbră pentru cer şi adăpost pentru lună. Sunetul apei, lovindu-se de mal, se aude de la o distanţă considerabilă şi plescăitul lebedelor îmi umple trupul de bună dispoziţie. Cine ar fi crezut că Iadul este atât de aproape de Rai? Iarba verde, proaspăt udată, străluceşte în lumina obscură oferită de prea iubita noapte, iar greierii îi cântă frumuseţea.
Priveliştea minunată din jurul meu, care creează un adevărat festin pentru suflet, mă face să devin uşor nostalgică, însă, în acelaşi timp, aduce cu sine şi uitarea a tot ceea ce mă doare cel mai tare. O stare de beatitudine mi se infiltrează prin vene şi parcă plutesc deasupra tuturor. Palma rece ce mi se aşază pe braţ mă face să revin cu picioarele pe pământ şi mă determină să merg cu paşi mici către lac. Ethan îmi stă acum alături, iar eu mă uit parcă buimacă la el, zâmbind la vederea ochilor săi blânzi şi calzi. Nu pot răspunde dragostei ce i se citeşte în privire şi, oricât aş vrea, nu pot simţi mai mult. El este prietenul meu de compromis, cel care mi-a stat mereu alături, cel care ştie şi înţelege prin ce trec, dar, în acelaşi timp, nu bărbatul pe care mi-l doresc cu adevărat alături.
Închid ochii şi respir aerul cald al ultimelor nopţi de vară. În aer pluteşte mireasma brazilor plantaţi în apropiere şi a apei dulci a lacului. Miroase a vară, a iarbă proaspăt tăiată şi a parfum scump, folosit de cei care, în goană, trec pe lângă noi. Prietenii mei nerăbdători îşi croiesc drum unul câte unul în încăpere, stabilind locul de întâlnire, pe când Ethan alege să îmi rămână alături pentru a admira frumuseţea naturii.
Fără prea mare efort, îmi prinde mâna mică între degetele sale lungi şi mă conduce înspre pontonul din lemn vechi. Râd, căci scândurile vechi plâng de durere la contactul cu pantofii noştri şi, încă condusă de el, mă aşez pe marginea pontonului cu picioarele bălăngănindu-mi-se deasupra apei.
În ciuda semnului care ne atenţionează că accesul e interzis, îmi descalţ pantofii roşii şi îmi zvârl picioarele în lichidul răcoros. Lovesc uşor oglinda lacului, creând mici valuri şi împroşcând picuri mici de jur împrejur. Simt căldura învăluindu-mă, alături de un sentiment straniu de déjà-vu, ca şi cum aş mai fi fost aici cu mult timp în urmă.
Capul mi se sprijină de umărul amicului meu, iar el îşi trece un braţ pe după umerii mei, trăgându-mă mai aproape. Ştiu ce vrea să spună, ce vrea să îmi ceară. Să ne alăturăm celorlalţi şi să petrecem până

când facem bătături în talpă de la dans şi băşici în palme de la paharele golite, dar rămâne tăcut, ascultând odată cu mine duetul dintre broaşte şi greieri.
— Se lasă răcoarea, constată după un timp şi aprob, cu un zâmbet mic în colţul gurii.
— Aşa este, îi răspund, ridicând din umeri. Mai sunt câteva zile de vară.
— Ştii, mă bucur că am ales să îţi vorbesc în acea seară, mă surprinde spunând. Stăteam în fiecare noapte în faţa ta şi mă întrebam: care este povestea acestei frumoase fete care priveşte neîncetat geamul? La un moment dat, credeam că numeri petele, râde el. Dar tu îl aşteptai... Iar acum, că s-a întors, ai încetat. În acest moment, privesc o altă fată, schimbată, şi mă întreb: oare ce îi trece prin minte în timp ce măsoară lungimea apei cu privirea? Se gândeşte la el? La cum să se întoarcă în braţele lui? Oare încă îl aşteaptă?
Râd şi îmi scutur capul. Nu îmi dau seama ce anume aştept. Nu ştiu sigur dacă pe Hades sau doar vreau ca eu să mă salvez şi să revin la viaţă. Încă mă mint că nu îl mai doresc, că prefer să rămână departe de mine, dar, dacă e să fiu sinceră, nu vreau nimic altceva decât să îl am din nou alături. Să stăm îmbrăţişaţi sub clar de lună, ascultând în tăcere liniştea nopţii. Mireasma ierbii proaspăt cosite îmi aminteşte de prima noastră noapte împreună. De mâinile lui pe corpul meu, de buzele sale peste ale mele, de trupul lui deasupra trupului meu. Plescăitul apei lovind malul aproape că răsună la fel ca şi corpurile noastre luând contact în timp ce îşi jurau iubire.
Un suspin mi se desprinde de buze, iar braţul lui Ethan se strânge mai mult în jurul meu, vrând să mă protejeze de durere, de amintiri, de Hades. Dar cum ar putea el să mă protejeze de dorinţele ascunse? De iubirea pe care i-o port din adâncul sufletului? Mă ridic buimacă de pe bucata de lemn, smulgându-mă din braţele sale fierbinţi şi îl fac, cu o înclinare a capului, să ne îndreptăm spre club.
Muzica ce răsună cu putere astupă întrega frumuseţe a nopţii. Greierii nu se mai aud, nici sunetul apei şi nici pelicanii în căutare de mâncare proaspătă. Se aude o singură melodie: *Ed Sheeran – Dive*. Mă las inundată de versurile lente, încărcate de sentiment, în timp ce păşesc spre intrare. Dau din cap în stânga şi dreapta pe ritmul muzicii şi murmur în mod involuntar versurile.

So don't call me baby
Unless you mean it
Don't tell me you need me
If you don't believe it
So let me know the truth
Before I dive right into you

„Nu îmi spune că ai nevoie de mine, dacă nu crezi asta”, repet la nesfârşit, ignorând mirosul de băuturi alcoolice ce mi se infiltrează în căile nazale încă de la primul pas făcut în interiorul clubului Hell. Fumul gros de ţigară pluteşte în aer printre flăcările roşii emise de reflectorul din colţ. Mobilierul este în întregime roşu. Canapele roşii din piele, măsuţe roşii, fotolii roşii, pereţi roşii şi un bar imens de aceeaşi culoare. Îmi privesc ţinuta, roşie la rândul ei, şi zâmbesc atunci când chelnerul îmi oferă băutura specifică a clubului. Flăcările albastre sunt total nepotrivite între toate nuanţele de roşu, însă, în momentul în care Ethan suflă aer rece peste ele din dorinţa de a le stinge, dau lichidul arzător peste cap fără a sta pe gânduri. Îmi încreţesc nasul şi scot un sunet de reproş înainte ca două lacrimi să îmi stingă incendiul de pe esofag.
— Mulţumesc, şoptesc pe o voce stinsă, vlăguită, determinându-i pe chelner şi pe prietenul meu să cedeze râzând.
Privesc cum Ethan goleşte paharul fără a stinge flăcările şi îmi imaginez căldura focului pe limbă. Răsuflu uşurată, zărindu-l cum trânteşte paharul gol pe tava băiatului brunet şi îmi aruncă un zâmbet ştrengăresc. Mă priveşte oarecum încărcat de superioritate, vrând să îmi demonstreze că, deşi băutura nu îi este prietenă, face faţă situaţiei într-un stil măreţ, însă, chiar înainte să îl felicit, lacrimile i se preling pe chip şi buzele i se întredeschid, scoţând un sunet de reproş împotriva alcoolului.
Râd pe înfundate, cu gura larg deschisă şi braţele strânse în jurul abdomenului. Îmi pliez buzele între ele, întrucât privirea lui furioasă mă găseşte şi ameninţă. Îmi spune poveşti horror ale cărui final nu vreau să îl aflu, dar, în clipa-n care ochii săi mă părăsesc, un alt hohot de râs mi se desprinde de piept şi îl bat cu palma pe spate în încercarea de a mă opri.
— Şi când mă gândesc că am fost pe punctul de a te felicita, Superman!

— Ai un zâmbet prea frumos ca să mă pot supăra pe tine!
Obrajii îmi ard şi nu ştiu dacă întreaga situaţie i se datorează lui Ethan sau alcoolului consumat, însă mă trezesc împingându-mă printre trupurile de pe ringul de dans în încercarea de a fugi de el şi de a ajunge la prietenii noştri. Răsuflu uşurată când părul albastru al lui Sheryl îmi sare în ochi şi continui, aproape alergând, să mă îndrept într-acolo.
Mă opresc gâfâind lângă masa ticsită de sticle goale, pe jumătate băute, şi abia cumpărate, întrebându-mă cât timp am petrecut cu Ethan pe malul lacului. Aproape cad, întrucât Sheryl îmi smuceşte trupul obosit şi mă obligă să mă alătur ei pe ringul de dans. Mă agăţ de mâna lui Chad şi îl rog din priviri să o oprească, să mă oprească, dar, în schimb, roşcatul malefic îmi desprinde mâna şi, strecurându-şi palmele pe după talia mea, mă îndeamnă să îl urmez până în mijlocul ringului.
Începe să îşi agite capul înainte şi înapoi. Imită un dans al găinii, apoi unul al ploii şi, într-un final, măreţul dans al roboţelului. Îşi ţuguie buzele şi îşi agită umerii, fluturându-şi sânii inexistenţi prin faţa ochilor mei, iar mai apoi îmi prinde umerii între degete, făcându-mă să îi imit gestul. La scurt timp, dansăm într-un haos total, cu mâinile larg deschise şi genunchii îndoiţi, cu spatele cabrat în faţă şi buzele ţuguiate. Arătăm caraghios, amuzant de-a binelea, însă nici măcar pentru o secundă nu ne oprim zbenguială, iar apoi realizez. Realizez că eu chiar mă distrez!
— Imită-mă, Maria! mă îndeamnă, precum un copil mic, prinzându-şi un picior cu mâna strângă la spate şi ducându-şi mâna dreaptă la ceafă. Ceea ce face este orice numai dans nu, dar mă trezesc imitându-l şi stârnind hohote de râs în jurul nostru. Nu m-aş mira dacă, mâine, ne-am trezi vedete fără voie pe Youtube. Parcă şi văd videoclipuri cu noi dezlănţuindu-ne circulând pe tot internetul! Însă aleg ca în acest moment să trăiesc clipa şi să las grijile pe ziua următoare.
Îl las să conducă dansul, îi imit mişcările lipsite de sens şi cad în fund, întrucât pantoful meu cu toc alunecă pe gresia umezită de o băutură proaspăt vărsată. Câteva râsete se aud în jur, iar Chad mă priveşte stupefiat, aşteptând, cel mai probabil, să fug cât mă ţin picioarele. În schimb, mă îndrept şi încep să râd cu ceilalţi.
Încă un pahar îmi este servit şi îl golesc la fel de repede ca pe primul. De această dată, băutura nu este la fel de tare, nu îmi dau lacrimile şi nici nu mă arde până în stomac. Un gust dulce amărui îmi inundă cavitatea bucală şi scot un mârâit asemănător torsului de pisică. Ethan ni se alătură şi ajungem să ţopăiam ici-colo în întreg clubul. Mă lovesc în treacăt de câteva persoane, primesc câteva înjurături şi sunt împinsă de doamnele ofticate că le-am călcat pantofii Louis Vuitton în haosul pe care noi îl numim dans. Aud de undeva cuvântul ţărani şi râd pe înfundate cu băieţii, aducându-le acest lucru la cunoştinţă.
— Îmi era dor de această Maria, îmi spune Chad şi îmi sărută în treacăt obrazul, anunţându-mă că face o pauză de la dans.
Încuviinţez şi mă agăţ de gâtul lui Ethan pentru a-mi menţine stabilitatea. El se apleacă, îmi scoate tocurile din picioare şi le azvârle cât colo, după care îşi agaţă braţele în jurul taliei mele. Aşa, desculţă pe gresia udă, remarc cât este de înalt. Muşchii nu îi sunt atât de bine definiţi precum cei a lui Hades, însă se vede că sunt lucraţi. E suplu, părul îi intră în ochi din cauza lungimii şi are o aluniţă adorabilă pe obrazul stâng.
— Pot să te ling? mă trezesc întrebând, iar el se încruntă.
— Să mă lingi?
— Da, să îţi ling obrazul, îi răspund şi îmi scot limba afară din gură, cât e ea de lungă.
— Uh, este ziua ta de naştere, ce naiba? Simte-te liberă, linge-mi faţa, Maria!
În ciuda faptului că aceste cuvinte sună al naibii de hilar, îmi apropii chipul de obrazul său şi îmi trec limba peste asprimea acestuia. Îi prind bărbia între degete şi îi întorc chipul în direcţia opusă, în aşa fel încât celălalt obraz să aibă parte de acelaşi tratament special. Îi simt maxilarul mişcându-mi-se sub limbă datorită râsului. Mâinile sale înaintează pe talia mea şi se opresc pe spatele meu gol, după care, brusc, îşi întoarce chipul pentru a mă putea privi.
Doi centimetri ne separă buzele. Nasurile ni se sting şi îi simt alcoolul din respiraţie pătrunzându-mi în nări. Fac un pas în spate, clătinându-mă, şi îi prind cămaşa în pumni, căci piciorul îmi alunecă pentru a doua oară. Buzele noastre ajung, accidental, lipite, respiraţiile ni se unesc şi, când deschid ochii, peste umărul său, acele două irisuri de un albastru înnebunitor mă privesc.
Hades!
Mă îndepărtez uşor de Ethan şi mă uit printre genele rimelate la trupul zvelt a cărui umbră neagră se avântă către noi. Îmi sprijin palmele de umerii prietenului meu şi îl trag înspre mine, dorindu-mi să îl

protejez de norii negri ce se avântă deasupra capului său. În mod inconştient, Ethan îşi înconjoară braţul în jurul taliei mele, formând astfel o îmbrăţişare strânsă. Respiraţia lui mi se loveşte de gât în momentul în care capul i se apleacă pentru a-şi cere scuze. Buzele mi se întredeschid, vreau să îi spun că a fost vina mea, că nu are niciun motiv să îşi facă griji şi totul este bine, dar nu apuc, întrucât o palmă rece mi se aşază pe braţ şi mă simt smulsă din ascunzătoarea caldă a mâinilor sale.
Hades mă priveşte adânc în ochi, rece şi lipsit de sentimente. Nasul i se încreţeşte atunci când mirosul alcoolizat al respiraţiei mele îi invadează căile nazale şi degetele sale îmi pun presiune pe piele. Îmi smucesc braţul în încercarea de a evada, însă ajung să mă rănesc mai tare. Glasul îmi piere, căci Ethan tocmai îşi uneşte palma cu a mea şi, cu o privire ameninţătoare, se apropie de băiatul pe care îl iubesc. Pieptul lui Hades se mişcă ritmic, alert, în sus şi în jos. Maxilarul îi este încleştat şi dinţii îi scrâşnesc în cavitatea bucală. Îşi trece nervos mâna liberă prin părul des şi aproape mârâind întreabă:
— Tu cine eşti? glasul său autoritar mă obligă să îmi ţin respiraţia şi, instinctiv, fac doi paşi înapoi, căci strânsoarea sa se slăbeşte odată cu eliberarea cuvintelor, redându-mi libertatea.
— Întrebarea este: cine eşti tu şi cum de îţi permiţi să intervii astfel în conversaţia unor persoane?
Ethan nu pare impresionat de faptul că statura lui Hades îl acoperă sau că un singur braţ de al lui face cât ambele ale sale. Îmi răsucesc capul când spre unul, când spre celălalt, însă încercările îmi sunt fără de folos, deoarece gâtul uscat nu îmi permite să le vorbesc şi să opresc acest conflict pueril. Privirea mi se avântă spre mâna mea încă unită cu a lui Ethan, simţindu-mă brusc trasă la pieptul său. Îşi ridică bărbia în aer, parcă mândru de reuşita sa.
— Sunt iubitul ei, vorbeşte Hades cu atât de multă siguranţă în voce încât inima îmi tresare şi se strânge ghem.
— Tu eşti faimosul Hades, să înţeleg! îl măsoară Ethan din priviri. Se pare că nu eşti la curent cu ultimele ştiri, amice! Îmi pare rău să te anunţ, însă Maria este iubita mea acum!
— Haide, Mya, să mergem! mă smuceşte Hades din nou, desprinzându-mă cu totul de băiatul cu ochi de culoarea alunei, împingându-se prin mulţime pentru a ajunge la ieşire.
— Hei! strigă acesta în urma noastră, ridicându-şi mâinile în aer în semn de frustrate. Nu ai auzit ce am spus?!
— Nu mă face să îţi închid gura odată pentru totdeauna, *amice*! Am auzit foarte bine ce baliverne ai putut spune, doar că îmi cunosc fata mai bine de atât! Mya nu ar fi în stare să îmi facă una ca asta! Cel puţin, ştiu că nu ar putea fi cu unul ca tine!
Nu aşteaptă răspunsul lui şi îl ignoră pe Chad cu înverşunare în momentul în care acesta îi şopteşte că tortul va sosi în curând. Parcă mânat de propria mânie, mă îndeamnă să alerg, desculţă, prin încăperea ticsită de oameni curioşi. Rochiţa mi se ridică pe coapse, iar eu sunt incapabilă să o rearanjez, întrucât, de această dată, Hades nu pare dornic să îmi redea libertatea.
Ajungem afară şi, recunosc, nu e tocmai plimbarea romantică pe care mi-aş fi imaginat-o. Picioarele mele goale iau contact cu iarba udă, iar un icnet uşor mi se desprinde de gâtlej. Un fior rece mă cuprinde instantaneu, făcându-mă să tremur. Hades mă simte şi priveşte în jos, la mine. Apoi, deodată, mă balansez în aer, trezindu-mă în braţele lui, legănată pe un umăr. Mă amuză situaţia în care ne aflăm şi eliberez un hohot de râs. Poziţia în care mă aflu îmi oferă o privelişte sublimă spre fundul său superb.
— Miau, rostesc, apucându-i una dintre fese.
— Fii cuminte, mă ceartă. Nu vreau să te scap!
— Cum aş putea fi cuminte când îmi pui posteriorul în faţă? Vreau să te muşc de el!
— Cât de mult ai băut? mă întreabă supărat.
— Unu, două... Poate cinci pahare. Of, Hades, nu le-am numărat!
Aud pontonul scârţâind sub greutatea noastră la fiecare pas al său. Mă repune pe picioare, iar spatele îmi este sprijinit de balustrada lui. Corpul său îmi încălzeşte partea din faţă a trupului, înfiorându-mă. Deschid ochii şi îl găsesc aproape, într-atât de aproape încât respiraţiile noastre fac dragoste nebună, iar buzele aproape că ni se ating pentru a mia oară.
— Este adevărat? mă întreabă el, suflându-mi aer cald peste chip, şi neg, chiar înainte de a şti cu certitudine la ce se referă.
— Ethan? Nu ştiu ce aş putea să îţi spun, Hades! Poate că el chiar ţi-a luat locul, îi dau eu replica, ridicându-mi bărbia în aer.
— Aşa cum mi l-a luat şi Yarris? atacă el, pufnind. Degeaba îmi iau locul în patul tău, dacă în inimă sunt incapabili să facă acelaşi lucru.

— De unde știi că nu ai pierdut acel loc? întrebarea îmi părăsește corzile vocale mult prea repede, pe un ton pițigăiat – aproape de geamăt.
Râde fals, vrând să pară amuzat de întreaga situație.
— Cât de amuzantă poți fi! rostește cuvintele de parcă tocmai i-am spus gluma anului și mă desprind de balustradă, făcând un pas în spate. Îți simt corpul tremurând ori de câte ori te ating, Mya. Buzele tale imploră să le sărut, la naiba! Am pierdut locul în inima ta? întreabă el, arogant. Demonstrează-mi asta, uite – ridică mâinile în aer – ești liberă să pleci la el dacă asta îți dorești!
Să plec? Cum aș putea pleca când el mă privește atât de profund? Parcă mă roagă să o iau la goană, însă tot ce îmi doresc este să rămân. Oare aș putea să îi frâng inima la fel cum și el mi-a frânt-o mie? Aș putea pleca chiar și cu riscul de a-mi sfărâma sufletul? Nu, n-ar fi cu putință! Se apropie periculos de mine, sprâncenele îi sunt ridicate în mijlocul frunții, așteptând să dau bir cu fugiții. Mă limitez la a pufni și la a mai face un pas mic în spate.
— Deci?

Nu există deci, îi reproșez la nivel mental. Niciodată nu a existat un deci situat între noi și nici nu va exista vreodată. Între inimile noastre se află un poate și cum ar fi dacă. Probabil ar fi frumos, anost, perfect și imperfect. Ar fi monoton și totuși diferit de tot ceea ce am trăit. Am fi noi, din nou împreună. Din nou de nedespărțit și, totuși, ușor de separat.

Încep să cred că am devenit imună la plâns, căci mă perpelesc pe dinăuntru și, totuși, la suprafață rămân stană de piatră. Pașii lui calculați mă fac să îmi pierd cumpătul. De ce continuă să se apropie în timp ce eu mă zbat să mențin distanța? Nu pare supărat din cauza escapadei mele cu Yarris, pare doar dezamăgit și puțin dezorientat. Nu ar fi crezut că i-aș fi putut face asta și îl cred, căci nici eu nu aș fi crezut.
Îmi ridic bărbia în aer, uitându-mă la el. Suntem singuri aici. Niciunul dintre prietenii noștri nu a îndrăznit să ne urmeze, cu toate că au venit cu toții în acest loc pentru mine. Au rămas la interior, distrându-se cel mai probabil. Nici măcar Ethan nu e aici, deși mi-aș fi dorit să fie. Ar fi fost mai ușor să suportat privirea dezaprobatoare a lui Hades. Sunt exact cum mă vede el, o păcătoasă. Îmi ridic privirea spre cer, încercând să scap de stânjeneala provocată de tăcerea ce s-a instalat între noi în așteptarea unui răspuns. Stelele nu mai strălucesc pe cer, căci nori negri s-au adunat ca o cupolă deasupra noastră, anunțând o ploaie ca în povești. Se spune că apa spală păcatele, iar eu sper să reușească să le distrugă cu totul pe ale mele.
Câte păcate poate spăla o simplă apă de ploaie? Câte răni poate cicatriza un singur fulger? Neg cu mișcări lente ale capului, căci știu destul de bine ce încerc să fac. Trag de timp. Când privirea-mi coboară, el se află exact în fața mea, la doar câțiva centimetri distanță. Parfumul său cu miros de ciocolată și alcool nu îmi pătrunde în nări, ci îmi dansează pe piele. Se scufundă sub ea și îmi îmbrățișează fiecare os, celulă și fibră în parte.
Tremur de dorință, de teamă și neputință. Mă simt incapabilă să mă las pradă acelor buze pline, chiar dacă, în sinea mea, este tot ce îmi doresc. Cum aș putea să îi iert absența pentru doar câteva ore de prezență? Nu, nu aș putea! Nu pot! În ciuda amintirilor, a iubirii și a speranței, sunt inertă. Sunt prinsă într-o cochilie goală, pe punctul de a se prăbuși.
Sunt Maria Blaise, cea de acum doi ani. La fel de vulnerabilă în fața lui, la fel de dornică, la fel de slăbită și cu inima în continuare sfărâmată. Ce leac mai bun ca el ar putea exista pe acest pământ? Mă repet, mă pierd și regăsesc în privirea sa. Devin instabilă mental, căci, atunci când fac ultimul pas, simt lipsa lemnului sub tălpi.
Trupul mi se scufundă în apa rece a lacului și respirația mi se oprește. Brațele mi se agită neputincioase și, cu cât încerc să mă mențin la suprafață, cu atât mă scufund mai tare. Apa îmi invadează gura, nările și, printre puținele dăți în care trupul mi se ridică la suprafață, îl văd cum își aruncă tricoul și își dezbracă blugii în grabă.
Bădăran, gândesc în sinea mea, căci preferă să piardă timpul descotorosindu-se de hainele sale în loc să mă salveze. Îmi dau ochii peste cap și surâd în sinea mea privind cum, mândru, se aruncă precum un erou în apa cristalină. Eliberez un râset în momentul în care, frustrat, se ridică în picioare, iar lichidul incolor nu îi trece de brâu. Îmi ridic mândră sprâncenele în mijlocul frunții și, înainte să îi anticipez mișcarea, mâinile sale mi se așază pe umeri și îmi scufundă trupul.

— Asta este încercarea ta de a te descotorosi de mine? frustrată, îmi alung părul răvăşit de pe faţă cu mâinile-mi ude. De fapt, este un plan bun. Mă ucizi şi mă abandonezi aici, iar până mâine, tot ce va mai rămâne din mine vor fi doar hainele. Dumnezeule, peştii aceştia sunt uriaşi! exclam pe un ton surprins, determinându-l să îşi rotească privirea panicată de jur împrejur, căutând monştrii cu solzi.
Un alt râset mi se desprinde de gât şi îmi sprijin braţele de ponton. Îmi frec fruntea cu podul palmei, privind, subtil, cum apa i se scurge de pe piele. Lumina lunii parcă i se revarsă pe trup şi, din şuviţele sale uşor ondulate, stropi mari picură înapoi în lac, unindu-se cu apa cristalină. Ochii săi par magici, amuzaţi şi iubitori. Suspin când îşi scufundă încă o dată trupul şi revine la suprafaţă.
— Stai liniştit, îi replic cu întârziere, după ţipătul pe care l-am eliberat în cădere, sunt sigură că nu mai există peşti pe o rază de cinci kilometri.
— Mhm, murmură parcă în transă, trăgându-mi trupul în braţele sale.
Îşi sprijină bărbia de umărul meu şi mă face să eliberez pontonul dintre palme.
Mă poartă prin apă, cu braţele strânse în jurul meu. Respiraţia sa îmi susură în ureche şi mi se izbeşte de piele, de gât, umăr şi ceafă. Mâinile lui se desprind de mine şi mi se plimbă pe trup, le simt pe pântec, pe coapse, pe fund şi, mai apoi, se strâng căuş în jurul sânilor mei. Mârâie la contactul cu sfârcurile mele întărite şi îmi depune un sărut în spatele urechii, coborând până la nivelul apei. Mă înfior, tresar şi gem sub gura sa. Mă lupt cu dorinţa de a rămâne, aş vrea, cumva, să plec, însă, de această dată, nici creierul şi nici inima nu sunt de acord cu mine.
Mă răsuceşte brusc, îmi priveşte languros gura şi, înainte să realizez, ne sărutam înfometaţi. Îmi prinde buzele între dinţi, le ronţăie, le linge şi le suge cu plescăituri pofticioase. Mă ridică de pe nisipul de pe fundul lacului, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul său. Drace, îl simt, este tare şi ud! Îmi plimb palmele pe spatele lui musculos şi îmi reproşez mental cât de greşit este ceea ce fac.
Degetele mele i se strecoară în jurul gâtului, conturându-i tatuajul cu ochii închişi, îl vizualizez pe după pleoapele în timp ce ne devorăm. Spatele îmi este împins în marginea de lemn şi susur în momentul în care degetele sale mă ating în locuri interzise. Îmi las capul pe spate, împotrivindu-mă durerii ce îmi retează muşchii şi mă las asaltată de sărutări pătimaşe.
Rochia îmi alunecă de pe corp, plutind, până când se pierde în valurile produse de corpurile noastre nerăbdătoare. Nu mă gândesc la faptul că voi fi nevoită să parcurg, aproape goală, distanţa până la maşină sub ochii curioşi ai oamenilor euforici aflaţi în clubul Hell. Nu mă gândesc la nimic, ci doar la faptul că:

Între Iad şi Rai, există o linie fină, trasată cu petale de nuferi roşii.

Degetele sale îmi dansează pe piele, buzele lui îmi cântă serenade, iar trupul său devine atât de mare în comparaţie cu al meu. Mă întoarce cu spatele, mă sărută pe umăr şi gura sa rămâne lipită în acest loc secunde bune. Orice funcţie vitală se opreşte instant şi încep să mă fâstâcesc între braţele sale mari. Palma sa se aşază pe omoplatul meu şi, cu unghia indexului, îmi încercuieşte nufărul.
Îi simt curiozitatea plutind în aer, îl simt pe el, cercetând cu atenţie fiecare petic de culoare. Îi permit să îmi dea la o parte părul negru de pe locul cu pricina şi să îmi sărute în mod repetat tatuajul. Ştiu ce înseamnă asta. Îmi simte suferinţa pulsând sub pielea colorată, simte fiecare ac bătându-mi în carne iar şi iar. Se retrage, palmele sale îmi părăsesc trupul şi întreaga magie se rupe. Stânjenită, îl privesc peste umăr, doar pentru a remarca un Hades dezechilibrat. Îşi trece degetele prin păru-i vâlvoi şi oftează.
Din priviri, îmi caut rochia roşie, însă nici urmă de ea, de parcă nici măcar nu aş fi purtat-o cu câteva minute în urmă. Îmi fac curaj şi mă întorc, făcând în aşa fel încât ochii noştri să se întâlnească şi să se lupte. Atât de multe întrebări se zăresc dincolo de acele pupile dilatate, încât nu ştiu căreia să îi ofer prioritate şi, chiar înainte să mă hotărăsc, îl aud rostind:
— Ce a fost în capul tău, Mya?
Ridic din umeri.
— Un nufăr roşu reprezintă iubire, un nufăr roşu ne-a adus împreună şi tot el ne-a separat.
Nu îl las să se apropie atunci când îşi doreşte să o facă, însă îmi înşfacă încheietura chiar înainte de a păşi pe ponton şi trupul meu se loveşte încă o dată de moliciunea apei. Îmi simt bărbia cuprinsă de căldură, căci el tocmai mi-o atinge cu gingăşie. Buzele i se lipesc de ale mele, făcând dragoste, aşa cum noi tocmai eram pe cale să o facem.
— Nufărul inimii mele!

Cuvintele sale îmi trimit vibraţii interminabile în trup şi, cu ultimele puteri, îmi sprijin palmele de umerii săi laţi. Clipesc des în încercarea de a mă trezi din acest vis în care par captivă şi respir sacadat. Nu îi răspund sărutului, chiar dacă întreaga fiinţă mi se cutremură cu fiecare atingere. Rămân stană de piatră la pieptul său.

Îmi muşcă buza inferioară, făcând-o să se despartă de cea de sus, şi îi simt limba pătrunzându-mi în cavitatea bucală. Fierbinte cu aromă de cireşe şi alcool, dulce şi de amăruie în acelaşi timp. Palmele sale mi se imprimă pe şolduri şi revenim la poziţia iniţială, picioarele îmi sunt încolăcite în jurul său, iar inima mea ajunge să bată în toracele său.

— Sărută-mă, Mya!

Mă provoacă, mă ispiteşte şi mă seduce. Îl sărut la fel de intens ca prima dată, cu la fel de multă dorinţă şi incertitudine. Îi mângâi trupul, îi sărut gâtul lung şi îmi las limba să se plimbe pe mijlocul nufărului, gemând odată cu el în secunda-n care acel sunet mirific răsună cu ecou.

Ne lăsăm în jos, corpurile ni se scufundă şi ajungem să ne sărutăm pe fundul lacului, aşa de apropiaţi cum n-am mai fost de mult. Grijuliu, îmi alungă sutienul şi îl aruncă pe ponton. Dinţii săi lacomi se reped spre sânii mei dornici când revenim la suprafaţă. Îmi las capul pe spate, părul mi se revarsă peste suprafaţa apei şi mici sunete de plăcere îmi părăsesc gutural buzele umflate datorită săruturilor sale.

Mâna i se strecoară în lenjeria mea intimă şi face dragoste cu mine. Mă atinge cu pasiune, cu dorinţă şi tandreţe. Se plimbă lent pe întreaga suprafaţă a feminităţii mele, rupând din mine întreaga iubire. Îi alung cu mişcări lente boxerii, lăsându-i să se scufunde în voie pe fundul lacului. Îi simt pielea lipită de a mea, îi simt palma încercând să îmi alunge lenjeria intimă şi, înainte să realizez, trupurile ni se unesc îmbătate de dorinţă.

Apa pleoscăie în jurul nostru cu fiecare împingere a sa, parcă resimţindu-mi plăcerea. Mă agăţ de el, îl las să mă poarte pe braţe dincolo de ponton, până la peticul de iarbă ferit de ochii lumii, şi facem dragoste la fel ca prima dată. Limba sa fierbinte, scrie declaraţii de dragoste pe pielea-mi în flăcări, iar dinţii mei lacomi se înfruptă din piercingurile ce tronează pe sfârcurile sale.

Îmi stârneşte gemete cu fiecare sărut, metalul rece din limba-i fină îmi atinge pielea, lăsând în urmă fiorii glaciali ai plăcerii. Trupul mi se cutremură ajuns la limita plăcerii, însă continui să îi răspund muşcăturilor, jucându-ne şi provocându-ne. Îi ies în întâmpinare şi unghiile mele îi lasă dâre de dorinţă pe muşchii spatelui lat.

— Mai tare, îi cer, dornică să îl simt în întregime.

Hades nu zăboveşte nici măcar o clipă. Îşi împinge şoldurile cu putere între picioarele mele, furându-mi gemete încărcate de dorinţă.

— Habar nu ai de când visam la asta, şopteşte, strecurându-şi o mână între noi.

Este de ajuns ca degetul său să îmi atingă o singură dată clitorisul ca să ajung la împlinire. Îmi strâng coapsele în jurul său, unindu-mi gleznele pe spatele lui lat. Mârâie, continuând să mă umple. Însă, în clipa-n care orgasmul său este aproape, mişcările încetinesc. Iese uşor din mine, ca să intre din nou, la fel de lent. La fel de perfect.

— Priveşte-mă, îmi cere.

Este de ajuns ca privirile noastre să se contopească ca trupul lui să se prăbuşească peste al meu. Îi simt sufocarea rece şi felul în care inima sa bate înnebunită în torace.

Drace, cum am ajuns aici când mi-am propus să stau cât mai departe de el?!

— Şi acum, ce? rostesc, privindu-i trupul ce se prăbuşeşte peste iarba udă. Crezi că o noapte de sex poate şterge celelalte nopţi în care ai lipsit? Dacă asta îţi este părerea, află că te înşeli amarnic, Hades! M-am lăsat purtată de val, dar asta nu îţi asigură iertarea.

Mă ridic în picioare şi, fără a cere permisiunea, îi îmbrac tricoul alb cu miros dulce amărui. Strâng din dinţi când acesta mă îmbrăţişează, căzând pe lângă corpu-mi îngheţat. Îmi strecor picioarele în boxerii uzi leoarcă şi le permit să răcească locurile pe care Hades le-a încins, perpelindu-le parcă la foc mic. Căldura bărbatului pe care îl iubesc încă se simte imprimată în materialul tricoului şi, pe sub el, inima-mi pare strânsă în pumn. O iau la pas, încet şi sigur, fără a arunca o privire în urma mea.

— Unde crezi că mergi? mă prinde de cot, răsucindu-mă înspre el.

Dacă adineauri mă privea cu dragoste şi gingăşie, în acest moment ochii-i sunt negri de furie. Unghiile sale îmi sapă în carne, maxilarul îi este încleştat şi dinţii îi scrâşnesc. Un obicei tipic lui. Îi arunc o ocheadă furioasă şi îmi smucesc braţul din strânsoare.

— De câte ori să îţi mai spun să pleci? De câte ori să te implor să nu te mai întorci?

Pufneşte, apoi râde.
— Cuvintele pe care gura ta le rosteşte sunt atât de diferite faţă de rugăminţile din privirea ta. Aş putea pleca, Mya! Aş putea pleca şi să nu mă mai întorc vreodată, dar, spune-mi, câtă fericire îţi va aduce acest lucru?

Fericire, Hades? O, Doamne! Cum se simte acest sentiment? Aşa cum m-am simţit în braţele tale cu doar câteva clipe în urmă? Aşa cum m-am simţit când corpul tău era deasupra mea? Cândva, uniunea trupurilor noastre era muzică pentru urechile mele, acum însă... Este doar o baladă tristă care povesteşte despre o iubire pierdută.
Am pierdut bătălia împotriva dragostei? Am căzut în abis? M-am spulberat, iubitule, sau încă sunt în faţa ochilor tăi? Mă priveşti, dar parcă irisurile tale mi se scufundă în suflet. Vreau să stai departe de mine, atât de departe încât chipul tău să fie primul pe care îl zăresc atunci când deschid ochii! Dar nu îţi voi cere asta, cum aş putea?
Cum aş putea trăi cu frica că mă vei abandona din nou? Dacă vrei să îmi refaci inima doar pentru a o frânge din nou? De câte ori, Hades? De câte ori o vei strivi şi câte lacrimi voi mai vărsa? Îţi surprind privirea căutând urme de ploaie pe chipu-mi palid. Nu plâng şi nici nu o voi face. Nu voi mai plânge, chiar dacă acea substanţă sărată va fi singura capabilă să mă menţină în viaţă!

Îmi arunc braţele în aer neputincioasă şi pufnesc pe nări. Paşi repezi se aud din spatele meu, iar în momentul în care mă întorc, Ethan stă doar la câţiva metri distanţă. Hades mă roagă din priviri să rămân pe loc şi să reclădim împreună un lucru dărâmat de mâinile sale blânde. În ciuda inimii care-mi plânge, fac contrariul, căci paşii mi se îndreaptă înspre Ethan şi mâna mi se strânge în jurul mâinii sale.
— Nu te mai întoarce, Hades, repet apăsat. Sunt fericită acum!
— La fel de fericită cum erai sub mine acum câteva minute? La fel de fericită ca în momentul în care îmi gemeai numele? La naiba, Mya! La naiba!
Piciorul său loveşte pământul şi pumnii i se strâng pe lângă trup. Simte nevoia de a se exterioriza, de a-i oferi cadou lui Ethan un pumn fix în feţişoara sa frumoasă. Scânceşte, dar nu se mişcă. Aşteaptă ca eu să iau o decizie, să mă hotărăsc dacă mă alătur lui sau plec cu aşa zisul meu iubit.
Chiar înainte de a alerga înapoi, înainte de a îi cuprinde corpul şi de a nu îl mai elibera vreodată, Ethan se întoarce cu spatele, obligându-mă să îl urmez. Palma sa strâns unită cu a mea îmi forţează picioarele să se deplaseze şi tot ce pot face este să privesc peste umăr înspre bărbatul pe care îl iubesc. Picioarele sale lungi sunt încă expuse privirii mele, însă şi-a îmbrăcat boxerii de culoarea mării cu mult înainte ca Ethan să sosească. Loveşte pontonul cu pumnul, înjură şi mă priveşte cu regret.
Aud şuşotelile celorlalţi când, în goană, trec pe lângă ei îmbrăcată doar într-o pereche de boxeri dantelaţi şi un tricou larg care îmi lasă posteriorul la vedere. Nu le acord nicio importanţă, privirea mea încă încearcă să îl găsească pe el în negrul nopţii. Aud plescăitul puternic al apei şi ştiu că s-a scufundat din nou în moliciunea ei.
Un fior de gelozie mă străbate în clipa-n care un grup de adolescente, îmbrăcate sumar, se îndreaptă spre ponton. Îmi impun să nu mă întorc, îmi spun că Hades nu este capabil să îmi facă una ca asta. Îmi repet că nu se va arunca în braţele niciuneia, căci mă are pe mine, şi, undeva în adâncul sufletului, mă iubeşte, dar apoi îmi amintesc...
Noi doi nu mai formăm un cuplu şi eu tocmai am plecat cu un alt bărbat. Mă opresc din mers, ignorând întrebările amicului meu, aştept să îl zăresc venind atunci când ţipetele entuziasmate anunţă că fetele tocmai s-au scăldat în apa martoră a iubirii noastre. Aştept şi aştept, însă nici urmă de el.
Mă aplec în faţă pentru a vedea mai bine, mă desprind de Ethan şi fac încă un pas. Hades stă expus în mijlocul lor, în timp ce chicoteli şi cuvinte vagi îmi ajung la timpane. Îmi frec, stresată, fruntea cu degetele şi, înainte să realizez, mă îndrept spre ele. Îmi fac scenarii, îmi imaginez ce îi voi spune şi cum îl voi smulge din ghearele nemiloase ale unor adolescente în călduri.
Depravatele, cum să se arunce aşa pe un om care, practic, este ca şi însurat?!
— Hei, tu! ţip când una dintre fete este pe cale să îmi atingă bărbatul. Mâna jos, altfel, mâine vei mânca cu picioarele!
— Şi tu cine eşti? chicoteşte blondina, aşezându-şi intenţionat mâna pe abdomenul sculptat al lui Hades.
— Îţi arăt eu cine sunt imediat!

Înainte ca Hades să aibă timp pentru a mă opri, mâinile mi se adâncesc în claia blondă şi genunchii mi se îndoaie în încercarea de a-i oferi răsfăţatei o lecţie.
Îmi simt trupul smucit şi mă zbat în strânsoare, reuşind să mă eliberez şi mă avânt din nou înspre adolescentă. O îmbrâncesc şi, stângace, fata cade la pământ. Îi simt palma luând contact cu obrazul meu chiar înainte să o încalec. Pumnii mi se avântă înspre chipul său angelic şi dâre de sânge i se scurg din nări pe buzele roşii. Îşi împleteşte o mână în părul meu, iar dinţii mei se imprimă în jurul pielii sale.
Hades mă încătuşează din nou, mă ridică şi mă lasă să îmi vărs frustrarea pe pieptul său. Îl lovesc, dau din mâini, din picioare şi arunc cu înjurături. Mă ridic peste umărul său şi, cu indexul, îmi aţintesc rivala.
— Ai face bine să stai departe de bărbatul meu!

Capitolul IV

— Sunt bărbatul tău? râde Hades, amuzându-se pe seama mea în timp ce mă trage înspre motorul său.
— Tu să taci, că altfel îţi dau şi ţie vreo două! mă răţoiesc eu nervoasă. Cum să te laşi atins, aşa, de parcă ai fi la expoziţie?
— Mmm, nufăr mic, dacă voiai două numere, trebuia să îmi ceri mai devreme!
Pumnul meu se loveşte cu putere de umărul său, făcându-l să râdă încă o dată. Ridică mâinile în semn de predare atunci când îl ţintuiesc cu o privire ameninţătoare şi îşi mângâie, mimând durerea, braţul.
— Afemeiatule! şoptesc ofticată şi imediat îi simt braţele puternice în jurul meu. Nu, nu mă atinge, nu până nu te dezinfectezi!
— Repetă ceea ce ai spus! îmi cere el serios, însă privirea sa încă-i trădează amuzamentul.
— Am spus să nu mă atingi până când...
— Înainte de asta, Mya! chicoteşte el, frecându-şi nasul de al meu, parcă cerşind iertare.
— Afemeiatule! Da, asta am spus! îi şoptesc înapoi. Două lire biletul ca să puteţi atinge cel mai mare afemeiat din lume, ocazie unică, lume dragă! Ocazie unică! ţip ca nebuna, stârnind câteva râsete şi făcând câţiva adolescenţi să îşi scoată mobilele din buzunar.
— Haide, să te ducem acasă, căci altfel, te fac să plăteşti în faţa atâtor oameni! Nu cred că ai vrea să se bucure de priveliştea posteriorului tău roşu, nu-i aşa, iubito?
Îi imit cuvintele ofticată şi încalec motorul la fel cum o făcusem cu câteva minute în urmă cu trupul blondinei. Refuz să mă agăţ de Hades în momentul în care primele sunete ale tobei de eşapament se fac auzite, însă, imediat ce roata din faţă se ridică, iar Hades măreşte viteza, palmele mele se strâng în jurul abdomenului său gol şi mârâi de frustrare, căci acesta vibrează din cauza râsului.
— Nesuferitule!
— Nebună războinică, contraatacă Hades şi mă încrunt, lăsându-mi capul să se sprijine pe spatele sau gol.
Cu coada ochiului, zăresc urmele lăsate de mine pe pielea lui catifelată şi mă încrunt în faţa negrelii ce-i pătează pielea. Încerc să mă îndepărtez, însă scaunul îngust al motorului nu îmi permite să mă distanţez suficient pentru a-i desluşi tatuajul. Broboane mici de sânge i se întind pe spate alături de săpături în piele.
— Încă nu îmi vine să cred că ai sărit la bătaie!
— Am lovit bine, nu-i aşa? mă umflu în pene. Ha, sunt mai puternică decât mă credeam! continui eu plină de mine, încordându-mi subtil muşchii braţelor. Sunt cea mai tare! şoptesc, sperând ca el să nu mă audă, dar hohotul ce îi părăseşte gâtul îmi demonstrează faptul că este foarte atent la cuvintele-mi pline de mândrie.
— Ce ai spune dacă ai sta cuminte până ajungem acasă? Nu de alta, dar, dacă mai râd în timp ce conduc, din cea mai tare vei ajunge cea mai dezmembrată. Nu am vrea asta, nu-i aşa?
Şi stau cuminte, cântându-mi în şoaptă victoria şi contractându-mi muşchii din când în când. Ştiu că simte, îi văd zâmbetul ameţitor în oglinda retrovizoare, ceea ce mă şi obligă să continui. Îl strâng mai tare la piept, îi sărut spatele şi îi aud susurul uşor atunci când limba mea culege sângele rămas în urma rănilor deschise. Cândva, consideram acest lucru incredibil de scârbos, însă acum, simţind cum trupul i se încordează în braţele mele, aproape că l-aş scufunda în propria-mi salivă.
Mârâi sadic, simţind adrenalina ce-mi pulsează în vene, în timp ce Hades accelerează tot mai mult, îndemnându-mă să mă ţin şi mai strâns de el. Însă parfumul lui îmbătător îmi invadează simţurile, făcându-mă sa vreau să-i gust pielea care este fierbinte în ciuda vântului ce-i biciuieşte gâtul. Mă apropii şi mai mult de el şi-mi presez buzele de linia pulsului său, începând să îmi delectez papilele gustative cu aroma pielii sale, în timp ce degetele mele buclucaşe coboară încet înspre poala sa.
Îmi simt trupul înfiorându-se, căci imagini cu noi doi făcând dragoste îmi apar în faţa ochilor şi mă trezesc din nou creând scenarii, însă, de această dată, mult mai diferite. Degetele mele încep să se strecoare, rând pe rând, în pantalonii săi, dincolo de boxeri, şi, de îndată, ce-mi presez din nou gura de pielea gâtului său, încep să-l alint cu mişcări lente şi circulare.
Inspiră adânc, iar geamătul său jos vibrează în pieptul meu. În ciuda acţiunilor mele, îşi păstrează cumpătul şi rămâne concentrat asupra drumului drept pe care rulează cu viteză. Îmi trec limba peste buze, întrucât simt o nevoie nebună de a le contopi cu ale sale, şi-mi strâng cât pot de mult genunchii în încercarea de a reprima dorinţa ce înfloreşte în mine.

— Nu mă mai ispiti! îmi cere pe un ton jos, mârâind de frustrare.
— Băutura este de vină!
— Nu mă face să trag pe dreapta, Mya, căci nu știu de ce sunt în stare în momentul ăsta!
— Eu nu fac nimic, șoptesc, însă, în același timp, limba mea îi tachinează gâtul.
Zăresc printre pleoapele abia deschise cum motorul cotește la dreapta, spre pădure, și îmi țin respirația. Mă gândesc serios dacă acțiunile mele nu au depășit limita și dacă a mă dărui lui este cu adevărat ceea ce îmi doresc. Mă întreb dacă sunt pregătită să văd această parte sălbatică a sa și dacă el este pregătit să zărească demonul ce se ascunde în interiorul meu.
Însă nu am timp să caut un răspuns pentru incertitudinile mele, căci motorul se oprește și palmele sale se strâng în jurul șoldurilor mele, săltându-mă cu ușurință. Degetele lui îmi dansează pe coapse, pe fund și pe sâni, înnebunindu-mă și umplându-mă de mireasma sa. Îmi geme numele pe un ton gutural, încărcat de erotism și, *drace, cât de bine sună numele meu pe buzele sale!*
Limba sa mi se plimbă lent pe piele, trasând linii fierbinți ce mă înfioară într-un mod plăcut și stârnește în mine plăceri de mult uitate. Îi simt răsuflarea caldă lovindu-mi-se de pântec, iar piercingul său rece îmi răcorește pielea. Îmi las capul pe spate, purtată de plăcerea pe care mi-o oferă, dezechilibrându-mă în momentul în care numele său mi se desprinde de corzile vocale, însă Hades mă prinde la timp și mă uit la el, pierzându-mă în oceanele albastre încărcate de pasiune și dorință pură.
Răsuflarea mea întretăiată îi mângâie chipul și îi răsfiră firele de păr. Degetele mele tremură deasupra pielii sale. Se apleacă, ajungând cu capul între coapsele mele și sunt nevoită să mă țin de el pentru a-mi păstra echilibrul. Îl trag mai tare spre mine, vrând, parcă, să îl simt cu totul. În momentul în care revine la nivelul meu, ochii săi nu mai sunt albaștri, ci negrii de dorință. Mă saltă de pe motor, întorcându-mă cu spatele. Șoldurile i se izbesc de fundul meu, iar degetele mele strâng cu putere scaunul în palme. Nodul dinăuntrul meu se strânge tot mai mult, ajungând să se rupă în mii de bucățele mărunte. Nu știu dacă din cauza țipătului meu sau a vitezei cu care pulsează în mine, însă Hades atinge apogeul la scurt timp după.
— Nu ne-am protejat, îmi șoptește în păr, sărutându-mi umărul. Să ne așteptăm la un Hades junior?
Neg cu mișcări ușoare ale capului.
— Iau pilule, râd și îmi trec brațele pe după umerii săi. Un copil ar fi prea mult chiar și pentru noi.
— Da, cred că da, rostește, parcă meditând asupra cuvintelor mele. Adică, tocmai ai snopit în bătaie o minoră!

***

Câteva minute mai târziu, vântul îmi răcorește trupul și motorul zboară pe asfaltul drept. Sunt lipită cu totul de Hades, căci port doar în tricoul său larg, care se tot ridică de la viteza cu care rulăm. Inima încă îi bate alert și îl aud gemându-mi numele cu atât de multă pasiune încât mă înfior de fiecare dată. Privirea lui caldă mă caută în oglinda retrovizoare și îi zâmbesc ori de câte ori mă găsește.

Cum să stau departe de el când îl doresc atât de tare? Învață-mă tu, inimă, cum să nu îl mai iubesc!

Încă îi pot simți mirosul divin al pielii și mă agăț de el, inspirându-l profund. Închid ochii, lăsându-mă purtată purtată înspre necunoscut, însă, în clipa în care motorul se oprește, sunt obligată să îmi dezvălui irisurile. Hades mă ajută să cobor în așa fel încât nimic să nu iasă la iveală. Râde în hohote când materialul tricoului mi se agață de suportul căștii și fundul îmi este dezvelit. Arunc, panicată, priviri în stânga și în dreapta și răsuflu ușurată, remarcând absența oamenilor.
Îl las să mă conducă pe scări până la ușa apartamentului nostru și mă opresc în prag, brusc luminată. Ochii mi se mijesc și îmi prind stingherită buza între dinți, aducându-mi aminte că a mea cheie a rămas abandonată în clubul Hell, odată cu poșetuța de mână. Hades rânjește și, negând cu mișcări ușoare ale capului, sustrage cheia din buzunarul său și descuie ușa din lemn mahon.
Ridică din umeri în fața privirii mele cercetătoare.
— Aveam o copie, mă lămurește și încuviințez pierdută.
Nenorocitul, în tot acest timp, o copie a cheii noastre se odihnea la el în buzunar și, cu toate acestea, a preferat să stea ore întregi în fața ușii! A preferat să mă roage să îi deschid în loc să intre de bună voie. Poate că, dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi ajuns aici! Poate că, dacă ar fi făcut-o, apartamentul ar fi fost din nou al nostru. Mă opresc în tocul ușii, îi privesc abdomenul încă dezgolit și rânjesc în sinea mea.

— Vrei să intri? îl întreb şoptit. Cred că încă ai câteva haine pe aici.
Aprobă şi trece pe lângă mine, închizând uşa în urma sa. Mă gândesc în ce stadiu se află relaţia noastră acum, după ce am făcut dragoste şi sex nebun la un interval de doar o oră distanţă. Parcă gândindu-se la acelaşi lucru, chicoteşte şi îşi scutură capul amuzat. Se îndreaptă spre dulapul său şi îl deschide, lăsând la iveală tricourile dezordonate în care obişnuiam să dorm. Mă prefac că nu îi observ surprinderea şi nici întrebarea din privire. Ştie cu siguranţă ce am făcut în timpul în care a fost absent.
— Hai să facem duş!
Îmi întinde mâna, iar eu mă agăţ de ea ca de o speranţă la viaţă. Îl las să îmi smulgă haina de pe mine şi rămân expusă în faţa unui ocean întreg de vise. Îşi împinge pantalonii jos pentru a treia oară în această seară şi păşeşte dincolo de cadă odată cu mine. Buretele din mâna sa îmi şterge urmele sărutărilor sale de pe piele, însă ajunge să le înlocuiască cu altele în timp ce stropii mici de apă se revarsă peste trupurile noastre.
Îi simt degetele în părul meu, masându-mi scalpul, ca, mai apoi, să lase duşul să alunge bulele de şampon de pe pielea-mi caldă. Preiau buretele şi, cu mişcări lente, îi spăl spatele, având grijă să alung sângele şi să acopăr dârele roşii cu spuma gelului de duş. Distanţa nu îmi permite nici măcar acum să-i zăresc tatuajul în întregime. Palmele mele îi trec peste braţe şi buzele mi se lipesc de locu-n care pulsul i se zbate nestingherit.
Rămânem în tăcere sub jetul de apă minute în şir, până când pielea degetelor mi se încreţeşte. Luându-mă în braţe, Hades păşeşte cu mine afară din cadă. Îmi şterge părul şi îmi aşază un prosop pufos în jurul goliciunii, ca, mai apoi, să îşi ascundă bărbăţia de privirea mea cercetătoare.
Mă poartă pe braţe până în cameră şi îmi sărută fruntea, abandonându-mă pe moliciunea patului. Arcurile scârţâie în momentul în care el se aşază în dreptul meu şi alungă prosoapele din jurul nostru, trăgând mai apoi pilota de vară peste trupurile încărcate de plăcere.
— Încă nu îmi vine să cred că eşti reală, spune, dându-mi la o parte şuviţele ude de pe chip.
— Încă nu îmi vine să cred ce am făcut, murmur în mod inconştient, cu ochii scânteindu-mi de satisfacţie.
Îi simt buzele pe umărul meu, pe gât şi obraz, ca, la final, să se unească cu ale mele. De această dată, sărutul este lent, pasional şi încărcat de dragoste pură. Mâinile lui mi se aşază pe omoplat, exact în locu-n care nufărul meu înfloreşte, şi mă trage la pieptul său. Bătăile inimii sale blânde îmi răsună în timpane, trupul lui gol se lipeşte de al meu şi căldura sa mă învăluie întru totul.
— Noapte bună, nufărul inimii mele!

***

Îmi doresc să deschid ochii şi el să fi dispărut. Îmi doresc să nu îmi ţină trupul strâns ca într-o menghină. Vreau ca respiraţia lui caldă să nu mi se izbească de gât, umăr şi chip. Să nu îi simt căldura traversându-mi corpul şi parfumul său să nu mi se impregneze în pernele ce abia i-au pierdut mirosul. Să nu îmi încep dimineaţa cu el şi ca seara trecută să fi fost doar un vis şi, cu toate acestea, îl simt fâţâindu-se în dreptul meu.
Mâna îi alunecă peste coapsa mea, lent, ca într-o mângâiere blajină, până când aterizează între picioare, în ciuda faptului că mă străduiesc să par indiferentă şi le ţin unite cu putere. Le despart şi mă mişc în încercarea de a-l alunga. Capul mă doare, mustrându-mă pentru cele câteva pahare de alcool şi, brusc, îmi amintesc de petrecerea de ziua mea. Urma să îmi vizitez tatăl de dimineaţă pentru a-i povesti cum au decurs lucrurile, dar acum, ce i-aş mai putea spune? Că Hades s-a întors cu câteva luni în urmă? Că a apărut pe neaşteptate la petrecere şi că am făcut dragoste de două ori? Nu pot, căci l-aş sili să scoată arma bunicului din suport şi să îl nimicească fără milă.
Ştiu că este treaz, deşi ţin ochii încă închişi, iar el ştie că eu sunt trează de mult. Se îndepărtează, dar nu într-atât încât respiraţia lui să nu mă mai răscolească sau pielea să nu ni se atingă, ci doar vreo doi centimetri. Îmi întredeschid ochii pentru a-l putea pândi şi îl surprind holbându-se la chipu-mi mahmur. Chicoteşte, oh, acel sunet asemănător curcubeului de după ploaie, aproape că simt nevoia să mă adăpostesc la pieptul său şi să rămân acolo pentru eternitate.
Îmi fac curaj şi deschid ochii. Stă la marginea patului, departe de mine, cu pantalonii atârnându-i pe şolduri şi bustul gol. Privesc întinderea de tatuaje de pe pieptul său, felul în care coboară pe linia v-ului ispititor şi modul în care braţele îi sunt mereu încordate. Înghit în sec. La naiba, m-a prins şi de data asta! Nu schiţează niciun gest, însă, atunci când se întoarce cu spatele, un demon cu ochii de safir mă priveşte profund.

Mă ridic în capul oaselor, simţind nevoia să ating acel desen ce îi îmblânzeşte spatele. Îmi trag pătura peste sânii dezgoliţi în timp ce privirea mea îi străbate trupul. Mă întreb care este semnificaţia acestui nou tatuaj şi dacă are legătură cu Dolores, cu moartea ei spontană sau cu problemele ei psihice, despre care nu ştiusem nimic.

Cât de bolnav trebuie să fii pentru a ascunde faptul că ai nevoie de ajutor? Unul care să îţi ofere un gram de stabilitate mintală. Dolores nu s-a gândit la asta. Nu s-a gândit că are nevoie de ajutor când a decis să formeze un cuplu cu Yarris, nici când şi-a dat seama că este îndrăgostită şi nici când, în mod conştient, a decis să ucidă două suflete. Al ei şi al lui Yarris. Hades a fost colacul său de salvare, el o ţinea la suprafaţă şi o ajuta să rămână pe unda de plutire, iar în momentul în care eu i l-am furat, boala a avansat rapid, ucigând astfel fiecare neuron în parte.
Toţi purtăm un dram de vină sau poate mai multe grame ascunse în suflet. Yarris – pentru că i-a pătruns în viaţă. Eu – pentru că i l-am furat pe Hades şi Hades – pentru că a renunţat la ea în favoarea mea. Chiar dacă a fost acolo când a avut nevoie, chiar dacă a acceptat să i se reproşeze absenţa, să i se jignească iubita sau să lupte contra crizelor ei, a fost acolo, doar că... Nu mereu, aşa cum îşi dorea ea să fie.
Cel mai dureros este că, în ciuda a tot, el se consideră singurul vinovat. El a plecat, a trudit să îşi alunge suferinţa din suflet şi, cu toate acestea, încă zăresc dorul de ea reflectându-i-se în privire. Încă îi văd braţele susţinându-i trupul, de parcă ea ar muri iar şi iar, la nesfârşit. De parcă Dolores refuză să ne dea pace, numele ei roindu-ne prin minte la fiecare pas.
Of, Dolores!...

Seara trecută, încărcată de amuzament, pare departe, căci acum durerea mi se cuibăreşte în suflet. Hades s-a reaşezat pe pat şi mă priveşte. Oare de cât timp o face? Oare câte minute sau ore au trecut de când stau pierdută în gândurile mele? Simt nevoia să zâmbesc, dar nu o fac, ci pur şi simplu ridic din umeri. În schimb, el îmi zâmbeşte, la fel de slab, în colţul gurii. Aş vrea să sărut locul în care gropiţa sa îşi face apariţia, de fapt, aş vrea să sărut fiecare părticică din el.
Un fior rece îmi străbate corpul când buzele sale mi se lipesc de genunchi şi irisurile mele plumburii îi caută privirea. Drace, câte nopţi mă va ţine trează imaginea ochilor săi?! Îmi cobor chipul, nesigură, şi îmi lipesc buzele de obrazul său. Firicele mici de barbă îmi înţeapă pielea fină şi îmi umplu trupul de convulsii. Vreau să rămân aşa, secunde bune, şi o fac până când vocea lui mă întrerupe:
— Ce suntem acum?
Râd, întrucât întrebarea lui este fără noimă, de parcă ar fi un copil mic, pierdut pe meleaguri îndepărtate. Simt din nou nevoia să îl sărut, într-atât de dulce este. Pe de altă parte, mă gândesc la întrebarea lui. Oare ce suntem în acest moment? Ce am fost? Îmi scutur capul şi clipesc des. El pentru mine este totul, dar eu sunt totul pentru el?
— Prieteni, îi răspund într-un final şi zâmbetul ştrengăresc piere de pe chipul lui. Nu uita că eu încă am o relaţie, continui, pe acelaşi ton plin de amuzament.
Îmi regret cuvintele imediat, căci cearşaful subţire este smuls de din jurul meu şi mă trezesc goală, cu un Hades care are chef de joacă. Degetele lui îmi dansează nebuneşte pe piele în timp ce hohote de râs mi se rup din suflet. Mă agăţ de braţele sale mari, în încercarea de a-l opri, însă el continuă, gâdilându-mă de parcă am fi doi copii de grădiniţă, cu excepţia faptului că eu sunt total expusă în faţa privirii sale demonice.
Se opreşte în secunda-n care aproape că rămân fără suflu şi mă priveşte mustrător. Trag aer adânc în piept şi mă întind precum o pisică sălbatică în întreg patul, împingându-l cu piciorul într-atât încât să cadă răpus la pământ. Îmi înăbuşesc râsul cu palma. Hades se face comod pe covorul meu alb, cu mâinile sub cap şi picioarele depărtate. Mă poziţionez pe pat în aşa fel încât trupul său să îmi fie privelişte.
— Ce ai face dacă, într-adevăr, aş avea o altă relaţie?
Mă priveşte de jos şi îmi surâde, aruncându-mi acel rânjet superior care mă anunţă că acest lucru nu ar fi cu putinţă. Îmi arcuiesc sprânceana stângă în aşteptarea răspunsului şi îmi sprijin bărbia în palmă.
— Să zicem doar că nu ai mai avea o relaţie.
— De ce? chicotesc, scuturându-mi capul, căci mii de motive mi se învolburează în minte.
Se ridică în şezut, poziţionându-şi trupul la doar câţiva centimetri de mine, mergând până într-acolo încât, dacă mi-aş întinde gâtul, i-aş putea săruta miezul nufărului. Aproape că o fac, însă vocea sa răguşită mă opreşte din orice altă acţiune:

— Nu cred că ţi-ai dori un iubit cu handicap, Nufărel! Şi ştim amândoi că asta i s-ar întâmpla celui care te-ar atinge!
— Şi Yarris?
— M-am ocupat deja de Yarris.
— Hades, ce ai mai făcut?! vocea îmi urcă câteva octave, ceea ce îl face să râdă poznaş.
— Ce s-a întâmplat, nufăr mic, crezi că doar tu ai dreptul să smulgi extensii?
— Oh, Doamne! exclam cu o uimire falsă, ducându-mi mâinile la gură. Yarris poartă extensii?!
— Ha, ha, rosteşte, fără vreo urmă de amuzament. Se pare că glumele proaste le-ai păstrat, deşi ţi-ai schimbat culoarea părului, blondino!
— Insinuezi cumva că sunt proastă? întreb eu ofticată, strângându-mi braţele la piept.
— Nu, îmi răspunde aproape imediat. Ci doar îţi spun subtil să nu te gândeşti la o carieră în domeniul comediei.
Îl atac în joacă, ridicându-mă furtunos din pat. Un hohot de râs îi scăpă printre buze în momentul în care cearşaful îmi alunecă de pe corp şi rămân din nou goală în faţa ochilor săi demonici, însă, de această dată, cu o privire capabilă să ucidă. Îmi ridic mâinile în aer şi mă îndrept, fără a scoate o vorbă, spre baie.
— Ai nevoie de companie? strigă în urma mea şi îi arunc o privire peste umăr. Hei, nu te uita aşa la mine, voiam doar să te ajut să te speli pe spate, pe cuvânt de cercetaş!
— Nu ai fost niciodată cercetaş, Hades!
— Exact!
Mormăi în barbă pe tot decursul duşului, încercând să găsesc o modalitate de a scăpa din ghearele diavolului din camera alăturată. Continui să mă gândesc chiar şi atunci când, în grabă, îmbrac o pereche de pantaloni scurţi şi un maiou larg, negru, care, aparent, îi aparţine. Îl ignor în marea majoritate a timpului şi, în aceeaşi notă de până acum, pregătesc micul dejun.
Hades mi se alătură, scoţând sunete ciudate la fiecare bucată de ou mestecată, menţionând cât de dor i-a fost de mâncarea mea prost gătită, chiar dacă tot ce i-am gătit pe parcursul celor trei luni de convieţuire au fost ouă şi cartofi prăjiţi. Îmi spune că asta nu contează şi că le-a mâncat cu poftă, chiar dacă, cumva, reuşeam mereu să le ard.
Încearcă, cu siguranţă, să mă calce pe nervi, dar, în schimb, se alege cu tăcerea mea. Urăşte să fie ignorat când el este, de fapt, cel care ignoră. Tăcerea mea pentru el este precum un cuţit înfipt în marele său ego masculin. Îmi reprim întrebările legate de noul său tatuaj şi, după masă, îmi consum energia făcând curat.
Muzica ce provine de la micuţul laptop de pe birou îmi face trupul să se deplaseze în paşi mici, ritmaţi. Mătura îmi dansează în mâini în timp ce şoldurile mi se bălăngăne înainte şi înapoi. Acordurile muzicale mi se desprind de gât şi pătrund printre buze, umplând încăperea. Mâinile lui Hades se încolăcesc în jurul meu, îşi sprijină bărbia de creştetul capului meu şi mă obligă să continui mişcarea. Îşi balansează trupul odată cu al meu, mult mai lent, mai intim, de parcă am face dragoste prin intermediul muzicii. Îmi întorc chipul în direcţia lui şi schiţez un mic zâmbet în colţul gurii.
— Ce faci? îl întreb, cu o sprânceană arcuită.
— Păi... Nu dansăm? mă întreabă la rândul său, afişându-şi dantura perfectă.
— Oh, nu! Eu dansez, tu ştergi praful!
Deznădejdea şi îmbufnarea de pe chipul său îmi gâdilă orgoliul, însă nu mă las înduplecată, ci, cu bărbia, îi indic cârpa şi soluţia pentru mobilă. Îmi flutur genele în direcţia sa şi, cu un oftat, Hades se apucă de treabă. Râd pe sub mustăţi, cât de subtil pot, atunci când, cu fiecare jet al soluţiei, o înjurătura îi scapă printre buzele pline şi armonioase.
Oh, iubitul meu, habar nu ai cu cine te-ai pus!
Răsuflu uşurată două ore mai târziu şi trebuie să recunosc că apartamentul nu a fost niciodată atât de curat şi, cu pachetul de ţigări în buzunar, mă îndrept spre balcon, plănuindu-mi o lungă şi neaşteptată relaxare. Fumul îmi sufocă plămânii şi mă prăbuşesc răpusă în şezlongul de lângă măsuţa de un alb şters.
Hades mi se alătură la scurt timp, cu o expresie obosită. Aş râde dacă aş mai avea energia necesară, însă, tot ce pot face este să schiţez un zâmbet şters. Îmi aruncă unul la rândul său şi îşi întinde mâna până ce aceasta ia contact cu a mea, îmi separă degetele şi le strecoară pe ale sale între ele. Ce ciudat, mâinile noastre par făcute una pentru cealaltă, iar inimile noastre parcă bat într-un sincron perfect!

— Maria, felul în care îmi rostește numele trezește în mine reminiscențele relației noastre și simt nevoia de a-l privi adânc în ochi. M-ai iertat? Mi-ai iertat absența?
— Iertarea nu se oferă așa, pur și simplu, îi răspund pe un ton calm. Iertarea trebuie câștigată, Hades! Trebuie să lupți pentru ea, dacă o vrei cu adevărat...
— Și seara trecută? mă întrerupe, trăgându-și mâna care se adăpostea deasupra palmei mele.
Prostuțule!
— Crezi că sexul este calea spre iertare? râd fals și îmi las capul pe spate. Oh, Hades! Cum ai putea măcar să te gândești la un lucru ca ăsta? Știi ce a însemnat seara trecută pentru mine?
Clatină din cap întâi spre stânga și apoi dreapta în locul unui răspuns. Mai trag un fum din țigara pe jumătate fumată și o strivesc sub talpa papucilor de casă, lăsând fumul să mi se evapore în cerculețe inegale printre buze. Ochii lui mă fixează, îmi așteaptă cu nerăbdare răspunsul și mă întreb cât de multă dezamăgire-i voi citi pe chip atunci când îi voi răspunde.

Cât de dezamăgit vei fi, nufărul inimii mele? Într-atât de mâhnit încât să arunci dragostea noastră la gunoi și să pleci? Ai mai putea pleca, Hades? Căci mă tem, mă tem atât de tare încât nu îți pot oferi iertarea după care tânjești. Nu îți mai pot pune inima mea în palmă, căci mi-e teamă că ai să o strivești!

— Un moment de slăbiciune, îi ofer răspunsul mult dorit după scurt timp.
Pufnește, se lasă cu totul în șezlongul improvizat și privește plasa montată de el, de deasupra balconului. Se încruntă la micuțele găuri care au apărut ici și colo și mă tem să îi spun că, asemeni materialului, sufletul meu s-a dezintegrat și el.
— Un moment de slăbiciune, mârâie, scuturându-și capul. Și cu Yarris, Maria, tot un moment de slăbiciune a fost?
— Încetează!
Palmele mele se trântesc puternic de plasticul mesei, făcând-o să se încline și să cadă între scaune. Ochii îmi sunt mijiți, uimiți de nonșalanța cu care îmi aruncă, de fiecare dată, greșeala în față. Îmi mușc buza, căci nu îmi doresc să dau frâu liber lacrimilor în fața lui. Nu vreau să îi ofer satisfacția de a vedea cât de mult mă dor aceste cuvinte! Cât de tare mă chinuie acea greșeală pe care îmi doresc să nu o fi comis! Măcar de mi-ar fi știut motivele, măcar de m-ar iubi, în ciuda a tot.
— De ce? Te doare adevărul? Continui să îmi arunci în față că te-am părăsit, când, de fapt, singura care a renunțat la tot, ești tu!
— Ieși afară! urlu, repezindu-mă înspre el.
Mâinile mi se agață de materialul tricoului său și, înainte să îmi dau seama, Hades este în picioare, în fața mea. Își împinge trupul într-al meu și sunt nevoită să mă cabrez peste balustrada din spatele meu. Este nervos, îi simt privirea pârjolindu-mă la foc mic și buzele îi sunt asaltate de dinții lacomi. O mână i se strecoară pe după talia mea, apoi se apleacă peste mine, până când respirația sa îmi răcorește chipul. Mâinile îmi tremură pe umerii săi și genunchii mi-au devenit gelatinoși. Îl privesc speriată, așteptând ca el să mă elibereze și să cad, răpusă, la pământ, dar, în schimb, gura sa mi se strivește cu putere de buze, stârnind un sărut încărcat de frustrare și pasiune. În mod inconștient, îi răspund acțiunii, îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său și îi răspund sărutului cu la fel de multă nervozitate.
Trupul îmi este smucit de pe balustradă și purtat pe brațe până la sticla ce separă balconul de cameră. Icnesc, simțind cum spatele mi se pliază de răceala sticlei, dar nici măcar pentru o secundă nu întrerupem sărutul furtunos. O mână i se încleștează în părul meu și trage de el cu blândețe, în timp ce cealaltă i se plimbă între posteriorul meu și sânul drept.
Simt nevoia de a opri sărutul, de a-i oferi o palmă și a-l săruta din nou, căci atât de defectuos funcționăm noi. Nu o fac, nu mă desprind de acele buze dulci și ispititoare nici măcar pentru o clipă. Mă mulțumesc cu aerul limitat pe care nările mele reușesc să îl inspire și îmi înfig adânc unghiile în spatele plin de tatuaje al acestuia.
Palma lui se mută pe spatele meu și, încet, urcă până la nufărul ale cărui petale se strâng pentru a forma un întreg. Îmi mângâie pielea, îmi dezmiardă cu mișcări lente carnea încinsă și ne trezim cu frunțile unite și respirația sacadată. Îi arunc o privire printre gene, oftând din rărunchi.

Cum poți tu, Hades, să mă aduci pe marginea prăpastiei? Cum îți permiți să mă săruți când eu îți poruncesc să pleci? Și cum pot eu, oare, să îți răspund sărutului? La naiba, Hades! La naiba!

— Ieşi afară nu înseamnă sărută-mă până rămân fără aer, Hades! chicotesc, împingându-l într-atât încât să îi pot privi lagunele albastre.
— Îmi pare rău, rosteşte printre dinţi. Îmi pare rău că aduc mereu în discuţie escapada ta cu Yarris, de parcă acest lucru ar putea să te facă din nou a mea!
— Uneori, aş vrea ca acel Hades tăcut să se întoarcă şi să îl înlocuiască pe acesta mult prea vorbăreţ, admit, lăsându-mi privirea să ţintuiască betonul.
— Nu mai poate, îmi răspunde, ridicând din umeri. Înainte, îmi era uşor să nu îţi vorbesc, Mya, căci pentru mine erai doar o parte din trecut pe care voiam să o uit... Însă acum... Acum eşti acea parte din prezent de care vreau să mă bucur, mă înţelegi?
Nu-i răspund întrebării de la sfârşit. Nu are nevoie de un răspuns când privirea mea îi oferă cu mult înainte unul.

Aş vrea să pot să te iert, Hades! Aş vrea să te iau înapoi şi să plecăm, undeva departe de toate lucrurile care ne fac rău, lucruri care ne separă şi ne apropie în repetate rânduri! Aş vrea să pot să îţi ofer inima mea şi să am certitudinea că, de această dată, va rămâne intactă! Dar nu o am, Had... Nu o mai am! Plecarea ta mi-a zguduit încrederea şi mi-a fărâmat speranţa. Speranţa că, într-o zi, totul va fi bine şi, din bine, totul devine rău. Din ce în ce mai rău.

Telefonul îmi vibrează în buzunar şi, înainte ca Hades să mai adauge altceva explicaţiei sale, îl înşfac, citind numele care apare, luminos, pe ecranul gadgetului. Mustăcesc pentru câteva secunde înainte de a deschide mesajul, făcându-mi curaj pentru a înfrunta multitudinea de întrebări ce se vor revărsa în cârca mea, însă, în schimb, un mesaj simplu, urmat de o singură întrebare mi se afişează în faţa ochilor. *„Hei, Mya! Ai dispărut pe neaşteptate seara trecută, suntem la Train's coffee, crezi că ne putem vedea?"* – Sheryl.
— Cine este? tresar în momentul în care Hades rosteşte aceste cuvinte şi îl privesc pe sub sprâncenele aproape unite.
— Nu ai ce face? îmi dau ochii peste cap, dar îi răspund oricum. Sheryl vrea să ne vedem.
— Hmm – pare că meditează asupra cuvintelor mele –, ia-ţi geaca, se pare că ieşim în oraş!
— Ieşim? La plural? Adică, noi doi, împreună?
— Da, Mya. Noi doi mergem să ne întâlnim cu Sheryl, îmi zâmbeşte, afişându-şi dantura lipsită de imperfecţiuni.
— Ştii... S-ar putea să nu fie singură, poate că ar trebui să rămâi acasă, îmi încerc norocul, fluturând din gene.
Trece pe lângă mine înşfăcând cheile de la motor şi se propteşte în pragul uşii cu mâinile strânse la piept.
— Haide, Nufărel! Nu vrem să ne facem aşteptaţi!
Oftez pentru a mia oară în clipa-n care motorul se opreşte în parcarea gării şi îi arunc încă o privire nufărului meu. Neagă cu mişcări vehemente, de parcă ar înţelege că încerc să îl înduplec şi să îl expediez acasă, căci dezgustul său faţă de Ethan atinge cote maxime. Îmi frec frustrată fruntea cu podul palmei, pentru că Hades face pe gentlemanul şi îmi deschide uşa din sticlă, făcându-mi cu ochiul în acelaşi timp, de parcă, prin gesturi, încearcă să îmi spună că el este bărbatul potrivit pentru mine.
Privirile încărcate de mirare ale prietenilor mei îmi arată clar faptul că i-am şocat până şi pe ei venind însoţită de Hades astăzi. Le arunc o privire încruntată, cerându-le jucăuş din ochi să mă salveze, dar nu am nicio şansă. Bărbatul tatuat de lângă mine îmi aruncă un zâmbet larg, cu toţi dinţii la vedere, şi mă înşfacă cu forţă, ţinându-mă după umeri. Ştiu exact ce vrea să facă, nemernicul! Încearcă să le arate tuturor faptul că îi aparţin.
Furnicături de plăcere pornesc din locul în care mă atinge şi se târăsc chinuitor de lent pe abdomen, până între picioare. Mă cutremur, amintindu-mi de seara trecută, de cum am făcut dragoste şi mai apoi sex nebun sub clar de lună. Înghit în sec, întrucât picioarele îmi devin moi şi respiraţia mi se întretaie.
O umezeală cunoscută îmi umple trupul de convulsii şi sunt nevoită să rânjesc crispat în încercarea de a-mi ascunde starea. Hades mă simte, îmi simte pielea zbârlită şi îmi aude respiraţia încărcată de erotism, mă apropie mai tare de el, poziţionându-mă exact în faţa sa şi se apasă de trupu-mi trădător.
Îi simt erecţia undeva mai sus de fund, capabilă să îmi satisfacă nevoile trupeşti. Un geamăt scurt mi se desprinde de buze fix înainte de a ajunge la masa prietenilor mei şi o roşeaţă arzătoare îmi urcă în obraji,

făcându-mă să mă fâstâcesc pe loc, încercând în acelaşi timp să rămân pe post de paravan pentru prietenul lui Hades care tocmai a decis să prindă viaţă într-un loc public.
— Mă înnebuneşti, îmi şopteşte la ureche, coborând cu buzele umede pe pielea gâtului meu şi, fără a se sfii, se dezlipeşte de mine.
Privirea îmi zboară la membrul său încă erect ce pare să se zbată în strânsoarea boxerilor şi a blugilor. Sheryl suspină, remarcând încotro mi se îndreaptă atenţia, iar Ethan şi Chad pufnesc într-un râs alarmant. Hades nu pare stingherit de râsetele ce roiesc în jur, ci ridică doar din umeri, de parcă o erecţie în public ar fi un lucru complet normal şi la locul lui.
— Deci, presupun că v-aţi împăcat, nu-i aşa? ne întreabă Sheryl de îndată ce ne aşezăm şi simt nevoia de a trage masa mai aproape de noi, pentru a ascunde „micuţul monstru" de privirea prietenei mele.
— Nu, răspund sigură pe mine, însă Hades se grăbeşte să adauge cât de repede poate, ţintuindu-l cu ochii săi albaştri pe Ethan:
— Încă, oricum, facem tot ceea ce face un cuplu, dacă înţelegi ce vreau să zic!
Îmbujorarea îmi umple din nou obraji odată cu ruşinea şi palpitaţiile nervoase ce mi se ascund în suflet când mâna lui Hades mi se aşază pe coapsă. Degetele sale joacă darabana pe piciorul meu, transmiţându-mi fiori de gheaţă pe şira spinării. Îmi muşc buza pentru a opri suspinul de dorinţă să iasă la suprafaţă şi îmi mut privirea în altă parte.
— Hm, cine ar fi crezut că veveriţa Mariei este din nou în acţiune?!
Îmi închid ochii, încercând să alung cuvintele lui Chad şi râsetele lui Sheryl. Mi se pare nervoasă, unghia sa râcâind masa de câteva minute, iar privirea i se pierde prin încăpere. Dacă nu aş şti, aş spune că micuţa mea prietenă cu păr albastru duce lipsă de sex. Aşa să fie, oare?
— Oricum, Mya, mi se adresează din nou Chad şi îi ofer întreaga mea atenţie. Cum nu ai avut timp să sufli în lumânări, am adus lumânările la tine!
De undeva de pe o masă din spatele nostru înşfacă o brioşă de ciocolată cu o lumânare roz înfiptă în ea. Îi ia doar câteva secunde să dea foc micului fitil şi încă vreo câteva pentru a începe să îmi cânte la mulţi ani. Îmi acopăr faţa cu palmele, puţina lume din încăpere s-a întors înspre noi începând să îmi ureze toate cele bune odată cu prietenii mei. Urechile îmi ard şi excitaţia mi se evaporă atunci când obrajii mei sunt pupaţi pe rând de către dragii mei prieteni.
Mă simt cuprinsă de talie şi trasă în acele braţe mari pe care le cunosc prea bine, buzele lui se izbesc cu putere de ale mele şi tot ce îmi rămâne de făcut este să răspund sărutului cu aceeaşi foame incapabil de stăpânit. Limba sa e caldă, fină, nerăbdătoare şi în continuă căutare. Pare să mă devoreze, să mă alinte şi să mă răsfeţe cu bucăţi mici din Hades.
Din buzunarul din spate al blugilor, scoate o cutie dreptunghiulară. Mi-o aşază în palmă şi îmi şopteşte pe un ton dulce să o deschid, iar mâinile mele prind voinţă proprie. Ridic capacul din catifea neagră şi icnesc la vederea lănţişorului ce străluceşte frumos. Ataşată de firul subţire de aur, iniţiala lui tronează, conturată de mici pietricele sclipitoare. Inima mi se opreşte odată cu gândurile şi frustrările. Îmi ridic ochii înlăcrimaţi înspre bărbatul iubit, simţindu-mi buza inferioară tremurând.
— Astfel, toată lumea va şti că îmi aparţii. La mulţi ani, Nufărel!
— Hades...
Te iubesc, aş vrea să-i spun.
— Ştiu, îmi răspunde. *Îmi baţi în piept, Maria Blaise!*
— Şi pentru că petrecerea trecută s-a terminat prea repede, ne întrerupe Ethan chicotind – ne-am gândit să organizăm una pe plajă, pentru a sărbători sfârşitul verii şi începutul unei frumoase vârste. La mulţi ani, Maria!

Capitolul V

Un costum de baie alb, conceput din două piese, îmi acoperă părţile intime în timp ce vântu-mi mângâie trupul. Capul mi se înclină înspre valurile uriaşe şi ascult, în liniște, sunetul lor lovind malul. Privesc cum nisipul pare să se scurgă în urma apei, cum pescăruşii zboară neîncetat în căutarea hranei. Luna şi stelele se reflectă în apa cristalină, creând astfel un ocean de vise. Îmi închid ochii şi inspir mirosul sărat, iar două braţe se încolăcesc în jurul taliei mele şi mă las prizonieră în căldura lor cunoscută.
Acelaşi parfum neschimbat de alcool şi ciocolată, aceeaşi mireasmă ce are puterea de a mă urca pe culmile plăcerii şi de a mă izbi de sol înainte să mă dezmeticesc. Mă întorc şi îmi frec fruntea de bărbia sa fină, îi sărut nufărul nesfârşit de speranţe şi îmi sprijin palmele de pieptul său lat. Cu ajutorul a două degete îmi ridică bărbia şi îşi înclină capul pentru a mă putea săruta. Buzele sale au gust de cireşe proaspăt culese, de tutun şi iubire.
Mă abandonez actului, urcând cu degetele cercetătoare în părul său des. Îl sărut cu pasiune, cu tandreţe şi dor. Limba sa fierbinte îmi pătrunde printre buze, răscolindu-mi şi gustându-mi fiecare colţişor al gurii. Îl simt atât de aproape încât un geamăt mi se desprinde de gât în secunda-n care dinţii săi lacomi se hrănesc din buzele mele firave.
O dâră subţire de sânge mi se prelinge pe bărbie, însă Hades se grăbeşte să o cureţe cu propria-i limbă dulce. Îmi deschid ochii şi îi privesc, parcă pentru prima oară pe ziua de astăzi, irisurile neschimbate şi încărcate de ceea ce pare a fi iubire. Mâinile sale îmi alunecă pe spatele gol, pe abdomen şi se opresc pe materialul fin ce îmi acoperă sânii. O secundă îi este de ajuns ca degetele sale să se strecoare pe sub material şi să îmi alinte sfârcurile deja întărite. Le mângâie, le ciupeşte, le înconjoară de mii de ori, răscolindu-mă până în adâncul sufletului.
Îmi privesc prietenii care stau în depărtare în jurul focului ce arde neîncetat de câteva ore bune. Alcoolul încă îmi dansează pe limbă alături de nevoia de a-l gusta din nou şi din nou, la infinit. Privesc cum părul ud a lui Hades îi cade pe frunte şi mă las moale în braţele lui puternice, îl las să îmi alinte trupul şi mă bucur de fiecare atingere oferită. Degetele sale mă eliberează, în timp ce îşi apleacă capul şi îmi prinde sfârcul stâng în fierbinţeala gurii prin materialul subţire şi îmbibat în apa sărată.
Îi simt căldura limbii ori de câte ori trece în goană peste unul dintre punctele plăcerii, mă înnebuneşte şi trezeşte în mine pulsaţii infernale. Mârâi, îi strâng părul în pumni şi gem cât mă ţin plămânii, profitând de singurătatea oferită de una dintre nopţile de vară. Hades îmi ridică trupul de la sol şi îmi încolăcesc picioarele în jurul trunchiului său. Se aşază pe nisipul umed şi mă îndeamnă să mă mişc deasupra sa. Sutienul îmi cade între noi, iar gura sa fierbinte se repede înspre mameloanele aflate la vedere. Dinţii săi îmi prind pe rând sfârcurile, torturându-le şi oferindu-le o plăcere inimaginabilă în timp ce palmele sale îmi coordonează şoldurile.
Îmi poziţionez genunchii pe nisip şi mă ridic doar atât cât el să fie capabil să dea deoparte ultimele piese care ne împiedica uniunea. Alunec uşor deasupra lui, cu unghiile încleştate în spatele său lat şi capul lăsat pe spate. Plăcerea mă inundă cu fiecare mişcare a sa, îl simt dornic, romantic, şi cred că, de această dată, formăm un întreg.
Îi gem puternic numele, aflată la graniţa dintre plăcere şi nebunie. Mă mişc lent deasupra sa, profitând de fiecare petic de pasiune pe care mi-l oferă, îi strâng pielea între degete şi îi sărut gâtul fin, lipsit de imperfecţiuni. Dinţii mi se adâncesc în pielea sa catifelată, în locu-n care pulsul i se zbate înnebunit. Îi simt pulsaţia sub limbă, în vene şi în inimă. Gura sa îmi revendică buzele într-un sărut încărcat de romantism, palma dreaptă i se încâlceşte în părul meu, iar cea stângă îmi frământă sânul.
Valuri de excitaţie îmi îmbracă trupul, respiraţia mi se accelerează în sărutul erotic, iar mişcările îmi devin mai rapide, posesive şi înfometate. Şiroaie de transpiraţie mi se preling pe şira spinării şi frunte, corpul pare să se fi scufundat în lavă fierbinte şi, cu o ultimă împingere, trupul meu i se abandonează lui, bucurându-se de apogeul plăcerii. Îmi ridic privirea spre acele irisuri magice, îmbătându-mă cu respiraţia sa sacadată înainte de împlinire. Sleită de puteri, îl las să îmi ridice şoldurile şi ajung să stau în genunchi, în timp ce Hades se împinge pentru ultima dată în interiorul meu.
Îmi geme numele pe un ton şoptit, sporind plăcerea şi determinându-mă să mă bucur de un nou orgasm copleşitor, la doar cinci minute diferenţă. Braţele sale mă strâng la pieptul său, buzele lui îmi colindă pielea şi cuvintele magice îmi stau pe vârful limbii. Aş vrea să îi spun că l-am iertat, aş vrea să îi pot spune tot ce simt, tot ce vreau... Aş vrea, însă, în acelaşi timp, îmi este imposibil.

Îmi îmbrac grăbită costumul de baie sub privirea sa buimacă şi, fără a-i adresa vreun cuvânt, mă îndrept înspre prietenii mei. Privirile lor curioase se avântă asupra mea, determinându-mă să îmi dau ochii peste cap în locul unui răspuns. Mă aşez pe acelaşi buştean putred alături de Sheryl şi îi zâmbesc lui Ethan în momentul în care aceasta îmi face cu ochiul.
— Unde ai fost? V-aţi făcut de cap, nu-i aşa? mă interoghează Sheryl.
— Nu, răspunsul îmi este sec, lipsit de detalii şi cât se poate de mincinos.
— Nu? Pentru că nu îmi amintesc să fi avut semnul acela uriaş pe gât înainte să pleci... Sau cel de pe sân, sau cel de pe...
— Bine, am înţeles ideea! îi şoptesc înapoi. Da, ne-am făcut de cap şi a fost minunat, mulţumită?
— Atunci de ce ai venit alergând şi, mai ales, de ce te-ai întors singură?
— Pentru că nu vreau să îi ofer iertarea mea atât de uşor!
— Atâta timp cât deja ţi-a intrat în chiloţei, nu mai ai ce să îi oferi. Dar – ridică din umeri –, te poţi minţi singură, dacă asta te face să dormi mai bine noaptea!
Pufnesc şi îmi arunc privirea înspre Chad care mă priveşte la fel de protectiv ca de fiecare dată. Îmi dau ochii peste cap când aceeaşi expresie exasperată o regăsesc şi pe faţa lui Ethan şi îmi strâng, protectiv, braţele la piept. Prietenul meu cu păr lung, castaniu, se ridică de pe buturuga sa de lemn şi, clătinându-se pe picioare, se îndreaptă spre mine. Mâna lui mi se plimbă peste spate şi îşi sprijină capul de umărul meu.
— Miroşi a sex, îmi şopteşte şi icnesc stupefiată pe când Sheryl râde din adâncul sufletului, cu mâinile strânse în jurul abdomenului plat.
— Asta pentru că tocmai a făcut sex la doar câţiva metri depărtare de noi, rosteşte aceasta.
— Încetează, o mustru.
— De ce? Nu mint!
Accept paharul de bere pe care Chad mi-l întinde şi îi surâd cu tandreţe. Chad se împinge în Sheryl până când aceasta îi eliberează locul şi îmi sărută tâmpla dreaptă. Sentimentul de siguranţă mă cuprinde în braţele celor doi şi dau frâu liber oftatului care îmi sfâşie sufletul, moment în care Hades ni se alătură.
Trupul său ud, semn că tocmai a înotat în apa rece a mării, străluceşte în lumina puternică oferită de focul de tabără. Şiroaie de apă i se preling pe pielea tatuată, picurând pe nisipul fin. O şuviţă nărăvaşă îi cade pe chip şi simt nevoia de a o da la o parte cu mâinile-mi transpirate. Pentru prima dată, îl văd umplându-şi paharul cu bere şi dând peste cap lichidul amărui. Aş vrea să mă încrunt, să îi reamintesc că el nu consumă alcool în cantităţi mari, că el este unic, diferit de ceilalţi, însă cuvintele îmi pier când, cu o ultimă înghiţitură, aruncă paharul şi îl striveşte sub talpa sa.
Mă priveşte cu regret, de parcă refuzul meu de pe malul oceanului i-ar fi frânt inima. Îmi feresc privirea şi îl las pe Ethan să îmi mângâie părul în timp ce face schimb de ocheade scurte cu aşa zisul zeu al infernului.
Sheryl ţâşneşte de pe buturugă şi aproape mă dezechilibrează în goana ei nebună de a ajunge la un lucru necunoscut. Îşi aruncă braţele în aer şi, cu un ţipat extaziat, ne anunţă:
— Este aici!
Se îndreaptă cu paşi repezi spre o fată nemaiîntâlnită şi, pofticioasă, îşi lipeşte buzele de ale acesteia. Mâinile i se adâncesc în părul verde al fetei, pe când tipa cea nouă îşi încolăceşte degetele în părul albastru al prietenei mele. Aproape că îmi vine să râd de banalul situaţiei şi de asemănarea izbitoare dintre cele două. Palma lui Sheryl se face căuş în jurul palmei micuţe a necunoscutei şi, cu un zâmbet strâmb, se îndreaptă spre noi.
— Prieteni, ea este Hasley, iubita mea!
Rânjesc la această prezentare copilărească şi, înainte să îmi dau seama, îi strâng cu putere mâna lui Hasley. Îmi răspunde la salut şi îmi zâmbeşte senin şi încărcat de duioşie. Chiar dacă părul său atrage atenţia, chipul senin îi oferă o inocenţă aparte, radiind parcă pe lângă întunericul albastru ce i s-a adăpostit în suflet.
— Trebuie să îmi povesteşti tot, îi şoptesc cu gura până la urechi curcubeului albastru, privind cum celălalt curcubeu verde este supus unui interogatoriu de către Ethan şi Chad.

Cum ai cunoscut-o pe Sheryl? Care este numele tău mijlociu? De ce ai părul verde? De ce zâmbeşti întruna, nu ştii să te încrunţi? De unde ai apărut? Cum se face că semănaţi atât de mult? Şi, ultima şi cea mai prostească întrebare: părinţii tăi sunt bogaţi? Dacă da, defineşte termenul de bogat!

— Este minoră, îmi şopteşte Sheryl în aşa fel încât ceilalţi să nu audă. Cântă într-o cafenea din oraş şi, când i-am văzut părul, am ştiut că trebuie să îmi aparţină. Pe lângă asta, este şi al naibii de sexy, nu crezi?
— Nu te credeam capabilă de corupere!
— Nu am întreţinut relaţii intime... Încă!
Mă las condusă de cele două înspre ringul de dans improvizat şi îmi balansez trupul pe acordurile unei melodii rock. Părul negru precum tăciunele mi se plimbă dintr-o parte într-alta, în timp ce Sheryl şi noua sa cucerire par să danseze pe cea mai frumoasă melodie de dragoste. Se ţin strâns în braţe, se sărută şi se mângâie lasciv în ciuda prezenţei mele. Două braţe mi se încolăcesc în jurul abdomenului şi muzica se schimbă, potrivită dansului celor două. Mă mişc lent, ghidată de băiatul din spatele meu, şi îi inspir adânc parfumul familiar.
— De ce îngreunezi situaţia? mă întorc către el şi îmi sprijin palma de gâtul său tatuat, coborând lent până pe piept şi oprindu-mă pe abdomenul bine definit.
— Nu fac asta, ridică din umeri. Dansez cu prietena mea. Aş fi putut dansa şi cu altcineva, dar Chad şi Ethan nu prea mă atrag.
Râd cu poftă, lăsându-mi capul pe spate, însă redevin serioasă, remarcându-i oceanele albastre îndreptate înspre buzele mele întredeschise. Inconştient, îmi las limba să se plimbe printre ele şi respiraţia mi se întretaie când el îmi imită gestul.
— La naiba, dacă nu am cea mai sexy prietenă din întreaga lume!
Chicotesc stingherită şi îmi strâng braţele mai tare în jurul gâtului său, continuând să mă mişc lent pe acordurile muzicii.
— Sunt sexy? îl întreb şoptit, cu gura la doar un centimetru de nufărul ispititor de pe gâtul său fin. Privesc cum mărul lui Adam îi urcă şi coboară într-o nebunie ademenitoare, provocându-mă să înghit în sec.
— Într-atât de sexy încât aproape că ţi-aş propune să îmi fii iubită!
— Şi eu aproape că aş accepta, îi răspund şi îmi las palmele să îi mângâie braţele tatuate. Aproape că aş accepta, Hades!
— Acceptă, îmi propune. Acceptă să îmi redevii iubită, Maria!
— Nu îmi pot asuma riscul, ridic din umeri, aparent indiferentă. Poate vei pleca din nou, mă vei abandona, iar eu nu vreau să îmi mai cicatrizez încă o rană.
— Mi-ai tăiat numele din inima ta?
Înghit în sec la auzul întrebării şi mă desprind de el, privindu-l adânc în ochii de un albastru oceanic. Mă pierd în ei şi înot până la ţărm, mă prind cu ultimele puteri de acele ramuri verzi, înconjurate de lagune şi inspir adânc. Aş fi vrut să fii reuşit să îl alung din inimă, să fiu indiferentă în faţa farmecului şi a frumuseţii sale, însă, în schimb, îl doresc mai mult. Îl doresc atât de tare încât ajung să îi cedez ori de câte ori mă atinge. Îl vreau aşa de tare încât mă predau, cu mâinile încrucişate, fără a încerca să fug.
Aleg să nu îi răspund întrebării, căci este mult prea dură, mult prea dureroasă pentru a oferi un răspuns mincinos. Clatin din cap într-o parte şi în cealaltă, apoi, cu o scuturare a umerilor, mă îndrept înspre cei doi prieteni ai mei. Neg cu mişcări vehemente când Chad îmi oferă băutura sa alcoolică şi mă reaşez pe buturugă. Muzica se opreşte, iar Ethan îi înmânează o chitară clasică lui Hades, îl bate pe umăr, de parcă se cunosc de o veşnicie, şi îmi face cu ochiul în momentul în care îl privesc întrebător.
Îmi las capul pe spate când primele acorduri lente sparg liniştea nopţii şi pielea mi se înfioară, căci întregul meu trup cunoaşte deja această melodie, fiecare vers, fiecare lacrimă vărsată pe durata ascultării ei. Pleoapele îmi cad peste irisuri şi simt cum genele aproape că îmi mângâie pometii şi lacrimile se încăpăţânează să treacă dincolo de ele. Vocea sa încă nu răsună, dar ştiu că o va face curând, iar acest lucru este suficient pentru a-l iubi mai mult.
Ştiu ce vrea să facă, sunt conştientă! Cu o melodie a început iubirea noastră şi tot cu una încearcă să mă recucerească. Este modul lui de a-şi cere scuze fără a folosi prea multe cuvinte, este modul lui de a mă recuceri prin glasul său tandru, atât de nepotrivit acestui corp zvelt. Atât de nepotrivit acelui chip dur, însă, potrivit sufletului său blând. Îmi trec palmele peste braţe când primele cuvinte i se desprind de buze şi inspir aerul printre dinţii încleştaţi.

Dacă vreodată te vei întreba de ce...
N-aș ști să îți spun motivul,
nici măcar eu nu-l știu.
Pentru asta și pentru multe altele, iartă-mă![2]

Pleoapele îmi dezvăluie ochii și, odată cu ei, primele lacrimi mi se scurg pe obraji. Întreaga lume se oprește în loc odată cu vocea sa plină de dragoste, de sentimente, de el, de noi. Îl simt bătându-mi în piept cu fiecare cuvânt rostit. Îl simt atât de tare încât toracele îmi devine dureros și un suspin mi se desprinse de pe gâtul mult prea uscat.

Dacă vreodată ai blestemat iubirea noastră,
îți voi înțelege inima.
Tu nu mă vei înțelege!
Pentru asta și pentru multe altele, iartă-mă!

Nu aș putea vreodată în această viață să ne blestem dragostea frumoasă, să mi te rup din suflet și din inimă, Hades, când tu ești sufletul și inima mea întreagă! Vorbește-mi prin versuri, iubitule, așa cum ai făcut-o și prima dată! Apropie-te de mine prin muzică, pătrunde-mi în vene și cântă laolaltă cu inima mea lacomă ce nu-și dorește să te elibereze din ghiarele ei ascuțite!

Dacă vreodată ai crezut că pentru tine
sau din vina ta am plecat, nu ai fost tu...
Pentru asta și multe altele, iartă-mă!

Mâna lui se strânge în jurul palmei mele, ridicându-mă de pe buturugă cu o tandrețe aparte. Acordurile se opresc pentru câteva secunde, lăsându-i vocea să troneze în voie. Îmi dă cu vârful degetelor părul după ureche și, cu aceeași duioșie, îmi sărută tâmpla. Mă înmoi sub atingerea fină și mă întreb unde a fost când inima mea îi striga numele și îl ruga să se întoarcă.

Aș vrea, mai mult decât orice, să te iert, Hades! Aș vrea să te sărut, să te îmbrățișez și să fiu a ta până la sfârșitul vieții și dincolo de ea! Dar cum pot avea certitudinea că vei rămâne? Cum pot ști că nu vei da bir cu fugiții la următorul obstacol? Sunt în stare să străbat Iadul dezarmată pentru tine, nufărul meu! Dar tu? Ești pregătit să parcurgi Raiul, pentru a mă avea în brațele tale?

Dacă vreodată te-am făcut să zâmbești,
ai crezut puțin câte puțin în mine,
a fost vina mea, știu!
Pentru asta si pentru multe altele, iartă-mă!

Îl văd cum, cu ochi rugători, îmi cântă o melodie de despărțire schimbându-i sensul. Cuvintele de separare devin motive de împăcare și inima îmi saltă în torace, de emoție, de bucurie. Uit de fiecare prieten care ne privește, de fiecare rău făcut și îndurat, îmi uit lacrimile îndurerate ce sperau ca el să se întoarcă și mă axez pe un singur lucru, faptul că este aici, lângă mine, cântându-mi o melodie de dragoste fără a se simți stânjenit, exact ca în copilărie.

Regret că te înnebunesc, că îți dau veninul gurii mele!
Regret că am plecat așa, fără să îți spun adio!....
Iartă-mă!

Chitara îi scăpă printre degete, ultimele acorduri se pierd printre valuri și degetele lui se întind spre chipul meu, ștergându-mi lacrimile. Închid din nou ochii, căci gura sa se unește cu a mea și îmi sprijin

[2] Pablo Alboran – *Perdona me*

palmele de sufletul său. Îi simt inima tremurându-mi în palmă, îl simt pe el, dezarmat şi descumpănit în braţele mele.
Îi permit limbii sale să îmi mângâie buzele şi să pătrundă dincolo de ele, îl sărut cu foc, cu patimă şi dor, îl sărut aşa cum nu am mai făcut-o de la plecarea lui. Fur din el tot ce am nevoie, îmi iau puterea, iubirea şi speranţa. Îi sorb sufletul întreg, îi inspir respiraţia şi bătăile inimii sale mi se pierd printre degetele depărtate care se odihnesc pe pieptul său fierbinte.
Nu mai aud nimic în afară de el! Nu mai văd nimic în afară de el! Nu mai simt nimic în afară de dragostea lui! Cuvintele magice aproape că îmi scapă printre dinţi, însă Hades mi-o ia înainte şi, îndepărtându-se de gura-mi flămândă, respirând greoi, îmi şopteşte:
— Îmi baţi în piept, Maria Blaise!
Un altfel de te iubesc, un altfel de jurământ împotriva lumii, doar el şi cu mine, încă odată. Îl trag într-o îmbrăţişare, îmi sprijin urechea de toracele său şi ignor muzica ce reporneşte în jur, delectându-mă cu înnebunitoarele bubuituri ce răsună dinăuntrul său. Nu simt nevoia să facem dragoste, să ne iubim ca nebunii şi a doua zi să ne prefacem că nimic nu s-a întâmplat, vreau doar să îl ţin strâns la pieptul meu. Să mă îmbăt cu parfumul său divin amestecat cu miros de alcool şi ciocolată şi să mă hrănesc cu gustul gurii sale.
Îl rog din priviri să mă sărute din nou şi o face cu la fel de multă pasiune, cu la fel de multă iubire. Mă conduce înspre plajă şi ne plimbăm ţinându-ne de mâna şi fără de griji. Un zâmbet mic îmi persistă pe buze, de parcă el l-ar fi întipărit acolo cu sărutul său. Picioarele mi se bucură de răceala apei, în timp ce fiecare celulă a braţului îmi arde datorită atingerii sale.
Mă întorc către el şi îi surâd larg, iar braţele sale mi se încolăcesc în jurul şoldurilor. Este prima dată când Hades îmi demonstrează cât de îndrăgostit este, cât de mult îşi doreşte iertarea şi cât de dispus ar fi să lupte pentru noi. Pentru mine!

La naiba, Hades! La naiba cu ochii tăi care mă vrăjesc, la naiba cu buzele tale ce îmi cerşesc atingerea, la naiba cu dragostea care îmi înfloreşte în suflet doar privindu-te! Cum reuşeşti, nufărul meu, să mă faci atât de vulnerabilă în faţa ta? Cum reuşeşti să îmi atingi inima chiar şi de la distanţă? De ce tu, dintre toţi ceilalţi, eşti singurul pe care îl vreau? De ce eu, dintre toate celelalte, sunt singura pe care o doreşti? De ce noi, împreună, suntem defecţi şi, totuşi, potriviţi?
Înfioară-mi sufletul cu iubirea ta, adăposteşte-te din nou în adâncul lui şi absoarbe tot ce a mai rămas bun în mine! Absoarbe-mă cu totul, Hades, aşa cum nu ai mai făcut-o niciodată! Lasă-ţi inima să se odihnească în palma mea şi îţi promit ţie, iubitule, că nu o voi strivi! Nici măcar pentru o secundă, căci ea este cel mai de preţ bun al meu, iar sărutul tău... Drace, dacă am mai întâlnit drog atât de puternic!

— Dacă mi-ar fi spus cineva, vreodată, că voi face o porcărie...
Se opreşte în mijlocul frazei, privindu-mă cu ochii mari, îşi drege glasul şi încearcă pe un ton serios să o scoată la capăt:
— Un lucru romantic pentru cineva, aş fi putut paria că blufează. Puteam jura că nu voi ajunge un îndrăgostit înfocat care să îi facă serenade iubitei sale pe malul oceanului în încercarea de a o recuceri. Ştii ce aş fi spus atunci? De ce să lupt pentru o tipă, când pot avea alte zece în locul ei? Dar acum, înţeleg! Înţeleg de ce sunt oamenii capabili când sunt îndrăgostiţi, ce fel de sacrificii sunt dornici şi dispuşi să comită şi cât de tare îi poate schimba dragostea. Obişnuiam să râd de persoanele care se aflau în situaţia mea înainte să ştiu ce înseamnă, înainte să îţi remarc frumuseţea. Drace, Mya, cât eşti de frumoasă!
— De când vorbeşti atât de mult? l-am întrebat rânjind şi buzele sale au luat forma perfectă a unui zâmbet divin.
Îl privesc incapabilă să-i percep frumuseţea, să accept că în această lume există un lucru atât de frumos precum surâsul său languros. Aerul îmi devine limitat când el se apropie şi îmi ridică bărbia cu ajutorul a două degete, îmi studiază în mod amănunţit chipul, păstrându-şi zâmbetul. Îmi atinge obrazul cu buricele degetelor, transmiţând furnicături în întreg trupul meu.
— De când îmi baţi în piept! îmi răspunde, sigur pe el. Ţi-aş spune că te iubesc dacă nu aş considera acest lucru banal şi lipsit de profunzime. Ştii câţi oameni se mint, spunându-şi aceste cuvinte? Atâţia încât, spunându-ţi ţie că te iubesc, aş fi capabil să cred că vorbele îmi sunt minciuni.
— Mă iubeşti, Hades?

Dorința de a ști răspunsul a preluat conducerea și cuvintele mi s-au strecurat prin corzile vocale înainte să le anticipez. Un râset slab sparge liniștea și tresar, întrucât această reacție este ultima la care mă așteptam. Mâna sa care încă este poziționată pe obrazul meu mă obligă să mă scald în acele lagune albastre doar pentru a vedea cum încuviințează înghițind în sec. Simt nevoia să îmi umezesc buzele și să mă îndepărtez, dar nu o fac. Rămân pe loc cu inima strânsă în piept. Cu picioarele tremurânde și brațele bălăngănindu-mi-se pe lângă trupul pietrificat.
— Te iubesc, Mya, chiar dacă, pentru mine, dragostea înseamnă o prostie chiar și acum!

Of, Hades! Ce faci din mine? Ce faci cu mine, cu inima și iubirea mea? Cum mă poți strivi, așa, pur și simplu, și să îmi sorbi, fără pic de milă, întreaga iubire? Nu te temi că mă voi ofili? Că voi pieri în fața privirii tale pătrunzătoare și că nimic în afară de buzele tale nu este capabil să mă readucă la viață?

— Dacă îți consideri propriile sentimente o prostie, faptul că eu te iubesc ce înseamnă pentru tine, Hades?
Clipesc des, deoarece nu sunt sigură dacă vorbele mi-au părăsit într-adevăr corzile vocale sau au fost rodul imaginației mele. Sângele îmi urcă tulburător de repede în obraji și îmi circulă înnebunitor prin vene. Gura i se întredeschide, formând un o perfect, pe care aș vrea să îl sărut la nesfârșit, până la sfârșit.
— Înseamnă că îmi vei oferi încă o șansă mai devreme sau mai târziu. Înseamnă că iubirea noastră nu a pierit, ci renaște.

Capitolul VI

— Mya!
Vocea lui Chad mă opreşte pe malul mării, aproape de apa cristalină care îmi atinge în treacăt tălpile goale. Razele soarelui îşi aruncă lumina pe întregul cer fără de nori. Prietenul meu roşcat, cu mâinile în buzunare, păşeşte degajat înspre mine, oferindu-mi zâmbetul său etern. Îşi trece un braţ pe deasupra umerilor mei şi mă înghiontește în joacă.
— Crezi că Sheryl se va supăra dacă îi fur iubita?
Mă încrunt, apoi zâmbesc şi ridic din umeri.
— Cel mai probabil, îi răspund calmă. Părea destul de ataşată de ea şi, oricum, nu eşti încă într-o relaţie cu Elena?
— Sunt, confirmă el. Dar asta nu înseamnă că îmi voi cumpăra centură de castitate pentru următorii trei ani.
— Nu cred că ai şanse cu Hasley, probabil este lesbiană convinsă!
— După modul în care se uita la Hades, cu siguranţă nu este! ridică el sugestiv din sprâncenele care au un contur perfect.
Încruntarea care îmi răsare de nicăieri pe chip îl face să chicotească şi să mă tragă mai aproape de el, temându-se, parcă, că o voi lua la goană dintr-o clipă în alta. Îmi frec puntea nasului cu palma şi mă sprijin de pe un picior pe altul.
— Se uita la Hades?
— Nu, saliva la propriu. Cred că de vină este declaraţia pe care ţi-a făcut-o, genul ăsta de rahaturi are un impact puternic asupra fetelor.
— Mhm! Chad?
— Da, Mya!
— Crezi că Sheryl s-ar supăra dacă mi-aş băga mâinile în părul verde al iubitei sale?
— Probabil că da, dar nu într-atât de tare pe cât s-ar supăra dacă mi-aş bagă eu mâinile în alt păr de-al iubitei sale.
— Eşti un pervers, ştiai asta?!
— Tocmai de aceea îmi vei purta mereu o dragoste ascunsă, îmi face cu ochiul, sărutându-mi fruntea, iar eu mă refugiez mai bine în braţele sale călduroase.

Sentimentele mele pentru Chad au dispărut în totalitate odată cu dispariţia lui Hades. Mă abandonase odată cu el, îmi trădase încrederea şi îmi fărâmase ultimul gram de inimă întreagă. L-am iubit poate mai mult decât ar fi fost de cuviinţă, poate mai mult decât îmi dorisem să o fac. L-am iubit mai mult decât pe un simplu prieten, iar atunci când Hades a lipsit, îmi dorisem adeseori ca Chad să îi ia locul. Să doarmă pe partea liberă de pat şi să mă îmbete cu parfumul pielii sale.
Timpul a trecut şi, odată cu el, a pierit şi dragostea mea pentru Chad. Acea îndrăgostească despre care vorbea el şi-a luat zborul, ducându-se undeva departe. M-a părăsit şi m-a lăsat să mă zvârcolesc în propria-mi iubire. Iubire pe care o simt în întregime doar pentru un singur bărbat. Un singur nume, un singur trup zvelt şi o singură voce caldă.
Hades, demonul meu cu chip de înger.
L-am iubit pe Hades încă dinainte să reapară în viaţa mea, încă dinainte să îl cunosc şi să mă îndrăgostesc nebuneşte de acest nou el. L-am iubit atât de mult încât am preferat să mă mint că sentimentele sunt un mit, ceva inexistent, negând cât de prezent se zbăteau acestea în sufletul meu.

Acum, le accept. Îmi îmbrăţişez fiecare sentiment în parte şi mă delectez cu aroma proprie.
Iar dragostea are un miros aparte.

Un parfum cu aromă de ciocolată şi alcool.

***
Privirea mea îl regăseşte, sprijinit de veranda cabanei, cu mâinile strânse la piept. Cuvintele sale îmi revin în minte, la fel şi faptul că a rămas fără de răspuns. Îmi ridic mâna în aer şi îmi mişc degetele în semn de salut, iar rânjetul care îi apare imediat pe chip îmi torturează toracele, căci inima mea nu mai încape între coaste.

Îmi răspunde la salut şi îmi trimite o bezea prin aer, pe care eu o prind imediat şi o duc cu viteză înspre buze. Parcă îi şi simt aroma de cireşe şi mentă, parcă îi şi simt respiraţia caldă pe chipul meu. Pe trupul meu. Îl simt pe el, dominându-mă în totalitate. Realizez încă o dată ce iubire mare-i port şi că aş fi capabilă să merg până la capătul lumii pentru el, pentru noi şi pentru dragostea care ne leagă.
Când Hades începe să păşească agale spre mine, cu soarele luminându-i trăsăturile frumoase şi nisipul sărindu-i în urma tălpilor, Chad se îndepărtează, fără a-mi mai adresa vreun cuvânt, iar eu nu încerc să îl opresc, căci ştiu că am nevoie de asta, am nevoie de Hades.
— Ai dispărut din pat, mi se adresează, trecându-şi degetele printre buclele mărunte.
— Am devenit o persoană foarte matinală, îi spun eu rânjind, iar el îmi cuprinde trupul în braţele sale puternice.
Mă topesc, mor şi învii la pieptul său. Inima-i bate cu putere, o pot simţi alinând durerea inimii mele. Parfumul său mă răscoleşte, mă înnebuneşte şi mă sileşte să îl sărut, însă nu o fac. Îl privesc direct în mareele albastre, îmi trec privirea peste trupul său zvelt şi, cu degetele tremurânde, îi mângâi tatuajul cel nou de pe spate. Mâna lui stângace se aşază deasupra nufărului meu şi respiră sacadat, iar buzele sale mi se lipesc de gât, peste linia pulsului, accelerându-l.
Aş vrea să îi mărturisesc atât de multe, să îi aştern în faţă sentimentele pe care le trezeşte în mine şi, totuşi, rămân tăcută în timp ce el mă conduce spre nicăieri. Apa îmi gâdilă tălpile, învăluindu-mă în fiori reci, de gheaţă, sau acesta este efectul pe care Hades îl are asupra mea.

Of, iubitule, dacă ai şti!... Dacă ai şti cum inima mea te strigă şi te imploră să o iubeşti. Dacă ai şti că înăuntrul meu ea, sărmana, se zbate din răsputeri în încercarea de a ajunge la tine. Dacă ai şti toate aceste lucruri, cum ai proceda? Ai continua să lupţi pentru iertarea care deja îţi aparţine sau ai considera-o o luptă zadarnică?
M-ai dărâmat, dezasamblat şi chinuit cu iubirea ta! M-ai învins, ucis şi spulberat cu buzele tale dulci! M-ai întristat şi înjunghiat cu plecarea ta! Iar la final... M-ai înviat, surprins şi iubit cu revenirea ta! Mi-ai dăruit tot ceea ce îmi doream, tot ceea ce visam, tot ceea ce speram! Mi te-ai dăruit pe tine! Şi nu ştiu dacă voi fi capabilă să te mai las să pleci! Nu ştiu dacă te voi mai putea elibera din ghearele inimii mele, când tu, Hades, eşti tot ceea ce ea îşi doreşte!

— La ce te gândeşti?
Întrebarea lui nu mă surprinde, nu când ochii mei îl cercetează în amănunt şi palma mi se strânge în jurul palmei sale.
— La tine, la mine, la noi.
Dar în special la tine!
Zâmbeşte, acel zâmbet care are darul de a mă înălţa pe culmile necunoscutului, iar toracele îmi explodează în culori de fiecare dată când surâsul său mi se iveşte în cale. Acele arcuiri ale buzelor sunt imposibil de ignorat, iar el... El este imposibil! Căci, oricât mi-aş dori să nu îl iubesc, o fac tot mai mult pe zi ce trece.
— De ce această schimbare?
Degetele i se împletesc în părul meu, mi se plimbă pe scalp şi coboară până la vârfurile arse. Căldura sa îmi pătrunde în piele, în vene şi în inimă. El este totul, pe când eu sunt nimic. El este un ocean întreg, pe când eu sunt doar un peştişor rătăcit.
— Ştii cum unele fete îşi schimbă părul pentru a uita şi a merge mai departe? Se spune că o femeie îşi schimbă înfăţişarea pentru a lăsa trecutul în urmă, dar eu am făcut-o pentru a face contrariul. În loc să uit, voiam să îmi amintesc. În loc să păşesc înainte, voiam să merg înapoi...
— Să te întorci la mine, mă completează şi îmi las privirea să privească nisipul.
— Ce înseamnă tatuajul? îl întreb la rândul meu.
— Sunt eu, răspunde scurt.
— Tu? Hades, ai un demon pe spate!
— Exact!
Înghit forţat în sec şi cu greu îmi ridic ochii plumburii la nivelul chipului său. Zăresc nostalgie, vină, durere, tot ceea ce privirea mea reflecta cu câteva luni în urmă. Vreau să îi spun că vina nu îi aparţine, că încep să îl înţeleg... Însă buzele nu mi se întredeschid.

Hades a plecat. Plecase pentru că singurul om pe care îl considera familie îşi pusese capăt zilelor. Plecase pentru că inima lui nu suporta să mă iubească pe mine, în timp ce inima ei se descompunea sub pământul rece şi umed. El nu este laş, nu a fost niciodată, indiferent de modul în care priveam eu lucrurile.
Plecase ca să nu mă rănească, să nu mă distrugă în timp ce rănile sale se refăceau. Plecase pentru că era conştient că eu voi cere mai mult decât îmi poate el oferi şi s-a întors abia când s-a convins că este capabil să mă iubească, să mă protejeze fără a mă răni. S-a întors atunci când inima lui mi-a aparţinut în totalitate.

— Nu, îl contrazic şi scuturându-mi capul, revin la discuţia dinainte. Nu voiam să mă întorc la tine. Îmi doream ca TU să te întorci la mine! Îmi doream ca TU să mă iubeşti! Îmi doream ca TU să poţi trece peste orice pentru a mă avea!
— EU sunt aici, îmi răspunde la fel de sigur pe el, accentuându-şi cuvintele. EU sunt pregătit să te iubesc, să îţi ofer totul, dar, înainte de asta, TU trebuie să fii pregătită să mă ierţi!
— Şi pe mine, Hades? Cum mă voi ierta pe mine pentru că te-am trădat? Cum voi fi capabilă să fiu a ta, când, cu puţin timp în urmă, am fost chiar şi pentru câteva secunde a altuia? Nu cred că sunt capabilă...
— Crezi că mă interesează, Mya? mă întrerupe, trecându-şi degetele printre şuviţele încâlcite ale părului meu. Am plecat, am dispărut aproape doi ani, şi, la naiba... Este vina mea! Este doar vina mea!
Se învinuieşte pentru greşeala mea. Preferă să îşi asume vina, în loc să accepte că, pentru câteva clipe, am renunţat la el. Oare am făcut-o? L-am eliberat pe Hades din suflet în timp ce trupul lui Yarris pulsa deasupra mea? Căci îmi amintesc cum imaginea lui îmi apărea în minte... Îmi amintesc cum l-am trădat şi inima mi se ofileşte de durere.
Ridic din umeri, incapabilă să îi adresez un cuvânt şi îmi las posteriorul să facă contact cu nisipul umed. Îmi trec palmele peste genunchi şi îi strâng la pieptul meu în încercarea de a mă proteja.

Mă protejez de tine, Hades? Mă protejez de durere, de iubire, de vină? Cum aş putea? Cum aş putea face un lucru imposibil? Mâna ta trece deasupra umerilor mei şi mă strângi la pieptul tău cald. Îţi aud strigătul interior, îţi simt gelozia arzându-mi pielea şi respiraţia învolburându-mi firele subţiri ale părului.
Degetele tale îmi dansează pe piele, mă vrăjesc şi mă roagă să uit. Să dau uitării greşelile şi să mă axez pe frumuseţea de dincolo de urât. Căldura ta mă imploră să mă predau şi să uit de mine, să uit de sângele care îmi picură în torace, de mâinile care îmi tremură, strânse în jurul genunchilor, şi de ochii înlăcrimaţi. Dar îmi este imposibil, Hades!

— Tot ce vreau se află acum în braţele mele, vorbeşte el din nou. Femeia pe care mi-o doresc îmi tremură în braţe şi are ochii înlăcrimaţi. Această femeie jură că nu mă mai vrea, că nu suntem potriviţi unul pentru altul şi că dragostea noastră a fost o minciună. Această femeie este atât de imatură încât se încăpăţânează să creadă aceste lucruri şi, cu toate acestea, mă îndrăgostesc de ea tot mai mult pe zi ce trece. Vreau să ne maturizăm împreună, să învăţăm să iertăm şi să acceptăm defectele celuilalt! Ştii de ce aş face toate acestea pentru această femeie? Pentru că ea îmi bate în piept!
Tăcerea mea îl provocă să mă cuibărească mai bine în căldura braţelor sale. Îmi sărută fruntea şi nasul, îmi ia obrajii în palme şi mă priveşte fix câteva minute bune, depunând rareori sărutări pe chipu-mi alb. Buzele sale se lipesc de ale mele şi mă bucur de aroma proaspătă, de mirosul de mentă care îmi pătrunde în nări şi de gustul de cireşe care mi se lipeşte de limbă. Îi permit să îmi pătrundă în cavitatea bucală şi să mă alinte aşa cum doar el ştie, să verifice cu gingăşie fiecare colţişor al gurii mele şi să mă înnebunească de plăcere şi iubire. Se desprinde din sărut, îmi fereşte părul din ochi şi îşi lipeşte fruntea de a mea.
— Vrea această femeie imatură, încăpăţânată şi al naibii de frumoasă să mă lase să o iubesc aşa cum nu am crezut vreodată că sunt capabil?
Buzele mi se întredeschid din dorinţa de a-i oferi un răspuns favorabil, însă telefonul începe să îmi vibreze în buzunarul pantalonilor şi mă trezesc cu gadgetul în mâna, citind şi recitind numele tatălui meu. Mă gândesc la Lucky, la faptul că l-am lăsat în grija lui şi că, cel mai probabil, a făcut o trăsnaie mai mare decât el.
— Nirvana este pe cale de a naşte! aud vocea disperată de la celălalt capăt şi răsuflu uşurată.

— Ăsta este un lucru bun, nu-i aşa? îl întreb, întorcându-mă deja pentru a-l ruga pe Chad să mă ducă acasă, însă Hades îmi prinde mâna într-a lui şi îmi face semn înspre maşina neagră cu care se afişase după amiaza trecută în faţa blocului meu.
— Nu înţelegi! ţipă tata, răsuflând greoi. I s-a rupt apa, nu ştiu unde mi-am pus cheile de la maşină şi cred că sunt pe punctul de a leşina!
— Verifică cuierul, tată, mereu le agăţi în cuier! Trage aer adânc în piept, ia-ţi iubita de mână şi du-o la spital înainte ca tu să devii moaşa propriului copil! Nu cred că ai vrea să vezi o naştere naturală în direct, nu-i aşa?
— La naiba, înjură el înăbuşit. Sunt prea bătrân pentru a avea un copil, Mya! Ce a fost în capul tău? În capul nostru? Adică, în al meu? Dumnezeule mare, îmi pierd minţile!
— Nu sunt în apropiere, dar ne vedem la spital, tată! Te iubesc!
Închid apelul înainte de a fi martora unui atac de cord şi trântesc portiera maşinii în urma mea. Hades îmi sărută grijuliu podul palmei, ca mai apoi să îşi încolăcească degetele în jurul alor mele. Conduce lejer, de parcă mâna lui nu ar fi ocupată, transmiţându-mi fiori de gheaţă în întreg trupul. Închid ochii şi răsuflu uşor.
Nu pot să îmi scot din minte faptul că lucrurile nu sunt atât de uşoare între tata şi Hades. Părintele meu a pierdut şirul poveştii mele în clipa în care iubitul meu a plecat, lăsându-mă în urmă distrusă şi îngenuncheată. Iubirea pentru mine îl face să nu fie tocmai de acord cu relaţia mea şi, adevărul este că am evitat să îi spun că s-a întors. Am preferat să păstrez totul pentru mine. Ştiu sigur că vederea lui nu va fi tocmai o bucurie pentru el şi tot ce sper este ca evenimentul prin care trece Nirvana să îl facă să uite de ura pentru Hades.
Îl privesc cu ochii mari, îngrijorată şi terifiată de-a dreptul. Privirea lui mă găseşte la scurt timp şi îmi aruncă zâmbetul său caracteristic. Încerc să nu mă pierd în frumuseţea lui orbitoare, să nu înot în albastrul năucitor al ochilor săi cristalini şi să nu îmi pierd cumpătul înainte de a-l regăsi cu adevărat. Palma mă arde, pielea mă furnică în locu-n care el mă atinge şi dorinţa de a-l săruta la nesfârşit mi se răspândeşte în trup.
— Totul va fi bine!
Încercarea lui de a mă linişti mă determină să scap un chicotit slab, căci singurul pentru care ar trebui să îşi facă griji este el însuşi.
— Eu voi fi bine, de tine nu sunt chiar atât de sigură...
— Mă va ucide, nu-i aşa? mă întrerupe el, păstrându-şi zâmbetul pe chip.
— Să mori ar fi o binecuvântare!
Încruntarea care se aşterne pe chipu-i frumos îmi aduce un zâmbet pe buze. Îl privesc şi nu mă satur să îl admir, să îl simt, să îl ating şi să îi gust buzele cu aromă de cireşe şi tutun. Nu l-am văzut decât arareori fumând, însă, de fiecare dată când limbile ni se găsesc, aroma sa îmi dansează pe limbă şi mi se strecoară printre papilele gustative.

***

Drumul este liniştit, Hades pare că încearcă să găsească o cale de scăpare sau o metodă să îmi înduplece tatăl, întrucât grimasele şi cutele care i se formează pe frunte îmi semnalează concentrarea sa. Nu îmi eliberează mâna din strânsoare nici măcar atunci când părăsim automobilul şi, deşi mă aştept să o ia la fugă, intră pe uşa spitalului strecurându-şi un braţ în jurul taliei mele. Încerc să mă hotărăsc dacă gestul său este menit să mă protejeze pe mine sau pe el şi ce anume voi face când cei doi catâri încăpăţânaţi se vor înfrunta.
La capătul holului ce duce spre sala de naşteri, tata se plimbă nestingherit dintr-un colţ într-altul. Răsuflarea sa accelerată ajunge până la mine şi îmi strânge inima. Primul lui copil adevărat, oare cum se simte în acest moment? La fel de emoţionat ca atunci când m-a adoptat? La fel de fericit ca în ziua în care i-am spus pentru prima dată tati? Se simte oare atât de iubit pe cât m-am simţit eu când palmele lui mari m-au ridicat în braţe pentru prima oară? Un fior îmi trece pe şira spinării şi simt nevoia de a mă apropia mai mult de Hades, în încercarea de a-i fura căldură, însă este prea târziu. Tata mi-a zărit chipul şi, cu gura până la urechi, se îndreaptă spre mine.
Îi inspir mirosul familiar, părintesc, şi îmi las capul pe umărul său. Îl îmbrăţişez cu toată puterea, cu toată iubirea mea, şi îi transmit mental că şi eu sunt copilul său. Mereu m-a văzut astfel, mereu mă va vedea, însă, dacă ştiu acest lucru, de ce mă simt de parcă sunt pe punctul de a-l pierde? De ce simt cum

lacrimile vor să mi se rostogolească pe obraji şi să se contopească cu materialul din care cămaşa sa este confecţionată?
Îl simt încordându-se în braţele mele, căci tocmai a remarcat prezenţa lui Hades. Pleoapele îmi cad peste irisuri şi degetele mi se strâng în jurul braţelor sale, respiraţia îmi devine întretăiată şi îmi eliberez cu greu părintele din îmbrăţişare. Deşi îmi flutur genele în direcţia sa şi îi zâmbesc pe cât de frumos pot, atenţia lui îi este în totalitate dăruită băiatului meu.
Maxilarul încleştat şi dinţii ce îi scrâşnesc în cavitatea bucală îi arată nervozitatea. Îşi trece degetele prin părul aproape blond şi, înainte să realizez, pumnul său face contact cu obrazul lui Hades. Scâncesc în sinea mea şi mă avânt înspre el, deoarece, dezechilibrat, Hades face un pas în spate şi se sprijină de peretele alb. O dâră de sânge i se prelinge din colţul gurii până pe bărbie, dar, chiar şi aşa, Hades îşi menţine surâsul pe chip.
— Asta este pentru că mi-ai făcut fetiţa să sufere! îi replică tata printre dinţi. Şi, dacă nu eram într-un afurisit de spital, fii sigur că nu doar buza ţi-ar fi sângerat, nenorocitule!
— Meritam asta, mă asigură înainte să se elibereze de braţele mele şi să se posteze în faţa tatălui meu. Îmi pare rău că fiica ta, Matthew...
— Domnul Blaise pentru tine! îl întrerupe tata pe un ton nervos, stârnindu-mi un chicotit mut.
— Îmi pare rău pentru că fiica dumneavoastră, domnule Blaise, a avut de suferit din cauza mea şi vă jur solemn că acest lucru nu se va mai repeta!
— Cu siguranţă nu se va mai repeta, pentru că data viitoare nu va mai avea cine să o facă să sufere!
Tatăl meu umple distanţa dintre ei, prinzându-i tricoul lui Hades în pumni. Deşi băiatul cu ochi de jad este mai înalt cu un cap, tata nu pare nicidecum intimidat, ci pe punctul de a stârni o adevărată bătălie la cea mai mică greşeală. Situaţia mă amuză, ia,r la rândul său, lui Hades un zâmbet mic i se zbate în colţul gurii, în ciuda efortului său de a-l ascunde şi de a-şi păstra seriozitatea.
— M-am întors ca să o fac fericită, Matt... domnule Blaise! Singura mea dorinţă este să vă fac fiica fericită, uitaţi-vă la ea – îmi sileşte tatăl să mă privească, iar el face întocmai –, de când nu aţi mai văzut acest zâmbet minunat pe chipul ei frumos? rosteşte Hades, iar buzele mele se arcuiesc instant într-un zâmbet plin.
— Ar fi bine să ai grijă de ea, Conrad, altfel...
— Am înţeles! ridică mâinile în semn de predare şi, în paşi mici, se reapropie de mine.
Mă sărută pe obraz, iar corpul său fierbinte înlătură frigul care mi s-a aşternut în trup în urma conflictului lor. Degetele sale dansează până pe obrajii mei, unde se opresc şi rămân o perioadă bună de timp. Nu îmi adresează niciun cuvânt, doar îmi zâmbeşte şi mă asigură din priviri că totul va fi bine. Că noi vom fi bine, după o perioadă lungă de suferinţă.
Cearta lor puerilă a avut puterea de a-mi destinde tatăl pentru câteva minute, până în clipa-n care doctorul părăseşte salonul împreună cu asistentele. Fără răbdare, tatăl meu îi agaţă din mers braţul şi, cu privirea îngustă de emoţie, cere detalii privind comoara care îl aşteaptă.
— Felicitări, aveţi un băieţel minunat! Una dintre asistente îmi felicită tatăl şi îi indică cu ajutorul indexului uşa întredeschisă. Puteţi să intraţi, însă vă rog să nu o solicitaţi pe doamna Mawson prea mult, a fost o după-amiază grea pentru toţi!
Paşii mei se îndreaptă instinctiv spre uşă, o împing uşor şi îmi arunc privirea spre pătuţul micuţ din care o bucată de material albastru se zăreşte. Îmi înclin capul în direcţia Nirvanei, deplasându-mă pe vârfuri spre noul meu frăţior, cu cei doi bărbaţi în spatele meu. Pielea-i este rozalie, iar degetele atât de mici şi de fragile îmi oferă impresia unei minuni. Trupul său este atât de micuţ în comparaţie cu pătuţul în care este aşezat. Atât de fragil, atât de... magic! Mă las uşor la nivelul lui şi îi privesc năsucul cârn şi buzele rozalii. Îi zâmbesc micuţei făpturi, deşi ea nu mă priveşte şi, chiar dacă ar face-o, nu ar înţelege.
Îmi simt lacrimile alunecând pe obraji, îmi simt inima încărcată de un sentiment nou, un sentiment străin mie. Inspir adânc şi privesc cum tatăl meu îşi ridică băiatul din pătuţ. Îi sărută creştetul capului pe care o căciuliţă albastră îl protejează. Un râset slab mi se desprinde din suflet, întrucât puiuţul de om pare să zâmbească în braţele tatălui meu şi, la rândul meu, mă las cuprinsă de braţele lui Hades.
— Iubito, vrei să îl ţii?
Îmi privesc tatăl cu ochii mari, neîncrezătoare, când îmi adresează această întrebare şi, cu inima încărcată de emoţie, îmi întind braţele înspre el. Îmi corectează poziţia şi îmi aşază minunea la piept. Continui să plâng tăcut, de fericire şi datorită sentimentului de împlinire care mă copleşeşte. Sheryl,

abia ajunsă, cu Ethan în urma ei, se sprijină de tocul uşii şi ne priveşte minute în şir, de parcă s-ar teme să se apropie de noul nostru frăţior.
— Cum îl vom numi? îi întreb, cu glasul şoptit şi tremurând.
— Mario Shawn, după voi, fetelor! vocea Nirvanei îmi răsună în timpane câteva secunde, iar Sheryl pare că îşi face curaj să se apropie de noi. Degetul ei se strecoară în mânuţa micuţă a bebeluşului, îi sărută degeţele şi, cu vocea tremurândă, i se adresează mamei sale:
— Este minunat, mamă!
Pentru prima dată, împreună, formăm o familie. Pentru prima dată de când tatăl meu are o iubită, alături de ei toţi mă simt acasă. Simt că am totul şi încă puţin. Împlinirea din sufletul meu, bucuria care îmi străbate inima şi surâsul care se încăpăţânează să îmi apară pe faţă mă determină să mărturisesc, în sinea mea, că Mario este cel care va uni această familie şi va face din ea un tot unitar.
— Bun venit pe lume, Mario! Cu siguranţă, o să frângi multe inimi!
Cu bebeluşul încă dormindu-mi în braţe, fac cale întoarsă către Hades, îi privesc chipul, stupefierea care îl traversează la vederea făpturii şi apoi zâmbetul abia sesizabil ce i se aşterne peste buze. Îşi aşază mâna pe faţa mică a bebeluşului, acoperind-o în totalitate şi, cu glasul scăzut, într-atât încât doar eu să îl aud, îmi şopteşte:
— Vreau un copil cu tine, Maria Blaise!

Capitolul VII

— Nu, Sheryl! Nu îi cumpărăm copilului o minge de fotbal! Drace, de-abia s-a născut, ce este în capul tău?!
— De ce nu? Dacă e un mic fotbalist în devenire?
— Dumnezeule! exclam, agăţând semnul de *„Bun venit acasă!"* pentru Nirvana.
Cobor scară cu scară, ţinându-mi strâns palmele de laturile din lemn ale acesteia şi îmi scutur pantalonii de praf, căci, în sfârşit, sunt în siguranţă. Îi arunc surorii mele vitrege o privire aprigă şi trag printre dinţi aerul rece în piept.
— Sheryl, scumpa mea, niciun nou-născut nu va fi interesat de o afurisită de minge de fotbal! Nici măcar nu poate umbla!
— Bine! cedează ea, ridicând mâinile în aer. Ce zici de o minge de baschet?
— Singura minge pe care o va vedea Mario, momentan, este capul tău albastru!
Oftând resemnată şi murmurând în barbă cum că „nimeni nu se gândeşte la micuţul ei frăţior, care cu siguranţă va fi un geniu", Sheryl renunţă la ideile prosteşti şi se aşază pe canapea. Privesc cum scoate din buzunarul pantalonilor strâmţi un pachet de ţigări, apoi modul în care ţigara i se mulează perfect între buze şi fumul care îi părăseşte în grabă plămânii.
Mă întind după pachetul negru, însă, imediat mâna îmi este lovită, iar Sheryl clatină dezaprobator din cap. Îşi îndeasă pachetul proaspăt deschis înapoi în buzunar şi mă priveşte îmbufnată.
— Nu tu minge de fotbal, nu tu ţigări! rosteşte ea apăsat, râzând pe sub mustăţi.
Sunt atât de frustrată, obosită şi sătulă de ifosele sale de adolescentă încât îmi vine să o strangulez cu semnul enorm ce atârnă deasupra capului său mare. Îmi dau ochii peste cap şi mă înalţ pe vârfuri până la bolta care duce spre bucătărie, deasupra căreia Nirvana obişnuia să îşi ascundă ţigările în timpul sarcinii. Tatăl meu, un bărbat aproape la fel ca toţi ceilalţi, îi propusese sau, mai bine spus, aproape o obligase să renunţe la acest viciu şi, în ciuda încercărilor ei, Nirvana eşuase lamentabil.
Ştiam acest lucru întrucât fiica ei, gură spartă Sheryl, mă informase încă de la intrarea în casă. Îi râd în nas şi îi suflu fumul în faţa, bucurându-mă de aroma tutunului care îmi gâdilă papilele gustative şi plămânii. Mă aşez alături de ea, însă, odată făcut acest lucru, orice putere îmi cedează în momentul în care gura ei se deschide din nou şi o altă întrebare se răspândeşte în încăpere.
— Ce s-a întâmplat cu tine şi cu Hades? Am auzit că nu-i mai răspunzi la apeluri sau ceva de genul ăsta.
— Îl evit, recunosc eu, ridicând din umeri. Mi-a spus că vrea un copil cu mine şi, drace, Sheryl, este prea mult! Chiar şi pentru el!
— Te-a speriat, nu-i aşa? râde ea pe înfundate. Nu înţeleg de ce, nu spuneai tu că toată lumea se aşteaptă să rămâi însărcinată cu un medic chirurg? Ei bine, Hades nu este nici medic, nici chirurg, dar este el ceva...
— Vei fi o soră groaznică! o anunţ eu, împingându-mi degetul în umărul său, iar noi nu ar trebui să fumăm aici, pentru că, dacă află tata, una dintre noi nu va supravieţui sigur.
— Sau amândouă, replică ea, stingându-şi ţigara în scrumieră.
— Ce mai face Hasley? Cum vă mai merge relaţia?
Sheryl îşi dă ochii peste cap şi îşi reazemă spatele de spătarul canapelei. După expresia sa facială, ştiu sigur că, ceva nu este bine, chiar deloc.
— Am prins-o trăgându-şi-o cu Chad, îşi flutură ea o mână în semn de lehamite. Oricum, nu contează, mi-am tras-o şi eu cu altcineva!
Vestea pe care mi-o aşterne pe tavă nu mă uimeşte, am ajuns să o cunosc pe Sheryl. Ştiu deja că este obsedată de răzbunare şi că ar merge până la capătul Iadului pentru a ieşi învingătoare. După Chase, şi-a promis să nu se mai lase călcată în picioare. Şi-a promis ei însăşi că va plăti cu aceeaşi monedă, cu toate că, trebuie să recunosc, ideea în sine nu este chiar atât de strălucită.
Răzbunarea nu îi va închide rănile inimii şi nici nu i le va cicatriza. Poate că aceasta va acţiona ca un gel antiinflamator care, cu timpul, nu va mai face faţă atâtor răni, atâtor zgârieturi menite să o dărâme. Nu-i pun întrebări, nu vreau să ştiu cine este cel cu care s-a culcat, nu vreau să o judec când eu însămi i-am cedat lui Yarris, păstrându-l în acelaşi timp pe Hades în minte şi inimă. Suntem la fel, cu toate că nu împărţim acelaşi sânge.

***

Câteva ore mai târziu, o urmăm pe Nirvana înspre camera aranjată a noului nostru frăţior. Mirosul său unic încă mă fascinează şi mă determină să îl adulmec la fiecare cinci minute. Frumuseţea lui, puritatea, iubirea pe care o răspândeşte, doar stând acolo, în pătuţul mult prea mare, mă emoţionează până la lacrimi. Aş vrea să îl ţin în braţe, însă teama de a-i deranja somnul profund nu îmi permite să fac asta. Îl privesc în linişte, cu mâinile sprijinite de barele albe din lemn.
— Maria, crezi că pot vorbi cu tine pentru câteva momente?
Întrebarea Nirvanei mă ia prin surprindere, dar aprob grăbită şi îi fac semn lui Sheryl înspre uşă. Îmbufnată, părăseşte camera bebeluşului, închizând totuşi cu grijă uşa în urma sa.
— Ştiu că niciodată nu îţi voi înlocui mama şi nici nu îmi doresc să fac acest lucru! Vreau doar ca tu să mă accepţi ca iubită a tatălui tău şi ca mamă a frăţiorului tău. Nu îţi cer să mă iubeşti, scumpo, cu siguranţă nu o poţi face după ce m-ai văzut... Ei bine, ştii destul de bine starea deplorabilă în care mă aflam înainte de tatăl tău! Tot ce vreau este să mă accepţi şi să mă crezi când îţi spun că m-am schimbat. Pentru că am făcut-o, Maria, aş face orice pentru Matt şi familia noastră! Deşi încă nu te cunosc cu adevărat, te iubesc la fel de mult cum îi iubesc pe Sheryl şi pe Mario. Eu te văd ca pe unul dintre copiii mei!
Fără a spune ceva în faţa cuvintelor pline de emoţie, o trag într-o îmbrăţişare şi îi mângâi blând spatele. Ea este cea care i-a adus fericire tatălui meu, ea este cea care, prin aducerea unui copil pe lume, ne-a unit ca familie. Cred în schimbarea ei la fel de mult cum cred că, la un moment dat, şi eu mă voi schimba.
— Acum, să ştii că Hades te aşteaptă în faţa casei. Zicea ceva despre o întâlnire. Îmi zâmbeşte, ridicându-şi sprâncenele în mijlocul frunţii şi, cu toate că aş vrea să o iau la fugă în celălalt capăt al lumii, hotărăsc să cobor scările.
Îmi încalţ lent tenişii şi mă opresc mult prea mult asupra acestei acţiuni, pentru a îmi pune ordine în gânduri. Nu sunt sigură ce să fac, dacă să ies în întâmpinarea lui Hades sau să mai rămân o vreme îmbufnată pe el. Tata mă ajută să mă decid, căci, deşi încă nu au o relaţie foarte bună, mă îndeamnă să merg afară, înainte ca Hades să se plictisească şi să plece. Sunt pe punctul de a ieşi, în clipa-n care mă trage într-o îmbrăţişare caldă, doar cât să mă ajute să prind mai mult curaj.
— Orice s-ar întâmpla, eşti fetiţa mea, îmi spune cu blândeţe.
— Te iubesc, tati!
Indiferent de ceea ce voi întâlni în viaţă, de problemele cu care mă voi confrunta, el va fi aici pentru mine.
Ies afară, trăgându-mi cardiganul de toamnă peste nas şi gură. Încă este cald, însă, vreau să mă ascund cumva de cel pe care îl iubesc. Îmi îndrept privirea spre maşina sa proaspăt cumpărată şi mii de întrebări legate de resursele sale financiare mi se plimbă pe limbă. Însă mă abţin să aduc vorba despre asta. Mi se pare ne-ar îndepărta mai mult unul de altul, aşadar, aleg să cred că a muncit din greu în timpul în care a fost plecat. Că munca a fost refugiul lui şi lucrul care l-a ajutat să nu se gândească la mine. Că, în timpul în care a fost plecat, nu s-a pierdut prin alte paturi, încercând să mă dea uitării.

Oare câte femei i-au încălzit patul în lipsa mea? Câte buze i-au atins buzele? Câte mâini i s-au plimbat pe întregul trup pătat de cerneală? Mă întreb dacă vreuna dintre ele a fost atât de bună încât inima nu i-a permis să se întoarcă la mine. Oare dintre toate acele femei a avut cineva acel ceva capabil să îl ţină captiv până în momentul în care a ales să plece?

Deschid portiera şi, mâhnită de propriile-mi gânduri, îi arunc o privire ucigătoare. Îmi strâng mâinile la piept şi îmi întorc obrazul în momentul în care buzele sale doresc să se unească cu ale mele. Îl aud bolborosind în barbă, îi aud respiraţia calmă, îi privesc mâinile tatuate care stau perfect peste volanul din piele neagră. Privirea lui mă arde, mă prăjeşte la foc mic, iar prezenţa sa îmi anihilează raţiunea.
— Câte au fost? întrebarea îmi scapă printre buze pe un ton gâtuit, căci realizez că, dacă altă femeie i-a încălzit patul, suntem chit.
— Câte au fost? La ce anume te referi, Nufărel*?*
— Câte femei, Hades? Câte femei au fost în patul tău în tot acest timp?
Nervii ce îmi clocotesc prin vene mă fac să vreau să părăsesc autovehiculul şi să îmi văd de viaţă, stând departe de el. Hades, prin tăcerea sa, aproape că mă imploră să renunţ la noi. Nu îmi pot stăpâni gelozia şi egoismul, deşi sunt conştientă că greşeala sa este răscumpărată şi păcatul iertat.

Of, Hades! Răspunde-mi, iubitule! Minte-mă, minte-mă aşa cum nu ai mai făcut-o până acum! Spune-mi că nu a mai existat nimeni în afară de mine, că ai aşteptat în tot acest timp să îmi ajungi în braţe şi că doar eu am fost cea care ţi-a trădat încrederea! De ce taci? De ce taci când vezi că durerea mă schingiuieşte? Îmi arunci smoală topită peste suflet şi aştepţi ca el să nu se frigă. Dar arde, Hades! Frige ca naiba!
Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji în timp ce tu mă priveşti amuzat, parcă hrănindu-te din nesiguranţa care mă învăluie întru totul. Aş vrea să îţi spun că te urăsc, dar cum aş putea să te mint într-un asemenea hal? Cum te-aş putea urî, când tu eşti cel pe care îl iubesc cel mai mult? Cel pe care îl vreau, cel pe care... Mi-l doresc aproape până la sfârşit şi, totuşi, cel pe care continui să îl alung la nesfârşit.

— Opreşte maşina! îi poruncesc eu pe un ton dur.
— Încetează cu prostiile, Maria! mârâie el printre dinţii încleştaţi.
— Opreşte maşina, Hades! La naiba, dacă nu o opreşti, mă văd nevoită să sar! vocea mi se subţiază spre finalul propoziţiei şi îmi trag nasul în încercarea de a ascunde acest lucru. Îi arunc o privire pătrunzătoare înainte ca maşina să încetinească şi să se oprească la marginea drumului.
Îmi scutur capul cu putere. Aş vrea să neg posibilitatea ca el să fi iubit pe altcineva. Aş vrea să neg sentimentele care mi se adăpostesc în suflet. Nesiguranţa. Întrebările ce mă macină şi mă obligă să strâng din dinţi până când aceştia încep să scrâşnească. Lacrimile se încăpăţânează să reapară în ochii mei, deşi eu încerc cu înverşunare să le reprim, să nu le las să îmi scalde chipul în căldura lor.
Iubirea pe care i-o port, sentimentul de împlinire care mă învăluie în prezenţa lui, siguranţa şi fericirea, mi se pare că se spulberă sub privirea sa incapabilă să lupte. Să lupte pentru mine, pentru el. Să lupte pentru noi şi dragostea care ne leagă.
Îi arunc o ultimă privire înainte ca picioarele mele să ia contact cu asfaltul şi să păşesc pe cimentul umed. Înainte să apuc să fac încă un pas, aud cealaltă portieră trântindu-se şi îl văd înconjurând maşina în încercarea de a mă prinde.

Şi cum voi face faţă iubirii sale atunci când mi se va adăposti în suflet?

— Hades!
Îmi întorc privirea înspre fiinţa de pe cealaltă parte a drumului, cea care tocmai l-a strigat, de parcă l-ar cunoaşte de o viaţă întreagă. O brunetă focoasă, îmbrăcată într-un palton lung, negru, şi purtând pantofi cu toc înalt, îi strigă cu un zâmbet larg pe chip numele iubitului meu. Remarc surâsul lui, sclipirea care îi apare în privire şi modul în care braţele sale se deschid în aşteptarea ei.
Rămân nemişcată, aşteptând ca fata să parcurgă drumul până la noi. I se adăposteşte la piept, înconjurându-i talia cu picioarele subţiri. Braţele sale îi susţin greutatea şi buzele lui moi se lipesc de obrazul ei. Un tunet se desprinde din cer şi inima mea se sfărâmă în bucăţele mărunte. Picături de sânge invizibile se scurg din inima-mi îndurerată odată cu ploaia care îmi ascunde lacrimile sărate.
Îi privesc în timp ce picioarele mi se mişcă involuntar cât mai departe de ei. Zâmbetul lui, acel zâmbet care, de regulă, îmi este destinat doar mie, de această dată îi este oferit din toată inima alteia.
— Ce cauţi aici? o întreabă surprins.
Apuc să aud ultimele ei cuvinte înainte să o iau la fugă. Să fug de el, de mine, de ea... Să fug de noi!
— Ai spus că mă vei suna!
Inima mi se strânge ghem, iar stomacul îmi urcă în gât. Sunt pe cale să îl alung cu totul din interiorul sufletului meu pe Hades, să mă descotorosesc de mine şi să mă umplu de incertitudini şi de teamă. Văzându-l din nou atât de aproape de o altă femeie, m-a distrus, mi-a nimicit sufletul, iar acum nu ştiu cum să îl recuperez.

***
Stau de ore bune sprijinită cu spatele de uşa de la intrare, cu puloverul său în braţe şi cu lacrimile curgându-mi şiroaie pe obrajii palizi. Am un amalgam de întrebări pregătite şi, în acelaşi timp, aş vrea să nu îl mai văd niciodată. Îmi doresc să îl urăsc, la naiba, aş vrea atât de tare... Dar parcă îl iubesc mai mult. Într-atât încât nu pot respira. Plămânii mei se torturează singuri, inspirându-i parfumul fermecător. El mă torturează, iubindu-mă la rândul lui.
O parte din mine urlă disperată. Îl strigă, îl îmbrăţişează şi îl încarcă cu sărutări umede, iar cealaltă rămâne tăcută, plângându-şi de milă, reproşându-mi motivele pentru care îl iubesc şi dragostea adâncă

pe care i-o port. Îl simt, știu că în adâncul sufletului său îmi răspunde cu aceleași sentimente. Dar dacă asta este adevărat, atunci ce căuta în brațele alteia?
Îmi jur a mia oară că nu voi mai plânge, însă eșuez lamentabil când o altă lacrimă îmi alunecă pe obraz, până sub bărbie. Se izbește de materialul puloverului său și îl îmbrățișează strâns, îi cântă serenade de dor, de dragoste și pasiune.

Hades este totul.
Universul.
Speranța.
Iubirea.
Infinitul.

Hades este motivul pentru care trăiesc. Cel care m-a ținut în viață, deși trebuia să mă lase să mor, să mă scufund în propria suferință și să mă înec în propriile-mi lacrimi. La naiba, ce tare doare trădarea! *Ce tare l-a durut trădarea mea!*
Pași alerți se aud pe hol și știu că este el, deoarece se opresc exact în fața ușii mele. Mă simte, știe că sunt în spatele acesteia, de aceea nici nu bate în bucata de lemn. Îl urmăresc pe vizor și văd cum se lasă în jos. Mi se frânge inima. Mă frâng cu totul!
— Mya? rostește, pentru a se asigura că îl aud.
— Sunt aici, șoptesc.
— Vrei să știi câte au fost? Adevărul este că mi-am dorit să fie una, două, zece. Îmi doream să te uit, să uit de noi, de ceea ce simte inima asta a mea idioată care bate neîncetat pentru tine! Am încercat să încep o relație, să iubesc pe altcineva, însă, de fiecare dată, ochii tăi plumburii îmi apăreau în minte și mă rugau să nu te trădez. Să nu trădez iubirea noastră. Deschide-mi ușa și îți voi spune cine este Hazel! Îți voi povesti despre ea și Seth, îți voi spune totul, Mya! Nu trage concluzii pripite, nu fugi așa cum o fac eu de obicei! Rămâi, căci, dacă voi fi nevoit să te recuceresc la infinit, mi-e teamă că voi rămâne fără resurse și, într-un final, voi renunța! Dragostea nu moare niciodată, dar uneori se satură.
Hazel. Un nume la fel de frumos precum fata ale cărei brațe erau strânse în jurul gâtului său.
Îmi sprijin palma de clanță, nici măcar nu m-am sinchisit să o încui, pentru că o parte din mine știa că mă va urma, iar cealaltă spera cu adevărat să o facă. Deschid ușa și îi privesc ochii mijiți și albaștri și sunt sigură că nu se aștepta la asta. Nu se aștepta să cedez atât de ușor, îl înțeleg, nici eu nu credeam că o să o fac.
Palmele lui mi se așază pe șolduri, iar în momentul următor îi simt aroma alergându-mi pe limbă. Îi răspund sărutului și îmi las lacrimile să ne alunece între gurile flămânde. Mă sărută haotic în timp ce trupul său se împinge într-al meu, până când spatele mi se izbește de buretele moale al canapelei.
Îmi sprijin greutatea în coate și mă desprind din sărut, privindu-l cu ochii roșiatici, pleoapele grele și genele ude. Îmi mângâie chipul cu buricele degetelor, îmi înconjoară buzele cu degetul mare și oftează. Știe că trebuie să îmi spună, să mi se confeseze, deși o parte din el nu își dorește asta.
Mă trage la el în brațe, cu picioarele înconjurându-l de o parte și de cealaltă și îmi surâde. Dumnezeule, zâmbetul lui are puterea de a mă ucide! Își sprijină fruntea de a mea și mă pupă, întrucât ceea ce face nu se poate numi sărut, nu este nici pe departe senzual sau încărcat de erotism. Este blând, lin, perfect. Aceasta e o parte din Hades pe care nu am avut ocazia să o descopăr și să o iubesc.
— Hazel, începe el să vorbească, privindu-mă adânc în ochi și jucându-se cu o șuviță a părului meu brunet. Hazel este sora mea, Mya!
Gura mi se întredeschide și aerul pătrunde prin crăpătură, izbindu-se de chipul său. Nu întreb nimic, deși aș avea multe de spus. Degetele mi se strâng în mod instinctiv peste materialul tricoului său, inspirând lent. Încuviințez, incapabilă să-i cer să continue, însă o face oricum.
— Când am plecat, m-am angajat la un restaurant, din dorința de a începe o nouă viață. Venea în fiecare zi, discutam, ieșeam împreună, dar nu s-a întâmplat niciodată ceva mai mult între noi. A realizat că suntem frați atunci când, la restaurant, numele meu de familie îmi apărea scris pe ecuson. Mama i-a povestit de mine, și... Nu a vrut să creadă că este o coincidență, așa că a făcut un test ADN. Suntem frați vitregi, căci împărțim doar aceeași mamă.
— Mama ta? l-am întrerupt înainte să își poată continua ideea.
— A decedat, iar în urma ei au rămas doar Hazel și Seth. Seth este fratele meu de doar treisprezece ani.

Inima îmi pulsează nebunește, iar cuvintele refuză să îmi părăsească corzile vocale. Într-un fel, dezvăluirea lui mă face să mă gândesc la familia mea biologică. Să mă întreb dacă, undeva în această lume anostă, cineva mă caută neîncetat. Dacă cineva m-a găsit, însă nu a avut curajul să se apropie, să mă strângă la piept și să îmi spună că-n vene ne circulă același sânge. O parte din mine nu își dorește să existe mai mult de atât. Mai mult decât universul plat în care trăiesc.
Respirația mă arde, scoțând la iveală flăcările care mocnesc în toracele meu schingiuit de trecut. Îmi scutur capul, vrând să opresc întrebările să mă învăluie, dorindu-mi să pot opri sentimentul de singurătate. Buzele mele se izbesc de cele ale lui Hades și se pierd într-un dans nebun. Îmi doresc să îl simt, să-i simt mângâierea și prezența. Îmi doresc să îl simt întru totul, căci, fără el, n-aș fi înțeles iubirea. Palmele sale mi se așază pe chip, împingându-mă ușor. Ne despărțim și ne privim cu ochi flămânzi și picuri de sudoare coborându-ne în grabă pe frunte. A simțit. A simțit cum o parte din mine se frânge, lăsând întrebările să se strecoare printre crăpături pe care le credeam de mult lipite.
— Ce îți trece prin căpșorul ăla frumos?
— Nimic, îl mint eu cu nerușinare. Sunt fericită pentru tine!
Chiar sunt, Hades! Sufletul meu zâmbește, chiar dacă chipu-mi pare nostalgic.
— Nu pari atât de fericită, îmi spune el, trecându-și o mână prin părul meu.
— Te am pe tine, îi spun, încercând să-i mărturisesc încă odată iubirea. Vreau să ne dau o altă șansă! Vreau să fiu cu tine, Hades, indiferent ce ar fi! Vreau doar... Să te am și să mă ai! Să formăm un întreg, până când destinul va decide să ne despartă! Iar dacă nu o va face, atunci voi ști că am făcut alegerea potrivită, voi ști că te-am lăsat să îmi frângi inima la nesfârșit doar pentru a o uni cu a ta pentru totdeauna.
Privirea lui languroasă mi se izbește de inimă. Ne sărutăm în repetate rânduri și, deși dorința se citește în ochii amândurora, nu trecem mai departe. Ne ținem în brațe, ne vorbim din priviri și ne iubim în mod tăcut.
Inima îi bate puternic sub palma mea, vrând parcă să se unească cu inima mea și să zburde împreună înspre necunoscut. Mă trage mai aproape și își sprijină bărbia de umărul meu, îmi sărută fruntea, nasul, obrazul și bărbia. Ne petrecem timpul precum doi îndrăgostiți la început de drum.
— Te vreau în viața mea, Hades, mai mult decât orice, dar, dacă nu voi putea face față?!
Pe frunte îi apar câteva cute expresive. Îmi strânge degetele într-ale lui și îmi sărută podul palmei. Pare că se gândește la cuvintele mele în timp ce face toate acestea, iar eu nu știu ce i-aș putea răspunde, dacă, prin absurd, ar decide să plece.
— Să faci față cărui lucru, Nufărel? Mie? Sunt sigur că, dacă unul din noi nu poate face față, acela sunt eu.
— Nu, neg eu cu mișcări ușoare. Mi-e teamă că nu pot face față iubirii, căci am uitat cum se simte acest sentiment în urma ta. Am uitat puțin câte puțin cum este să iubești.
— Mie nu mi se pare că ai uitat. Ești aici, în ciuda a tot. În ciuda plecării mele, în ciuda faptului că ai fi putut avea o relație cu altcineva, m-ai așteptat și ai decis că merit încă o șansă. Cred că știi să iubești mai bine decât oricine, deși poate că *iubire* este un cuvânt prea mare.
— Și totuși o fac, îi răspund sigură pe mine. Te iubesc, Hades! La naiba, te iubesc atât de mult încât nu pot respira!
Își apasă degetele peste palma pe care o țin pe pieptul său.
— Îmi bați în piept, Maria Blaise! Mereu îmi vei bate!

Mereu înseamnă atât de mult timp. Mereu îmi oferă un infinit de speranțe, un amalgam de vise pe care nu știu dacă voi apuca să le îndeplinesc. Îl vreau pe el pentru totdeauna, însă dacă, iubindu-l pe el, ajung să mă pierd pe mine? Cum mă voi regăsi atunci? Cum voi face față lipsei sale dacă va pleca din nou?
Inima mi se va frânge. Mă voi sufoca de durere. Îmi voi pierde rațiunea, puterea, și voi îngenunchea în fața neputinței. O voi îmbrățișa, o voi primi în suflet și mă voi îmbăta cu mirosul său înțepător de lacrimi amare.

Telefonul îmi vibrează pe noptieră, dar aleg să îl ignor și să mă las purtată de iubire pe culmile înalte ale împlinirii totale. Îl las pe Hades să îmi mângâie spatele, să îmi zâmbească și să mă tragă mai aproape de el ori de câte ori simte nevoia să mă simtă. Închid ochii și încerc să mă conving că totul este real. Că el este aici și că nu va mai pleca.

Prezentul meu eşti tu,
Aşa cum trebuie să fie,
Când doar alături de tine
Am inima vie.
Prezentul meu eşti tu,
Cel care m-a ridicat de la pământ,
Cel care mi-a câştigat inima fără jurământ.
Prezentul meu eşti tu,
Cu buzele tale moi,
Cel care mă învaţă că unu plus unu fac doi.
Prezentul meu eşti tu,
La fel ca şi trecutul.
Ascultă-mi, iubite, tumultul!
Prezentul meu eşti tu,
Încărcat de vise şi dorinţe,
De sentimente pure, în forme distinse.
Prezentul meu eşti tu,
Aşa cum ar trebui să fie,
Căci, doar lângă tine,
Sunt plină de fantezie.
Prezentul meu eşti tu,
Întrucât te văd în trecut.
Strânge-mă în braţe, aşa cum o făceai mai demult!
Când tot ce aveam erai doar tu,
Ascultă-mi inima, alină-mi sufletu'!

Îmi amintesc cum a apărut când eram la pământ, cum m-a ridicat şi a alungat suferinţa din inima mea. M-a ignorat, apoi mi-a vorbit şi m-a ignorat din nou. Mi-a sfărâmat inima, a refăcut-o şi a sfărâmat-o la loc. Păream fără de scăpare. Părea că vom alerga la nesfârşit înspre pierzanie, când, de fapt, premiul era chiar în faţa noastră.
Nu spun că vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, poate că nu o vom face. Poate că totul se va sfârşi înainte să îmi dau seama, înainte să îmi doresc asta, însă totul, tot ce mi-a oferit, m-a făcut mai puternică. Mai curajoasă şi luptătoare. Am luptat pentru el mai mult decât credeam că sunt capabilă să o fac.
Poate că iubirea noastră nu va avea un final fericit, dar va rămâne pentru totdeauna povestea mea preferată de dragoste. Voi visa cu ochii deschişi la această privire albastră, încărcată de iubire. Îmi voi aminti mereu de băiatul meu cu ochi de safir, care m-a învăţat să iubesc şi care, la rândul său, m-a iubit.

Prima dragoste nu se uită niciodată.

Tocmai de aceea, niciodată nu îl voi uita. El este parte din mine. Eu sunt parte din el şi aşa va fi, până la final. Va exista la mine în inimă chiar şi atunci când va alege să plece din nou. Şi îl voi ierta iar, atunci când se va întoarce. Hades nu este un laş, ci este cel mai curajos om pe care îl cunosc.
Este eroul meu.

***
Sunetul primirii unui mesaj sparge liniştea din cameră. Iau telefonul de pe măsuţa de sticlă, dezlipindu-mă cu greu de trupul transpirat al iubitului meu. Îi sărut bărbia nebărbierită de câteva zile şi îmi frec nasul de obrazul său cu miros de aftershave. Apoi, deblochez telefonul şi mă încrunt la vederea numărului de pe ecran, care nu îmi este necunoscut. Fiori de gheaţă mi se aşază pe şira spinării şi stomacul mi se face ghem. Am un presentiment ciudat în torace.
Îmi fac curaj cu greu să apăs butonul de deschidere. Citesc primele cuvinte şi, cu dificultate, inima începe să îmi salte din nou. Îmi pierd şirul respiraţiei alerte, iar telefonul îmi scapă pe parchet, cu ecranul în sus. De parcă ar dori să recitesc, în repetate rânduri, mesajul primit.

Viaţa mea nu mai are rost fără ea! Eu nu mai am rost fără ea! Aş vrea să te iert, Maria, dar, oricât mi-aş dori, nu pot! Îmi doresc ca moartea mea să îţi rămână în memorie, îmi doresc să ştii că tu eşti vinovată pentru sinuciderea altei persoane. – Yarris

***
— Eşti sigură că este aici?
Îmi şterg lacrimile cu podul palmei şi încuviinţez înfrântă. Hades loveşte în repetate rânduri uşa cu talpa bocancului. Fiecare bătaie îmi răsună în retină şi mi se pierde în timpane. Totul se repetă-n mintea-mi obosită. Respir greoi, iar lacrimile mi se rostogolesc pe obraji şi îmi picură între buzele abia deschise.
Dau buzna în încăpere, trec dincolo de uşa deschisă de Hades, apoi de cea deja căzută la pământ cu doi ani în urmă, şi îl privesc. Chipul lui este înecat în oceanul sărat al lacrimilor, părul blond îi atârnă pe o parte din chip şi inima mea se opreşte pentru câteva secunde. Alerg înspre el şi îngenunchez în faţa lui. Sticla cu alcool pe care o ţine strâns între degete îi cade la pământ. Îmi sprijin palmele de genunchii săi reci, în încercarea de a-i oferi un strop de stabilitate, dorindu-mi să îl fac să mă privească printre genele încărcate şi inundate în lacrimi.
Aş vrea să îmi cer iertare, să îl implor să mă ierte pentru tot ceea ce i-am făcut. Pentru că nu l-am iubit. Pentru că nu am fost niciodată îndrăgostită de el. Pentru că, oricât am încercat, pentru mine a fost doar o portiţă de scăpare. Aş vrea să îmi cer iertare pentru faptul că mă consideră vinovată de moartea singurei persoane pe care o a iubit-o vreodată cu adevărat.
— Nu am putut să o fac, Maria... glasul său vlăguit îmi frânge inima.
Mă spulberă şi taie bucăţele mici din mine, lăsându-mi sângele să picure sub frânghia ce atârnă greoi deasupra capului meu. Împing scaunul cu piciorul şi îl trântesc la pământ, căci imaginea ei îmi apare în mod repetat în minte, la nesfârşit. Moartea îşi joacă balada în faţa ochilor mei, iar tot ceea ce îmi doresc este să înceteze.
Îi iau chipul în palme. Este rece, are semnul frânghiei în jurul gâtului. Încercase să se sinucidă, însă nu şi-a putut duce planul la bun sfârşit, căci, oricât ar suferi, oricât de distrusă i-ar fi inima, Yarris nu are

probleme mintale. Yarris poate decide ce este sau nu este greşit, iar sinuciderea nu va fi niciodată soluţia. Sinuciderea este arma celor slabi.
— Totul este bine, Yarris. Tu eşti bine!
Îl îmbrăţişez strâns, îi las capul să se odihnească pe umărul meu şi privesc spre tocul uşii. Hades stă sprijinit într-un umăr, privind încruntat frânghia care se balansează înainte şi înapoi, la nesfârşit. Mă desprind de trupul amicului meu şi opresc tremuratul constant al bucăţii de sfoară. Yarris se trânteşte pe patul de o persoană, iar eu profit de asta pentru a mă îndrepta spre cel pe care îl iubesc.
Văd durerea reflectându-se în ochii săi albaştri. Văd imaginea ei strigând după ajutor, dincolo de acele irisuri pline, şi simt nevoia să mă opresc. Să mă opresc şi să inspir profund înainte de a-mi lovi buzele de ale lui. Sărutul său este îndurerat, de parcă ar pune în el întregul dor pe care îl simte faţă de ea. Palmele îi tremură pe chipul meu, picioarele îi bat în retragere, depărtându-ne de camera care a schimbat destine.
— Merg să verific dacă este bine, îi spun imediat ce mă desprind din sărut, iar el îmi indică cu bărbia locul în care se află Yarris.
Paşii mei sunt stângaci, lenţi, căci trag de timp înainte de a ajunge din nou în acel loc. Pleoapele mi se închid şi îmi sprijin palmele tremurânde de perete. Ochii îmi sunt înlăcrimaţi. Îmi doresc să ţip, să fug şi să mă ascund cât mai departe posibil. Uşa căzută la pământ scârţâie sub presiunea tenişilor mei albi. Yarris doarme pe patul ei, strângându-i perna prăfuită în braţe.
Durerea lui mă copleşeşte, mă umple de nostalgie şi de amintiri. Lipsa lui Hades mi se cuibăreşte din nou în suflet şi mi-l imaginez, pentru a mia oară, plecând din viaţa mea. Mă întorc pe călcâie şi îi alerg în braţe aşa cum îmi doream să o fac încă din momentul în care a apărut la acea petrecere. Braţele lui mă primesc şi mă înalţă până când picioarele mi se încolăcesc în jurul lui.
— Îi voi suna pe ceilalţi, cuvintele îmi părăsesc gâtuite cavitatea bucală. Hades aprobă, incapabil să scoată un sunet, oricât de mic. Haide, să te scoatem de aici!
Picioarele mele iau contact cu parchetul, mâna mea se uneşte cu a sa şi plecăm împreună. Îi cer cheile maşinii, iar el mi le înmânează fără a-mi adresa vreun cuvânt. Tăcerea lui doare la fel de mult ca ultima dată, însă nu îi spun asta. Nu îi spun cât de mult mă afectează, cât de mult mă răneşte şi câte întrebări îmi trezeşte, căci *Hades rămâne Hades*. Nu ştiu când se poate reîntoarce la indiferenţă. Nu ştiu când poate da naibii iubirea noastră, fără vreo urmă de regret.
Îl cunosc, la naiba, îl cunosc mai bine decât oricine şi ştiu că un singur cuvânt rostit aiurea l-ar putea pune pe fugă din nou! Este obişnuit cu singurătatea, cu durerea căreia îi poate face faţă în atât de multe feluri. Hades nu este un fricos, este cel mai puternic bărbat pe care îl cunosc. A trăit, a crescut şi s-a luptat de unul singur. Singurătatea îi este prietenă, poate că o prietena mult mai bună decât i-am fost eu vreodată.
În drumul nostru, o sun pe Sheryl şi o anunţ cu privire la Yarris. Mă asigura că se îndreaptă spre fostul apartament al lui Dolores. Îmi promite că va avea grijă de el şi că mă va ţine la curent cu starea lui. Îi trimit un mesaj tatălui meu, anunţându-l că voi lipsi din oraş pentru câteva ore sau, poate, pentru câteva zile. Îi spun că mă voi întoarce în locu-n care inima mea a murit, iar el mă asigură că mă va aştepta cât va fi nevoie ca eu să mă întorc.
— Încotro? îmi întorc chipul spre bărbatul meu şi îi zâmbesc din adâncul sufletului. Îmi îndrept mâna înspre el şi ne unim degetele într-o promisiune tăcută.
— Vei vedea, îl asigur pe un ton jos. Te simţi bine?
— Pe cât de bine se poate simţi un om când se întoarce în locu-n care a murit o parte din el.
Îmi zâmbeşte, însă nu este un zâmbet real. Prin urmare, în schimb, îi ofer acelaşi zâmbet fals. Oricât m-aş strădui să îl încurajez, în minte am doar descurajări şi replici egoiste. Căci, la rândul meu, urmează să mă întorc spre locul care a rupt cele mai multe bucăţi din mine.

Mă ai pe mine, Hades!
Eu voi rămâne pentru totdeauna!
Pentru că te iubesc mai mult decât îţi poţi imagina!

Cumva, aceste cuvinte se învârt în jurul unei singure persoane. În jurul meu. Şi poate că sunt monstrul de care spunea Yarris. Poate că vreau totul doar pentru mine şi sunt dispusă să lupt până la sfârşit pentru ceea ce cred că mi se cuvine. Dar nu aşa suntem cu toţii?

În lumea asta, nu toţi suntem nişte monştri egoişti? Câţi luptăm pentru bunăstarea altei persoane? Câţi suntem capabili să ne aruncăm pe noi în abis pentru a salva pe altcineva?
Niciunul! Lăcomia face parte din omenire. Suntem creaţi ca să strângem, să culegem şi tot noi să înfulecăm. Mâna ne tremură dacă dorim să o întindem altcuiva, de teamă că acea persoană o va prinde cu adevărat şi nu-i va mai da drumul.

Parchez maşina pe marginea drumului şi cobor. Aerul mă sufocă, îmi simt plămânii încărcaţi şi o nevoie nebună de a plânge până la disperare. Îmi sprijin coatele de capotă şi rămân aşa minute bune, rămân în aceeaşi poziţie chiar şi atunci când Hades coboară şi mă îmbrăţişează de la spate.
Mă sufoc cu propriile-mi lacrimi în timp ce el îmi şopteşte cuvinte liniştitoare. Drace, glasul lui!... Glasul lui frumos încărcat de sclipiri divine rupe bucăţi din mine. Mă striveşte sub greutatea cuvintelor care îi părăsesc corzile vocale. Sub acel *„Totul va fi bine!"* şi lângă *„Eu sunt aici pentru tine."*. Îl pot acuza de minciună, dar, dacă ştiu că minte, de ce îmi doresc atât de tare să îl cred?
De ce lacrimile încetează să îmi danseze în privire?
— Nu mai suport! mă trezesc vorbind de una singură. Nu mai pot să mă lupt cu toate acestea de una singură, Hades! Am ajuns la capătul puterilor...
— Şhhh...
— Nu, Hades! îl întrerup, împingându-i greutatea cât mai departe de mine. Dolores se sinucide, tu dispari timp de aproape doi ani şi te întorci ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ai o soră, Hades! O soră şi un frate de care nu ştiam nimic şi probabil că nici nu aş fi aflat dacă nu descopeream asta de una singură. Am impresia că trebuie să lupt pentru a-ţi afla fiecare secret. Am impresia că trebuie să mă uit pe mine pentru a te descoperi pe tine! Nu pot face faţă, Had!... Nu pot face faţă tuturor acestor lucruri de una singură! Îmi repeţi că eşti lângă mine şi, cu toate acestea... Ai fost vreodată cu adevărat aici de când ea s-a stins? M-ai iubit vreodată cu adevărat sau dragostea ta pentru ea a fost mult mai puternică? Atât de puternică încât să ne distrugă pe noi?
Trag aer în piept şi îmi suflu aer cald peste degetele îngheţate. Ceasul bate înspre două dimineaţa, iar răcoarea deja se simte în aerul tomnatic. Hades mă priveşte de parcă cuvintele mele ar fi lipsite de sens, de parcă nu aş fi decât o altă fată cu probleme mintale din viaţa sa. Pijamalele mele roşii cu imprimeuri de Crăciun nu se potrivesc sub nicio formă discursului şi momentului.
— Sunt o egoistă, la naiba, ştiu asta! Sunt o egoistă, pentru că îmi doresc să o uiţi! Sunt o egoistă, pentru că îmi doresc să te descotoroseşti de ea şi să te axezi pe mine! Când era în viaţă, a reuşit să ne ţină separaţi, iar acum, decedată, încă e prezentă în relaţia noastră. Crezi că nu îţi auzeam telefonul sunând în mijlocul nopţii şi vocea ei cerşindu-ţi să pleci de lângă mine? Te duceai la ea, Hades! Dispăreai din patul nostru şi te întorceai abia dimineaţă, aşezându-te în pat, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ştiam toate acestea şi, deşi în sufletul meu simţeam că în această relaţie nu suntem decât noi doi, ci suntem trei, acceptam totul. Acceptam totul de frică să nu te pierd! Dar nu mai pot...
— Este în regulă, Mya! îmi vorbeşte el, de parcă tot ceea ce i-am spus nu l-a rănit. De parcă nu am văzut dorinţa de a pleca din privirea sa. Nici măcar pentru o secundă nu am pus-o pe Dolores înaintea ta, înaintea sentimentelor noastre! Da, plecam în miezul nopţii şi mă întorceam dimineaţa. Mă duceam la ea, o strângeam în braţe şi aşteptam să adoarmă ca să mă pot întoarce la tine. Îmi plângea la piept, mă ruga să rămân şi, cu toate acestea, de fiecare dată, mă întorceam la tine.
Respiraţia lui mi se loveşte de chip şi palmele sale reci ca gheaţa îmi încălzesc, din nou, chipul. Inspir aburii care îi părăsesc buzele. Mă bucur de aroma lor fără a-i arăta acest lucru.
— Eşti o egoistă, îmi declară, iar eu pufnesc, deşi ştiu cât de multă dreptate are. Eşti o egoistă, copilăroasă, răsfăţată şi capricioasă, care crede că totul i se cuvine, dar fix aceste defecte m-au făcut să mă îndrăgostesc de tine. Nu vreau o fată perfectă! Nu vreau ca perfecţiunea să se infiltreze în viaţa mea când, iubindu-te pe tine, am acceptat cel mai mare defect al meu! M-ai avertizat, Mya! Ştiam în ce mă bag încă de la început, căci, chiar şi în copilărie, erai la fel de egoistă! La fel de plină de tine. Am văzut dincolo de aceste defecte. Ţi-am văzut privirea plumburie, buzele tale subţiri şi rozalii care parcă mă invitau să le sărut. Ţi-am văzut părul blond şi te-am iubit la fel de mult, indiferent de felul în care arătai! *Ţi-am îmbrăţişat defectele, înainte să îţi descopăr calităţile!*
Gura mi deschide uşor şi un susur se strecoară printre buze, înainte ca Hades să îmi anihileze cuvintele punându-şi degetul peste ele. Îmi mângâie gura, cerându-mi din privire să păstrez tăcerea şi să mă las

sărutată de el. Să mă las mângâiată de degetele sale aspre și să îl îmbrățișez, învăluindu-l cu totul în defectele mele.
— Tot ceea ce îmi doresc în acest moment este să fac dragoste cu tine, Nufărel! *Să îți îmbrățișez defectele până la epuizare!*

Îți permit să mă săruți, Hades! Îți permit să îți strecori degetele pe sub pijamaua mea și să mă tragi pe bancheta din spate a mașinii. Mă dezbraci nerăbdător, cu flăcări de dorință mocnindu-ți în privire. Palmele tale îmi cuprind sânii în căușul său și îmi las capul pe spate, bucurându-mă de limba caldă care îmi mângâie, pe rând, sfârcurile. Îți împing pantalonii și boxerii pe șolduri și mă urc peste tine, cu picioarele depărtate în jurul meu. Te simt înaintând în mine, centimetru cu centimetru, dar astăzi nu am nevoie de blândețe. Astăzi vreau să te simt tare și repede.
Mă mișc haotic deasupra ta, agățându-mă de umerii tăi. Fiecare mișcare mă aduce mai aproape de climax, până când, îmbătată de noi, ating apogeul. Te sărut din nou și, privindu-te în ochi, cobor în jos. Vrând să îți ofer la fel de multă plăcere.

Capitolul VIII

Tresar la auzul clinchetului când învârt cheia în uşă, însă nu ştiu dacă tresar cu întreaga mea fiinţă sau dacă doar inima mi s-a oprit în torace. Prind în palmă clanţa casei în care am copilărit şi o împing uşor, iar mâna lui Hades mi se opreşte pe umăr. Încearcă să mă liniştească, îmi arată că este lângă mine, iar eu îl cred. Şi, mai presus de asta, îl simt. Răsuflu adânc şi las scârţâitul uşii să îmi răsune în timpane. Mobila albă în întregime luminează încăperea prăfuită. Mirosul ei parcă se mai simte în aer, parcă mi se infiltrează în inimă şi o vindecă.
El rămâne tăcut în spatele meu. Mă urmează, dar nu vorbeşte. Ştie de ce am nevoie, ştie că, mental, mă regăsesc cu femeia care m-a crescut ca pe propriul său copil. Îmi trec degetele peste trandafirii ofiliţi, vechi, de deasupra şemineului. Trandafiri pe care câţiva păianjeni şi-au făcut adăpost. I-a primit de la tata cu o seară înainte să plece. Cu o seară înainte să ne părăsească.
Zâmbetul ei frumos, luminos precum o zi de vară, îmi reapare în minte. Simt atingerea fină a degetelor sale pe chipul meu, simt durerea care nu conteneşte să mă copleşească. Dar nu îi permit, căci, dacă aş primi-o din nou în suflet, nu ar mai pleca. Niciodată. Ar rămâne acolo, veşnic, rupând bucăţi din mine.
Îmi simt lacrimile jucându-mi în privire. Simt nevoia să mă întorc spre Hades şi să îmi agăţ braţele pe după gâtul său şi asta şi fac. Ajung în acele braţe încărcate de căldură. Respir greoi, aburii mi se desprind de nări şi i se lovesc de gât. Trupul mi se zgâlţâie în braţele sale, dar nu plâng. Nu pot să plâng! Nu vreau să plâng!
Îl las să smulgă nailonul de pe canapeaua albă, încă ţinându-mă la piept. Îl aruncă undeva pe podea şi se aşază pe moliciunea ei, trăgându-mă aproape de el. Nu îmi vorbeşte, nu poate sau nu vrea. Nu ştie ce să spună, din moment ce el nu a avut niciodată o familie cu adevărat, până acum. Îmi ascultă respiraţia, îmi mângâie părul şi rareori îmi sărută fruntea.
Simt linişte, iubire, tandreţe. Toate mă copleşesc şi mi se adăpostesc în suflet în locul suferinţei. Respingerea durerii este tot ceea ce mă ţine în viaţa în acest moment, respingerea amintirii vocii ei, de parcă o parte din mine şi-ar dori să o uite. Însă, adânc în interiorul meu, cealaltă parte este conştientă că nu o va putea uita vreodată.
Hades oftează şi îi imit gestul. Poza ei mă priveşte de pe măsuţa pe care plasma cumpărată împreună tronează scoasă din priză. Prin faţa ochilor îmi trec desenele animate şi modul în care mama îmi împletea părul în clipele-n care le vizionam împreună. Surâsul ei mă mângâie pe interior, îmi linişteşte văpaia care pâlpâie în încercarea de a-mi arde în totalitate sufletul.
Nevoia de aer proaspăt mă îndeamnă să ies afară, în ploaia care încă spală păcatele şi inimile îndurerate ce se adăpostesc în acest oraş. Îmi arunc tenişii şi îmi las tălpile goale să ia contact cu iarba udă. Mă gâdilă şi mă alină. Păşesc de-a lungul aleii, numărând firele trandafirilor ofiliţi. Hades se sprijină de tocul verandei şi îşi aprinde o ţigară. Nu încearcă să mă liniştească, este conştient că nu are această putere.
Privesc cum buzele lui perfecte se mulează în jurul filtrului şi cum fumul se răspândeşte în aer odată ce-i eliberează plămânii. Mă îndrept spre el şi îmi întind degetele, lăsând ţigara să mi se strecoare printre ele. Posteriorul meu ia contact cu scara din lemn, părul negru şi ud mi se lipeşte de chip, iar fumul îmi inundă plămânii. Aud cum Hades îşi aprinde o alta şi îi simt braţul trecând peste umerii mei.
Aş vrea să îi spun ceva. Orice. Să îi spun că îl iubesc, că nu voi pleca niciodată, că probabil mă voi supăra adesea din nimicuri. Vreau să îl previn de crizele de gelozie cu care se va confrunta de-a lungul timpului în cadrul relaţiei noastre. Să îi mărturisesc că visez la acea întâlnire încă din momentul în care mi-a propus să o avem. Aş vrea să îi declar tot ce inima mea simte, însă, în schimb, mă întorc înspre el şi îl privesc.
Îmi zâmbeşte cu un colţ al gurii şi încuviinţează, mă înţelege, chiar şi fără să rostesc un cuvânt anume. Gura lui se uneşte cu a mea. Este rece din cauza vântului care ne retează chipurile, dar, chiar şi aşa, e cea mai dulce dintre toate pe care le-am sărutat vreodată. Mă sufocă într-un mod plăcut. Mă înalţă pe cele mai înalte culmi ale iubirii. Limba sa fierbinte îmi atinge buzele îngheţate şi pătrunde dincolo de ele, dansând cu propria-mi limbă un vals nebun. Un joc al supremaţiei.
— Îmi baţi în piept, rosteşte el. Te simt atât de adânc bătându-mi în inimă! La naiba, cine ar fi crezut?! Cine ar fi crezut?!
Rosteşte cuvintele sărutându-mă în mod repetat, de parcă nu şi-ar dori să se despartă de gura mea lacomă, de parcă eu nu i-aş permite să o facă. Îl strâng mai aproape, îl încalec şi îmi las picioarele să se bălăngăne de-o parte şi de alta a lui, în timp ce continuăm să ne devorăm între noi.

Mâna sa aruncă smocul de ţigară, iar eu îl urmez, căci degetele încep să mi se avânte spre părul lui ud şi uşor cârlionţat. Acea afurisită de şuviţă îi cade din nou pe chip, ascunzându-i frumuseţea sau amplificând-o. Oricum, oricând, Hades este cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.
Degetele sale lungi, ude şi îngheţate mi se strecoară pe sub bluză. Soarele răsare în spatele nostru, decis să ne lumineze chipul şi să ne expună corpurile pline de dorinţa. Înghit în sec, mă fâstâcesc în poala lui, dar nu mă dezlipesc nici măcar pentru o secundă de buzele sale.
Doar ele mă pot salva. Îmi absorb durerea şi o înlocuiesc cu sentimentul dulce şi pasional al dragostei. Îi simt palmele înaintând pe şoldurile mele, mutându-se pe spate, apoi pe abdomen şi mulându-se în jurul sânilor. Buzele sale mi se mută pe gât, limba i se strecoară printre ele şi începe să îmi deseneze cercuri invizibile pe pielea-mi încinsă. Scâncete de plăcere mi se desprind de gâtlej şi se pierd în frigul dimineţii.
Îl las să mă conducă înapoi în încăpere, cu picioarele strânse în jurul trunchiului său. Închid ochii, permiţându-i spatelui meu să se lipească de moliciunea canapelei. Nu vreau să văd unde suntem. Nu vreau să ştiu, ci prefer să mă teleportez în cu totul şi cu totul altă lume.
Bluza de pijama mi se ridică până deasupra sânului, iar urmele salivei sale-i urmează traseul până la curbele pline. Mă saltă în braţele lui şi îşi mulează pielea fină a buzelor în jurul sfârcului întărit. Gem şi îmi împing coapsele într-ale lui, cerând mai mult, dorindu-l pe el în totalitate, cerşindu-i iubirea ce mă străpunge cu nerușinare. Îi cer, fără a folosi cuvinte, să mă înalţe pe culmile plăcerii infinite.
Hades nu pare să se grăbească, ci îmi tachinează mugurele roz cu buzele în timp ce mâna dreaptă îmi freamătă cu patos celălalt sân aflat la vedere. Plăcerea îmi pulsează între picioare, sub boxerii dantelaţi ce parcă se strâng în jurul meu şi îmi sufocă mijlocul. Oftez în momentul în care mă simt eliberată de pantalonii largi şi îmi alunecă pe picioare, lăsând în urmă fiori reci, ca de gheaţă.
Limba să mi se plimbă pe glezne, îmi mângâie fiecare părticică din piele lent, suav, aducându-mă în pragul disperării. Îmi strâng coapsele, însă mâna sa se strecoară între ele şi le desparte. Mă ridic în capul oaselor, ţinând încă ochii închişi, şi îmi arunc bluza udă în celălalt capăt al încăperii. Limba lui se apropie de betelia boxerilor şi îmi ţin respiraţia în momentul în care gura sa îmi tachinează buricul.
— Deschide ochii, Mya! îmi cere el pe un ton răguşit, înnebunitor de sexy, căruia nu mă pot împotrivi.
Pleoapele îmi dezvăluie irisurile plumburii, asemănătoare cu culoarea cerului în perioada iernii. Simt cum privirea lui mă arde în momentul în care o întâlneşte pe a mea. O mână i se împleteşte în părul meu şi ne sărutam din nou. Pasional, fără grabă, de parcă am face dragoste pentru prima oară. Unghiile mele îi sapă în carne pe sub puloverul gri pe care-l poartă. Îi mângâi spatele lat şi încărcat de tatuaje. Îi sărut nufărul ale cărui petale par să se risipească în urma salivei mele.
Hades îmi părăseşte trupul cât să îşi scoată puloverul şi să îl aşeze pe spătarul canapelei. Privirea mea îi urmăreşte fiecare mişcare, i se plimbă pe piele şi îi conturează tatuajele numeroase. Degetele mele îi ating temătoare pielea, o strâng între ele şi o mângâie lent. Începe să se mişte deasupra mea, având încă boxerii şi pantalonii pe el. Îi simt organul întărit dincolo de hainele care ne împiedică unirea. Îl simt pe el, dornic să mă pătrundă. Să mă iubească, de parcă ar face-o pentru prima dată.
Mirosul său mi se lipeşte de piele, ca şi cum am fi un singur trup. Gura sa se mulează în jurul fiecărui petic de piele ce îmi învăluie corpul. Capul mi se plimbă dintr-o parte într-alta, chinuit de plăcerea pe care doar el este capabil să mi-o ofere. Aud şliţul pantalonilor săi desfăcându-se, îi simt mâna pătrunzând între noi şi modul în care îmi mângâie punctul de maximă intensitate. Degetele sale îmi alungă şi ultima piesă de lenjerie, înlocuind-o cu palma sa mare şi fină, care se potriveşte perfect între picioarele mele.
Un alt geamăt mi se pierde în încăpere, iar capul mi se lasă pe spate, când, în grabă, îi împing pantalonii cu ajutorul picioarelor. Nu mă opreşte, cu toate că mă aşteptam să o facă. Îmi permite să îi alung şi să îmi aşez palmele peste pieptul său. Hades se aşază în şezut, iar eu îl încalec din nou, mişcându-mă deasupra boxerilor săi.
Răsuflu greoi, buzele sale chinuindu-mi încă o dată sânii întăriţi de dorinţă. Cealaltă mână se strecoară din nou între noi, scoţându-i bărbăţia afară din strânsoare. Mă sprijin în genunchi şi mă las să alunec de-a lungul lui. Numele meu susură printre buzele sale. Degetele mele se înfig în părul său şi îl trag cu putere. Murmur cuvinte incoerente, îi cânt dragostea în sunete de plăcere. Mă mişc ritmic, odată cu pulsaţiile lui în interiorul meu umed.
Ne consumăm dragostea, ne eliberăm de suferinţă dăruindu-ne unul altuia tot ceea ce avem. Tot ce ne-a mai rămas. Mă simte, plină de dorinţa şi recunoştinţă faţă de ceea ce mă face să simt. Mă priveşte cu

ochii albaştri scânteind şi îşi aşază palmele pe coapsele mele, înteţindu-mi mişcările. Gurile noastre se caută şi se găsesc. Se devorează şi îşi fură una alteia răsuflarea. Hades mă ridică în braţe şi se poziţionează deasupra mea, preluând frâiele plăcerii.
Sunt plină de el, plină de iubirea care îmi pulsează prin vene şi i se datorează în totalitate. Mă agăţ cu ultimele puteri de umerii săi laţi, lăsând plăcerea să mă învăluie în totalitate şi să mă urce pe culmile extazului. Hades mă urmează la scurt timp, după care îmi cuprinde trupul în braţele sale mari şi mă ţine captivă la pieptul său.
— Îmi baţi în piept, Hades! Îmi baţi în piept atât de puternic încât nu pot să respir! La naiba!

***

Cele trei zile petrecute departe de restul lumii m-au urcat pe culmile plăcerii şi s-au sfârşit la fel de repede precum au început. Am stat majoritatea timpului în pat, iubindu-ne, mâncând, dormind şi făcând dragoste. Ne-am bucurat unul de altul de parcă ar urma să ne despărţim sau de parcă am recupera întregul timp în care Hades a fost plecat. Îmi ridic ochii înspre chipul său şi îl surprind bătând darabana în volanul maşinii sale.
Privesc porţile imense şi oftez din nou. Mi-aş dori ca în acest moment să mă pot ascunde de privirea lui care mă îndeamnă să îmi mişc fundul din maşină şi să îmi las sentimentele să iasă la iveală. Lacrimile mi se adună în colţul ochilor încă de la primul pas făcut în afara automobilului, iar inima mi se strânge la auzul scârţâitului porţii.
Aş fi fugit, dacă el nu era lângă mine. Mi-aş fi băgat coada între picioare şi aş fi dispărut înainte ca măcar să îmi dau seama. Însă, în adâncul sufletului meu, ştiu că trebuie să fac asta. Trebuia să fac acest lucru cu ani în urmă, înainte să mă pierd pe mine încercând să o regăsesc pe ea. Îmi trec palma peste braţul parcă îngheţat, oprindu-mi privirea asupra palmei strânse în pumn, din care atârnă buchetul de trandafiri albi, iar respiraţia mi se pierde la vederea criptei.
Îmi întorc privirea înspre poartă şi îl zăresc sprijinit de maşină, cu mâinile strânse la piept. Inspir adânc şi expir aerul rece care îmi inundă plămânii. Palmele îmi transpiră, determinându-mă să eliberez buchetul din mâinile-mi îngheţate şi un icnet slab mi se desprinde de suflet.
— Bună, mamă! sunt primele cuvinte pe care le rostesc înainte de a mă aşeza pe băncuţa din faţa criptiei în care trupul mamei mele se odihneşte.
Tata obişnuia să vină zilnic aici şi să vorbească cu mama ore în şir. Adolescentă fiind, îl urmăream de după porţile de fier, însă niciodată nu am avut curajul necesar pentru a păşi dincolo de ele. Niciodată, până acum! În acest moment, sunt aici, în faţa ei, şi habar nu am ce aş putea să îi spun, de unde să încep şi cum să închei, întrucât sunt atât de multe de povestit... Simt cum o undă de durere îmi traversează sufletul, ştiind că ea nu îmi va răspunde.
— Niciodată nu am fost bună la asta, râd nervos. La a vorbi cu o persoană care nu îmi va răspunde, dar tu meriţi acest lucru, nu-i aşa, mamă? L-ai meritat mereu, doar că... Eu am fost mult prea egoistă ca să te vizitez. Am fost atât de egoistă, mamă, încât m-am pus pe mine pe primul loc! Dar tu mă cunoşti, ştii că egoismul este o parte din mine.
Respir adânc, citind încă odată numele mamei mele. *Miriam Blaise*. Un nume la fel de frumos precum chipul său. Îmi trec palmele peste faţă în încercarea de a alunga lacrimile care se încăpăţânează să mi se prăbuşească peste obrajii roşiatici.
— Ţii minte când vorbeam despre dragoste, despre băieţi şi despre modul în care ei îţi sucesc minţile? Pe atunci credeam că toate acestea sunt doar nişte aberaţii, dar Hades... Doamne, mamă, sunt sigură că l-ai adora! Îl iubesc atât de mult încât mi se strânge sufletul de fiecare dată când îl privesc! Sunt sigură că ochii mi se luminează la fel cum se luminau ai tăi atunci când îl priveai pe tata.
Păstrez din nou tăcerea, aşteptând, parcă, să primesc un răspuns, deşi sunt conştientă că el nu o să vină.
— Nu îţi face griji, mami! Tata este bine, iar Nirvana se asigură ca fericirea să nu îi dispară din ochi şi din suflet. I-a oferit cel mai frumos cadou, mami! Un bebeluş sănătos! Ar trebui să îl vezi, ştiu cât de mult iubeşti copiii şi, cu siguranţă, l-ai fi adorat! Tata continuă să abereze cum că micuţul îmi seamănă perfect. Dar, cum ar putea? Nici măcar nu este sânge din sângele meu.
Mâna mi se sprijină de betonul rece şi un zâmbet melancolic mi se aşază peste buze.
— Îmi pare rău, mami!... Îmi pare rău pentru că nu te-am vizitat şi că, pentru o secundă, m-am gândit să îmi caut părinţii biologici! Însă, apoi, mi-am dat seama! Voi sunteţi părinţii mei, cei care m-au crescut şi

iubit ca pe propriul copil, şi nu mi-aş dori nici în ruptul capului ca o altă femeie să îţi ia locul. Nu aş permite! Tu eşti singura mea mamă şi mereu vei rămâne astfel.
Lacrimile mi se rostogolesc pe chip şi un suspin îmi scapă printre buze.
— *Vei fi cu adevărat femeie atunci când vei înţelege sensul iubirii, Maria!*, îi imit cuvintele, râzând fals. Cred că aveai dreptate, mami, căci abia acum înţeleg sacrificiile pe care noi, femeile, suntem în stare să le facem pentru persoana iubită. Aş fi capabilă să merg până la capătul lumii pentru Hades, mamă! Îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc pentru că m-ai luat de lângă el, căci astfel am ajuns să îl iubesc mai mult decât mi-aş fi putut închipui că voi putea vreodată! El este totul! Cel care mă ţine la suprafaţă când toate se prăbuşesc în jurul meu. Cel care mă alină în momentele în care simt cum mă despic, bucată cu bucată... Of, mami! Cât aş vrea să fii aici şi să vezi cât de fericită sunt *în braţele lui*!
Îmi muşc buza, parcă emoţionată de ceea ce urmează să îi mărturisesc. Îmi frec palmele între ele şi răsuflu greoi, iar cu mâinile tremurânde scot obiectul dreptunghiular din buzunar şi mi-l aşez pe genunchii gelatinoşi.
— Surpriză! rostesc pe un glas scăzut. Vei fi bunică! Deşi eram aproape sigură că am luat pilulele la timp, dar aproape nu este suficient, nu-i aşa? chicotesc eu. Presupun că dorinţa lui s-a adeverit, căci mi-a mărturisit că îşi doreşte un copil cu mine. Nu ştiu dacă a fost un impuls de moment, însă acum oricum este prea târziu ca să mai putem schimba ceva... Acum, că sunt sigură că o altă inimă bate în interiorul meu, nu ştiu dacă sunt pregătită. Dacă el este pregătit să devină tată şi dacă îşi va asuma această răspundere. Este un bărbat minunat, nu mă înţelege greşit, doar că are prostul obicei de a fugi atunci când lucrurile devin mai complicate.
Zâmbesc spre cer, de parcă ea chiar m-ar putea vedea. Şi îmi doresc să o facă. Îmi doresc să vadă cât de fericită sunt.
— Este un sentiment minunat, ştii? o întreb eu, aşezându-mi mâinile pe abdomenul încă plat. Îmi pare rău că ţie ţi-a fost luat acest drept! Dreptul de a simţi cum copilul tău se dezvoltă în interiorul tău şi, cu toate acestea, m-ai iubit mai mult decât a făcut-o cea care mi-a dat viaţă. Tu mi-ai oferit viaţă, mamă! Mi-ai oferit viaţă cu glasul tău frumos, cu mirosul tău de trandafiri şi mentă, cu modul în care îmi împleteai părul şi îmi sărutai fruntea. Sunt femeia care sunt datorită ţie! Iubesc doar pentru că tu m-ai învăţat cum să o fac. Îţi mulţumesc pentru asta, mămico!
Îmi întorc privirea la auzul scârţâitului porţii şi îmi îndes testul de sarcină în buzunar, ştergându-mi cu mâna liberă lacrimile de pe chip. Îi zâmbesc bărbatului meu, întrucât îşi aşază palma şi îşi strânge degetele în jurul umărului meu, în încercarea de a mă îmbărbăta.
— Bună ziua, doamnă Miriam, vă mai amintiţi de mine?! chicoteşte el. I-am promis fiicei dumneavoastră că vă voi lăsa să discutaţi ca între fete, dar nu puteam să nu vin şi să vă mulţumesc pentru minunăţia de lângă mine, îmi zâmbeşte el şi se apleacă pentru a-mi săruta fruntea. Aţi făcut o treabă minunată crescând-o, deşi, încă mai avem puţin de lucrat la orgoliul său...
Îmi împing cotul în abdomenul lui înainte să îşi ducă fraza la bun sfârşit, iar el îmi rânjeşte poznaş. Aş vrea să mă agăţ de acel surâs şi să sărut gropiţa care îmi înseninează zilele! Mint dacă spun că nu ştiu de ce se află aici, pot observa îngrijorarea în privirea lui cristalină. Îşi făcuse griji că nu voi putea duce povara pierderii mamei pe umerii mei, de una singură, pentru a doua oară, şi a venit să mă ajute. Să mă ridice de la sol în cazul în care mă voi prăbuşi.
Însă el nu ştie că acum am un nou punct de sprijin. Un nou miracol ce mă ţine la suprafaţă şi mă îndeamnă să continui să-i zâmbesc cu toţi dinţii la vedere şi inima împăcată. Copilul nostru! Sună atât de ciudat chiar şi în propria-mi minte. Îmi ridic palma şi o sprijin de braţul său tatuat, coborând uşor până la degetele lungi şi reci. Mă ridic în picioare şi îl sărut scurt, ruşinată, imaginându-mi că mama vede gestul de iubire şi modul în care genunchii îmi tremură doar atingându-i buzele.
— Haide, să mergem! îl îndemn, luându-mi în mod tăcut rămas-bun de la mama şi promiţându-i că o voi vizita curând.
Îl las pe Hades să mă conducă la maşină şi îmi prind centura de siguranţă imediat ce mă aşez pe locul pasagerului. El mă priveşte sceptic, cu ochii abia întredeschişi, căci pentru prima dată fac acest lucru fără ca el să mă îndemne, iar ceva îmi spune că de acum încolo voi avea mult mai multă grijă de mine.
— Nu mă mai privi aşa, îi spun, făcând un semn larg cu mâna în direcţia lui.
— Aşa cum?

— De parcă m-ai dezbrăca din priviri, glasul îmi piere la sfârşitul propoziţiei, întrucât palma sa se aşază pe coapsa mea şi urcă periculos de sus. Însă se opreşte atât de aproape de zona mea intimă încât un fior rece mi se strecoară între picioare şi nu pare să vrea să plece.
— Nufărel, în faţa mea, eşti goală mereu!
Gura mi se întredeschide la auzul cuvintelor sale, iar râsul său umple automobilul de bună dispoziţie. Mă strâmb, lovindu-l uşor cu pumnul în umăr. Mimează durerea, deşi sunt conştientă că lovitura mea nu a fost nici măcar pe aproape dureroasă.
Degetele sale se agaţă de palma mea transpirată, purtând-o lin prin aer până la buzele sale apetisante pe care le apasă uşor pe pielea mea moale. Privirea lui nu se dezlipeşte de mine, de parcă ştie că îi ascund ceva.
— Insinuezi cumva că hainele mele nu îţi sunt pe plac? îl întreb la scurt timp, recăpătându-mi suflarea.
— Îţi ador hainele, iubito! Dar nu atât de mult pe cât îţi ador corpul gol, îmbrăcat doar cu un strat subţire de transpiraţie.
Înghit zgomotos în sec.
— Nu te ruşina, Mya! îmi cere el, rânjind. Nu e ca şi cum nu aş observa modul în care tu mă priveşti când sunt gol. Este de-a dreptul excitant!
Îmi acopăr faţa cu palmele şi chicotesc înăbuşit. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el şi nici nu vreau să aflu, întrucât îl iubesc pe acest nou Hades, plin de el şi cu replici bine alese. Iubesc modul în care îmi face sângele să fiarbă în vene şi obrajii care mi se înroşesc în urma cuvintelor sale. Iubesc privirea lui ce parcă mă arde şi răcoreşte în acelaşi timp, determinându-mi broboanele de sudoare să se prelingă lent pe şira spinării. Iubesc felul în care ochii lui se îngustează, încercând să ghicească tot ceea ce îmi trece prin cap în acest moment.
— Ai de gând să porneşti maşina sau vom purta o discuţie intimă în faţa unui cimitir?
— Care este problema? Nu e ca şi cum ne-ar vedea cineva dacă am face sex pe bancheta din spate...
— Hades! îl întrerup, astupându-i gura. Poate ne pot auzi!
— Cine? întreabă în şoaptă.
— Ştii tu... Fantomele!
— Eşti absurdă, Nufărel!
Pufnesc şi îmi strâng braţele la piept precum un copil mic şi supărăcios. Eu, absurdă? Sunt o mulţime de studii care demonstrează faptul că fantomele fac parte din această lume, iar acum, că mă gândesc la acest lucru, privirea mea panicată se îndreaptă înspre cimitir şi tresar la auzul motorului ce începe să vibreze sub noi.
— Nemernicule!
Hades râde şi se întinde pentru a mă săruta încă odată.
— Eşti paranoică, râde el în continuare. Uneori, nu ştiu ce bine am făcut ca să te merit, Maria Blaise!

Capitolul IX

— Îmi era dor de chestia asta, îmi spune Sheryl, sprijinindu-şi cotul de umărul meu. De noi două şi o petrecere, rânjeşte, sărutându-mi obrazul şi umplându-mă de mirosul alcoolului pe care tocmai ce l-a băut.
Îi zâmbesc şi îl privesc pe Hades din capătul celălalt al casei gemenilor sau, mai nou, casa lui Chad. Privirea lui albastră mă măsoară, mă învăluie în iubire pură şi îmi face inima să bată nebuneşte. Îmi aşez subtil o mână pe abdomenul încă plat şi oftez. Nu ştiu cum sau când îi voi spune, iar acest lucru mă macină de vie şi îmi chinuie conştiinţa.
— Fii atentă! ţipă Sheryl, indicând cu degetul locu-n care prietenii noştri joacă poker pe dezbrăcate. Chad e pe cale să renunţe la tricou, mrrr, aproape că arată la fel de bine ca...
Se opreşte, iar eu ştiu destul de bine ce voia să spună. Aşadar, înghit în sec, îmi trec degetele printre ale ei şi îi sărut părul albastru.
— La fel de bine ca Chase?
— Nu, nu asta voiam să spun, minte ea cu nerușinare. De fapt, la naiba, fix asta voiam să spun! Este posibil să îmi fie dor de el şi după atâta timp? De ce nu puteam să avem, pur şi simplu, o relaţie la fel de frumoasă ca relaţia dintre tine şi Hades? Nu merit fericire, Mya? Nu merit iubire, pasiune, sentimente? Da, ştiu – continuă să bolborosească cu ochii pe jumătate închişi – sunt o afurisită, departe de a fi „iubita model" sau „Mya, cea care s-a schimbat pentru un băiat". Sunt departe de a fi toate acestea, dar, în schimb, sunt Sheryl, cea care va rămâne la fel, indiferent de persoana cu care va începe o relaţie, cea care va ruina totul din cauza încăpăţânării şi a viciilor sale.
Ascult în liniște șarada sa şi mă chinui să înţeleg măcar jumătate din cuvintele pe care le rostește în mod alert. Mi se pare că, pentru prima dată, prietena mea se simte nemulţumită de propria-i persoană, de propriile obiceiuri şi de tot ceea ce o defineşte. Îmi trec o mână prin părul negru şi mă aşez pe canapeaua albă. Tocurile îmi torturează picioarele, iar o amețeală necunoscută mă loveşte în moalele capului.
— Mă bucur că vei rămâne la fel, Sher, îi mărturisesc eu, bătând canapeaua cu palma ca ea să mi se alăture. Nu aş vrea o altă prietenă când de-abia ce am regăsit-o pe a mea, râd forţat. Eşti perfectă, cu tot cu defectele tale! Eşti tot ceea ce eu nu voi putea fi vreodată!
Zâmbetul meu este unul real, la fel ca şi cuvintele rostite. Poate că aş fi vrut să am puterea necesară şi să nu îi permit dragostei să mă schimbe. Să rămân aceeaşi fată rebelă, pentru care iubirea era doar un mit, iar celelalte sentimente... complet inexistente. Dar apoi, mă uit la el şi, parcă simţind, îşi întoarce privirea înspre mine, ignorându-şi sora şi noii lui prieteni. Îmi face cu ochiul şi îmi trimite o bezea în aer, bezea pentru care ar merita să îmi dau ultima suflare.
— Da, continuă Sheryl, frecându-şi fruntea. Doar că eu nu voi putea zâmbi niciodată în modul în care o faci tu acum, nu-i aşa?
Nu ştiu cum să îi răspund întrebării, chiar dacă răspunsul nu îmi este necunoscut. Va zâmbi la fel de larg, la fel de plin de iubire şi de speranţă atunci când va iubi cu adevărat, atunci când în pântecul ei va creşte o minune de care nimeni nu ştie şi de care, pentru câteva momente, se va bucura de una singură.
— Tu nu bei nimic? schimbă ea deodată subiectul, strecurându-mi paharul roşu din plastic pe sub nas. Privesc lichidul incolor din pahar şi îi inspir mirosul. Vodcă.
— Nu, mulţumesc, rostesc, afişându-mi dantura pentru a nu da nimic de bănuit.
— Dar nu ai băut absolut nimic încă de la începutul serii, iar acum este miezul nopţii. Deci, nu ai băut nimic timp de două ore şi patruzeci de minute. Te simţi rău cumva?
— Nu, Sher, sunt bine! o asigur eu, confirmând în acelaşi timp cu ajutorul capului. Doar că... lui Hades nu-i place mirosul de alcool, iar eu nu vreau să îl supăr.
Prietena mea îşi arcuieşte suspicioasă o sprânceană, după care, sprijinindu-şi coatele de genunchii lăsaţi la vedere de rochiţa ei neagră, dantelată, mi-l indică pe cel al cărui nume tocmai l-am rostit.
— Ei bine, cred că s-a răzgândit, pentru că am numărat două sticle de vodcă golite de el şi de prietenii lui în decursul unei jumătăţi de oră, râde ea, lăsându-se pe spate şi vărsând conţinutul paharului pe rochiţa mea bleumarin.
Mă ridic alarmată, strângând materialul în pumni în încercarea de a stoarce întreg conţinutul greu mirositor. Îi arunc o privire urâtă, însă, ocheada care îmi este întoarsă îmi spune clar că nu am cu cine vorbi. Ochii săi sunt pe jumătate închişi, iar cuvintele bolborosite cu jumătate de gură sunt prea puţin pentru a putea fi luate drept scuze.

O singură dată mai privesc înspre Hades înainte de a o lua la pas pe scări, până la baia de la primul etaj. Pentru doar doi copii, această casă imensă are în jur de șase băi și, deși nu le înțeleg rostul, nu pot să nu-i invidiez și să nu compar vila cu apartamentul micuț în care locuiesc. Profit de plimbarea mea și îmi arunc ochii în camera lui Chad, găsindu-l pe Lucky tolănit în patul acestuia, rozând ceea ce pare a fi perna preferată a prietenului meu. Chad mă va urî pentru asta!
Cu greu mi-am smuls prietenul blănos din brațele Nirvanei, întrucât instinctul matern s-a aprins în aceasta, iar Lucky a devenit cel de al treilea copil al ei. I-am promis că îl voi duce înapoi cu prima ocazie, căci și pufosul meu s-a atașat atât de ea, cât și de frățiorul meu, care tocmai a împlinit două luni de viață. Închid ușa înainte ca el să mă observe și să fiu nevoită să îl port în brațe până la prima baie, iar apoi până la parter pentru tot restul serii. Îmi propun să-i cumpăr o nouă pernă amicului meu, chiar dacă materialul din care aceasta era confecționată va costa, cel mai probabil, cât chiria apartamentului meu pe o lună.
Îmi sprijin palma stângă de chiuvetă, iar cea dreaptă o trec peste bucata de material afectată de băutura lui Sheryl. Partea stângă a rochiței mi s-a lipit de piele, lăsând în urmă un miros înțepător, neplăcut. O mireasmă pentru care în urmă cu doi ani aș fi dat orice.
Ignor atât râsetele de pe hol, cât și pe cei doi porumbei ce împart un joint, sprijiniți de peretele opus băii. Ajung la jumătatea scărilor, înainte ca umărul să-mi fie prins într-o palmă mare, caldă, o palmă ce îmi oferă fiori de gheață pe șira spinării. Mă întorc, afișând cel mai frumos zâmbet al meu, însă băiatul de care dau nu este Hades, ci opusul său. Ochii săi negri mă învăluie, mă spală de tot ceea ce alții numesc credință și mă obligă să mă scufund în abis.
— Yarris, șoptesc cu glasul slab, respirând sacadat. Cum te simți?
Nu sunt sigură dacă întrebarea mi-a părăsit cu adevărat corzile vocale decât în momentul în care el ridică din umeri și își întredeschide buzele crăpate.
— Mai bine. De fapt, voiam să îmi cer scuze, Maria! Îmi pare rău pentru că am fost un bădăran, nu meritai... Nu meritai nimic din ceea ce ți-am făcut, nici măcar pe jumătate!
Nu îl las să continue și, în ciuda sentimentelor de respingere ce mi se adăpostesc în suflet, îl strâng în brațe și îmi sprijin capul de umărul său. Nu miroase a alcool chiar deloc. De fapt, singurul miros ce mi se strecoară prin căile respiratorii este cel al parfumului său prea binecunoscut. Acel parfum care m-a învățat ce înseamnă răul, revolta, dorința de a încheia orice pact cu viața și de a o apuca pe căi diferite, păcătoase.
— Trebuie să îl caut pe Hades, îi spun de îndată ce mă îndepărtez de el. Petrecerea asta m-a obosit și tot ce vreau este să îmi iau băiatul și să mergem acasă.
Yarris pufnește în râs. Sunet pe care nu l-am mai auzit de ani de zile, sunet care, ca de fiecare dată, are puterea de a mă face să zâmbesc și să uit ceea ce este el cu adevărat. Sau ce a fost, căci ședințele de terapie par să dea roade, iar amicul meu să își revină și să devină cel pe care nu avusesem niciodată ocazia să îl cunosc.
— Nu mai e jos, mă informează Yarris, iar eu îmi arunc privirea într-acolo.
Ochii îmi rămân pironiți pe sticla de vodcă atinsă de buzele iubitului meu. Stomacul mi se strânge în mod inconștient, întrucât îl cunosc atât de bine încât știu că nu consumă alcool în cantități semnificative, iar, dacă acum a făcut-o, înseamnă că are un motiv întemeiat.
— Vrei să te duc acasă? întrebarea lui Yarris îmi aprinde obrajii, mă întorc înspre el și dau alarmant din cap, în sens negativ.
— Nu, îi răspund. Trebuie să îl găsesc și să mergem acasă împreună.
Îmi trec palmele peste chipul deja transpirat și îmi iau fostul amic de mână, rugându-l din priviri să nu mă lase singură, căci acesta este singurul mod în care ne poate repara prietenia, dacă ea a existat vreodată cu adevărat. Yarris încuviințează, deși nu i-am adresat niciun cuvânt, și pornește alături de mine pe scări. Îmi țin respirația și clipesc des pentru a alunga lacrimile care mi se adună deja în colțul ochilor.
Un sentiment de neputință mă cuprinde în ghearele sale lungi și ascuțite, făcându-mă să mă clatin cu fiecare pas. Un nor negru, imaginar, mi se adăpostește deasupra capului, lăsându-și picăturile mari de ploaie să mă inunde și să mă înece. Mă simt de parcă m-aș sufoca cu propria-mi respirație. Simt cum începutul unui vis frumos este pe cale să se spulbere.
Ce ai făcut, Hades? Ce ai putut face atât de rău, iubitule?

Însă nu mai am nevoie de un răspuns. Nu în momentul în care îl zăresc, ascuns după un colţ întunecat. Pornesc aproape imediat pe urmele acestuia, însă Yarris mă opreşte, fix în momentul în care vocea lui Hazel răsună în şoaptă pe coridorul îngust. Cuvintele ei sunt aproape imposibil de înţeles de la o distanţă considerabilă. Fac încă un pas şi încă unul, după care mă lipesc cu spatele de peretele rece, trăgându-l pe Yarris peste mine pentru a mă acoperi. Privesc prin spaţiul mic, lăsat de umărul şi gâtul său, cum Hazel îşi trece mâinile prin părul lung şi negru, în semn de frustrare.
— Înţeleg că o iubeşti, Hades, chiar înţeleg, rosteşte aceasta apăsat, plimbându-se precum un leu în cuşcă. Sunt conştientă de ceea ce aveţi voi, dar noi chiar nu putem rămâne aici.
— Atunci plecaţi, îi răspunde el degajat. Nu ai decât să îmi răpeşti fratele mai mic încă odată!
— Nu, Had! Nu îl răpesc, te vreau alături de noi. Vreau să mergem la locul ce ne este cu adevărat casă şi să devenim o familie adevărată. Încă ai atât de multe persoane din trecut de cunoscut...
— Nu pot pleca fără Maria, Hazel! se răsteşte el, atrăgând atenţia câtorva persoane aflate în stare de euforie. Ea este totul pentru mine, iar dacă trebuie să aleg între a-mi petrece viaţa alături de femeia iubită sau alături de familia mea... Îmi pare rău, Hazel! Mereu o voi alege pe Mya, întrucât pentru mine lângă ea este „acasă".
Inima mea se chinuie, se veştejeşte şi moare. Bătălia din interiorul meu devine imposibil de câştigat, mă chircesc de durere, îmi împing palmele în pieptul prietenului meu şi o iau la goană pe scări. Îmi aud numele strigat, dar nu de cel care mi-aş fi dorit să îl strige, ci de Yarris, care mă imploră să mă opresc şi să îl las să mă conducă acasă.
Mă opresc, dar doar atunci când ajung pe gazonul împânzit de sticle şi pahare goale. Mă întorc înspre Yarris abia în momentul în care lacrimile ameninţă să îmi curgă şiroaie pe obrajii palizi şi îmi strâng abdomenul în pumni. Chad îşi mijeşte ochii la vederea mea şi tot ce pot face este să ridic din umeri. Prima lacrimă mi se desprinde de gene şi îmi picură pe obraz, alături de încă una şi încă o sută, privesc cerul şi înţeleg. Înţeleg dragostea şi faptul că eu voi fi nevoită să fac cel mai mare compromis pentru fericirea lui, întrucât bucuria sa este singura ce-mi mai alină sufletul.

Te voi obliga să îmi strângi inima în pumni, Hades! Îmi voi aşeza palma deasupra palmei tale şi-ţi voi încleşta degetele, privind cu regret sângele ce îţi pătează mâinile nevinovate.
Îmi vei distruge inima, iubitule! O vei distruge în atât de multe feluri posibile şi imposibile, doar că, de această dată, o vei face cu acordul meu.

***
Bătăile ce se aud în uşa mă fac să mă ridic de pe sofa, îndreptându-mă cu paşi lenţi spre bucata de lemn. Un zâmbet mic îmi apare pe chip la vederea bărbatului iubit în ale cărui braţe un Lucky adormit se află. Trece de mine fără a-mi adresa un cuvânt, nu mă întreabă de ce am plecat fără să îl anunţ, de fapt, singurul lucru pe care îl face este să îmi aşeze cel mai bun prieten pe fotoliu.
Se întoarce înspre mine şi ridică din umeri. Nu ştiu cum să răspund gestului său şi, în schimb, fac doi paşi, din dorinţa de a ajunge în braţele lui, şi îmi lipesc buzele de ale sale. Aroma sa alcoolizată îmi înţeapă limba şi inima, însă ştiu, ştiu că este suficient de treaz pentru discuţia pe care urmează să o avem. Mă sărută cu pasiune, mâna îi urcă până la ceafa mea şi mă trage mai aproape, mângâindu-mi limba cu a sa. Suspin peste buzele sale moi precum petalele unui trandafir şi îmi las degetele să i se plimbe prin părul castaniu.
Ne dezlipim abia când aerul ne este limitat, ne dezlipim gurile, însă nu şi trupurile. Suntem un singur trup, o singură inimă ce se sfărâmă privind ochii celuilalt. Mâinile mele alunecă din părul său spre gât, apoi pe umeri şi se opresc pe braţele solide ce mă înconjoară cu iubire. Îi inspir respiraţia cu miros de alcool, încercând să resimt dincolo de ea parfumul divin al pielii sale bronzate.
Palma lui îmi atinge cu grijă chipul, iar eu îmi las capul să se sprijine în interiorul ei. Mă bucur de căldura ce-mi înmoaie fiecare os, ce îmi pătrunde în fiecare răsuflare şi celulă a trupului meu fragil. Sunt atât de fragilă în braţele sale, precum o frunză bătută de vântul toamnei, dar care, totuşi, se ţine cu ultimele puteri de ramura ce-i aparţine.
Închid ochii şi mă las să alunec înspre necunoscut. Buzele mi se întredeschid, dar niciun cuvânt nu se desprinde de ele, făcându-mă să le lipesc din nou de ale lui Hades. Şi mă bucur din nou de el, pentru ultima oară. Îl las să mă mângâie, să mă pipăie, să mă iubească aşa cum doar el este capabil. Îl venerez,

mă plec în faţa sa şi îi declar iubire veşnică. Devin fricoasă, furioasă, mâhnită şi, în acelaşi timp, îndrăgostită până peste cap.
Pleoapele mi se desprind de irisuri şi se avântă în oceanul nesfârşit de vise pe care privirea sa mi-l scoate în cale. *Of, Hades!* Suspin în sinea mea, trecându-mi indexul peste linia maxilarului său puternic. Îi urmăresc fiecare curbă, încercând să le memorez pentru totdeauna. Mâna mea se strânge în jurul mâinii sale şi, cu paşi mici, fricoşi, ne îndreptăm înspre sofa. El se aşază, iar în momentul în care doresc să îi urmez exemplul, mă trage brusc în braţele sale, lăsându-mi trupul să se izbească cu putere de al său.
Chipul i se ascunde printre firele părului meu brunet ce, încet, încet începe să se decoloreze din pricina soarelui. Îi simt limba fină trasând cerculeţe umede pe pielea gâtului meu, iar palma sa mare îmi conturează cu grijă tatuajul. Mă prind cu dinţii de fiecare sentiment ce mi se adăposteşte în adâncul fiinţei, încercând să nu las lacrimile să iasă la lumină, întrucât durerea mea l-ar răni mai tare. L-aş sufoca de dor, de suferinţă şi neputinţă.
Compromis. Trebuie să fac cel mai mare compromis pentru fericirea lui. Trebuie să îmi rup inima în două, să îmi calc sufletul în picioare şi să îl fac să mă părăsească. Să îl determin să plece, chiar dacă tot ceea ce îmi doresc este să rămână... Să rămână pentru totdeauna şi încă un pic!

Aşa cum luna părăseşte cerul în zorii dimineţii, oferindu-i soarelui privilegiul de a-şi arunca razele asupra lumii, la fel şi eu îi voi reda libertatea. Mă voi ascunde precum luna şi voi aştepta să vină seara, iar noi să ne întâlnim din nou. La fel de îndrăgostiţi ca prima oară.

— Îmi pare rău, Mya, îmi spune, iar eu îmi scutur capul. Nu vreau să se simtă vinovat în ultimele noastre clipe de dragoste. Nu vreau să se simtă vinovat în timp ce degetele-mi dansează pe pielea sa cu miros de speranţă. Speranţa unei relaţii ce nu va muri niciodată, oricât ar încerca timpul şi destinul să se împotrivească ei.
— Nu, nu, iubitule, îi şoptesc, cu buzele atât de aproape de ale sale, încât pare să îmi absoarbă fiecare cuvânt. Pare să îl înghită şi să îl închidă în inima sa plină de iubire. În acea inimă ascunsă de tatuaje şi de un trup zvelt, frumos. Este în regulă, noi doi suntem în regulă, continui pe un ton jos, agăţându-mă de materialul bluzei sale.
— Te-am văzut, rosteşte Hades cu glasul său răguşit, mângâindu-mi părul în timp ce capul mi se sprijină de pieptul său lat. În dreptul cutiei toracice, în dreptul singurului organ pe care îl deţin în totalitate. Ştiu că ai auzit tot ceea ce a spus Hazel şi vreau să fii sigură că nu te voi părăsi niciodată pentru ei, Mya! Nu te voi mai părăsi niciodată!
Îmi şterg lacrima din colţul ochilor şi neg cu mişcări lente.
— Nu pot fi egoistă în ceea ce te priveşte, lotusul inimii mele! Nu îţi pot cere să rămâi şi să te privez de ceva ce nu ai avut niciodată! Nu îţi pot fura o iubire pe care nici măcar eu nu o pot înlocui, oricât de mult aş încerca!
Suspinul care mi se desprinde de suflet mă determină să mă opresc şi să îi cuprind chipul între palmele mele goale, reci şi incapabile să îi oprească plecarea. Pentru a doua oară, sunt nevoită să renunţ la tot ceea ce iubesc, doar că, de această dată, eu voi fi cea care îl alungă. Mă simt datoare să îmi presar bucăţi mari de sare peste inima sângerândă şi să le permit să se strecoare înăuntrul rănilor redeschise.

Iubirea... Habar nu ai de ce este ea în stare! Habar nu ai în câte feluri se va hrăni din inima ta, încercând să o distrugă definitiv! Habar nu ai câtă fericire îţi va aduce, doar pentru a o înlocui cu cruda suferinţă! Inspiri, expiri, închizi ochii şi speri ca, la deschidere, totul să se schimbe. Însă inima ta încă sângerează cu picuri mari, asemeni lacrimilor îngerilor căzute din înaltul cerului.
Mireasma iubirii îţi pătrunde în nările fremătânde şi, precum un om hipnotizat, urmăreşti parfumul pretutindeni. Miroase atât de bine. A fericire. A speranţă. A dragoste. Miroase a două trupuri goale ascunse de un cearşaf în miez de noapte. Miroase a două trupuri asudate ce se strâng cu putere la piept, fumând o ţigară înainte de somn. Miroase a atât de multe lucruri, mai puţin a suferinţă, parfumul care i se potriveşte cel mai bine. Nu simţi mireasma unei inimi frânte, nu simţi mireasma râurilor de lacrimi care îţi vor spăla chipul. Nu vrei să simţi! Doamne, tot ce îţi doreşti să inspiri este iubire pură, o iubire care nu răneşte, ci vindecă! O iubire tămăduitoare.

Te agăți de speranță, ți-o înfășori în jurul gâtului și îți dorești ca moartea să te găsească în brațele ei. Învăluit de unul dintre multele parfumuri ale iubirii. Unul din cele bune, căci, chiar și dacă știi că există, le ignori pe celelalte. Nu vrei să crezi, nu vrei să le simți, dar ele îți pătrund în suflet, nu-i așa, Hades, iubitule? Simți cum despărțirea se apropie cu fiecare gură de aer. Simți cum inima ți se sfărâmă, iar tu... Tu ești incapabil să i te împotrivești!
Sufletul meu se prăbușește, se vaită și își plânge suferința. Dar inima mea rămâne întreagă și știi de ce, iubitule? Pentru că, sub ea, o altă inimă prinde viață. O inimă atât de frumoasă, de mare, de rezistentă, încât are puterea de a ține două trupuri la suprafață. Ea nu îmi bate în torace, însă este singura care mă menține în viață. Ea nu îmi pulsează sânge în vene, însă este singura care mă încălzește.
Nu o pot simți, nu o aud bătându-mi în timpane, dar știu că există și îmi este suficient. Acea inimă este o parte din tine, Hades. O parte din noi amândoi. Partea frumoasă, partea bună, cea care încă nu a cunoscut suferința sau durerea, cea care încă speră la o lume lipsită de răutate, și îți promit, iubitule, că, în lipsa ta, nu o voi lăsa să se zgârie. O voi proteja cu prețul vieții mele și o voi menține la fel de strălucitoare cum este acum, în pântecul meu.

Îmi așez palma pe abdomenul plat, încercând să îmi reglez respirația, astfel încât să nu dau de bănuit. Oricât ar fi de greșit, oricât ar fi de defect, trebuie să păstrez rodul iubirii noastre secret.

Poate că nu mă vei ierta niciodată, Hades, pentru că te lipsesc de sentimentul minunat, de bucuria de a deveni tată, însă, eu nu voi regreta nici măcar pentru o secundă sacrificiul pe care urmează să îl fac, atât timp cât știu că el te va face fericit!

Apuc suportul de scobitori de pe măsuță și extrag una. O rup în două în fața privirii sale încărcate de curiozitate și nedumerire, arătându-i cele două bucăți inegale. Zâmbetul îmi ridică colțurile gurii, chiar dacă lacrimile îmi dansează în privire.
— Dacă alegi partea lungă, rămâi, îi explic pe un ton jos, frânt, însă, dacă alegi bețișorul scurt, trebuie să renunți la mine, Hades. Promite-mi!
Mâinile lui de așază peste ale mele, strângându-le laolaltă și ascunzând cele două bucăți de scobitoare. Vaporii calzi ce i se strecoară printre buze îmi pătrund mie în nări și în suflet. Închide ochii, privându-mă de frumusețea privirii sale și încuviințează. Durerea ce mi se năpustește în întregul corp odată cu gestul său mă determină să eliberez alte două picături sărate ce-mi înconjoară pupilele dilatate de uimire.
Încuviințez și eu. Este tot ceea ce îmi permit să fac în momentul în care el mă privește din nou.
Îmi sustrag mâinile din strânsoarea sa fierbinte și umedă din cauza transpirației și le ascund la spate, amestecând speranța și neputința între ele. Deși creierul îmi șoptește că ceea ce fac este corect, inima mă imploră să trișez, să arunc bățul scurt din palma făcută căuș și să mă eliberez de supliciu.
— Vreau să te sărut acum, îmi spune el dintr-odată, determinându-mă să clipesc uimită. Vreau să te sărut atât de mult, Mya!
Îmi prind buza inferioară între dinți, torturând-o înainte să i-o încredințez lui. Uit de bucățile de scobitoare ascunse de pumnii mei tremurânzi, uit de senzația de teamă care mi-a acaparat inima în ghearele sale lungi și ascuțite. Uit până și de mine, în timp ce îmi reamintesc de el. De fiecare bucățică de fericire care mi-a dansat în trup și pe trup, alături de el.
— Cum voi putea să te părăsesc când abia te-am regăsit?

Dar eu, Hades? Cum voi putea să te las să pleci când abia am redescoperit iubirea alături de tine? Of, iubitul meu cu ochi ca marea, câtă durere îi poți pecetlui inimii mele! În câte feluri mă poți strivi, chiar și fără să știi! Mă dezintegrez, mă transform în smoală, în scrum, în nisipul risipit de vântul crunt.
Ridic din umeri, alegând să nu îți spun tot ceea ce mă apasă. Să nu îți împărtășesc temerile mele, întrucât le văd dansându-ți printre pleoapele abia deschise. Inspir adânc, de parcă am uitat să o fac cu mult timp în urmă și îmi întind pumnii strânși în față, sperând ca destinul să ne țină împreună. Sperând ca alegerea ta să fie corectă, iar eu să nu fiu nevoita să te eliberez.

Înghit în sec, cercetându-mi pumnii strânşi şi aşteptând ca el să îşi lovească degetul arătător de unul dintre ei, dar nu o face, ci îi priveşte de parcă ar putea vedea dincolo de degetele încleştate, de parcă, străduindu-se suficient de mult, ar putea ghici în care dintre palme ni se ascunde fericirea.
Strâng mai tare degetele, astfel încât să nu fiu surprinsă în momentul în care îşi va face alegerea. Degetul lui se loveşte de una dintre venele umflate din cauza strânsorii mâinii mele stângi. Întind pumnul în faţa, închid ochii pentru a-mi împiedica amalgamul de lacrimi şi dezvălui bucata de scobitoare.

Afurisita de bucată mică de scobitoare!

***

„Cum te simţi?" Nu cred că urăsc mai mult o întrebare decât pe aceasta. E singura care reuşeşte să îmi sfărâme chiar şi ultima bucăţică de fericire şi să îmi nimicească gândurile, întrucât, atunci când îmi este adresată, nu ştiu cum să răspund. Aş putea spune că sunt bine, că nu simt nimic, deşi fiecare parte din mine se spulberă. Aş putea să spun cât de tare mă doare, cât mi-aş dori să urlu, să ţip, dar pentru asta ar trebui să îmi găsesc vocea. Cel mai sincer răspuns ar fi acela că habar nu am cum să simt! Habar nu am ce să simt fără el!
Aş vrea să apară în prag, cu zâmbetul lui tipic în colţul gurii, să îşi deschidă larg braţele tatuate şi să îmi permită să mă cuibăresc pentru câteva secunde în căldura lor specifică! Mi-aş dori să-i mai ating buzele, măcar o singură dată! Să le gust şi să mă umplu de el cât pentru o viaţă întreagă, deoarece simt că nu am avut această oportunitate, iar acum, mă simt goală.
Golită de el şi de tot ce înseamnă sentiment. Tot ce ştiu este că, undeva în adâncul sufletului meu, doare. Doare al naibii de tare, iar dacă aş permite ca toată această durere să iasă la suprafaţă, nu aş putea face faţă şi aş claca. M-aş prăbuşi precum o creangă de pom lovită de fulger. Eu nu vreau să mă lovească fulgerul, vreau să mă mint că afară este senin, iar sufletul meu veştejit se încălzeşte la soare.
Iubirea era tot ce mi-a mai rămas, iar acum am pierdut-o şi pe aceasta. Am pierdut totul, căci, în loc să deschid ochii şi să văd drumul bifurcat, am visat la un drum comun, presărat cu petale de nuferi roşii.
Simt frigul dinăuntrul meu. El mă defineşte, căci am renunţat la căldura din braţele lui. Am devenit altcineva, altceva, am devenit stană de piatră într-o lume care continuă să se mişte nestingherită. Am ajuns fragilă şi incapabilă să duc lupta până la capăt, exact în mijlocul războiului crunt. Sunt eu, Maria Blaise, sunt eu... Imprevizibilă, singură şi, în acelaşi timp, înconjurată de oameni. Nu sunt incapabilă să iubesc, de fapt, iubirea este singurul sentiment care trezeşte în mine acea parte vie. Iubirea pentru el mă menţine în viaţa, în timp ce alte sentimente încearcă să mă ucidă. Respir. Sunt vie. La suprafaţă sunt vie, căci în interior... Cine ştie de cât timp am decedat?
„Ridică ochii spre cer, Mya! Dincolo de el, se află divinitatea. Dincolo de el, toţi suntem egali, iar suferinţa nu există. Acolo sus, iubita mea, nimic nu te poate răni! Trăieşte în Rai, Maria, şi nu îţi permite să cunoşti Iadul!", îmi spunea mama pe tonul său blând. Îmi mângâia părul ori de câte ori simţeam că cedez, rostind aceste cuvinte. O credeam! Maria Gunn era într-atât de credulă încât spera ca divinitatea să o salveze de viaţa anostă de zi cu zi. Iubeam ceea ce credeam că se află dincolo de cer, dar, mai presus de toate, iubeam faptul că aveam credinţă.
Nu am ascultat-o! M-am aruncat în Iad înainte de a iubi cu adevărat Raiul. M-am prins de coarnele diavolului şi l-am lăsat să mă poarte într-un dans murdar. Mişcările lui mi-au devenit ghid, iar credinţa a pierit înainte să prindă cu adevărat rădăcini adânci în adâncul fiinţei mele. Sunt eu, Maria Blaise, cea dintâi păcătoasă, cea care a uitat ce înseamnă divinitatea şi a devenit o supusă a Iadului.
Ajută-mă să cred din nou!
Iau sulul de hârtie igienică şi îl arunc în sus, privind cum o dâră albă se lungeşte pe ramurile copacului din faţa casei. Oftez, pentru că, încă odată, nu am aruncat suficient de tare încât să lovesc balconul a cărui lumină este aprinsă. Ştiu că ea e acolo, în spatele draperiei, privind cum eu şi prietenii mei îi împânzim casa cu hârtie igienică.
Scutur din cap şi apuc un ou din cofrag, iar un sunet victorios îmi părăseşte corzile vocale când acesta se loveşte cu putere de uşile balconului, scurgându-se lent pe suprafaţa sticloasă. Mă aplec şi iau altul. Piciorul meu stâng se ridică în spate, iar întreaga greutate îmi este pusă pe cel drept, în încercarea de a-mi menţine ţinta fixă. Trag aer adânc în piept şi arunc.
Hazel nu iese ca să ţipe, spunându-mi că tot ceea ce fac este nedrept. Cred că, de fapt, se bucură doar de faptul că fratele ei îi va fi alături, iar eu sunt cea egoistă, copilăroasă şi negativistă. Eu sunt cea care l-a

împins de la spate şi tot eu îmi revărs ura asupra ei. Nu merită, ştiu asta, adânc în sufletul meu sunt conştientă că nu ea este cea vinovată. Doar că... Nu îmi doresc să sap atât de adânc, îmi doresc doar să pun vina în cârca cuiva, iar acea persoană este Hazel.
Chad îşi trece braţul pe după umerii mei, aruncând cu mâna liberă încă un sul de hârtie. Sunetul meu victorios sparge liniştea nopţii în momentul în care hârtia se agaţă de balconul ei şi se prelinge lent până la uşă. Îmi ridic braţele victorioasă, răsuflând greoi. Nu am dezvăluit nimănui ceea ce se ascunde dincolo de pântecul meu, căci, ţinându-mi fătul secret, nu sunt nevoită să îl împart cu nimeni.
Este o parte din mine, acea parte plină de viaţă şi dorinţă. Dorinţa de a merge mai departe şi de a descoperi lumea.
Mă tem că atunci când secretul îmi va fi dezvăluit, nu îl voi mai putea proteja. Nu îl voi putea feri de răutatea lumii, de tot ceea ce ascunde ea în negura nopţii. Am fost eu, a fost Hades, iar acum este el. Cel menit să ne umple sufletul de fericire. Cel menit să mă ridice de la pământ, atunci când, răpusă, îngenunchez în faţa neputinţei.
Sunetul sirenelor se aude în depărtare şi, cu toate că deslușesc vag vocile panicate ale prietenilor mei, rămân pe loc, aşteptând. Aşteptând ca ei să apară de după colţ, iar culorile specifice să umple întreaga stradă, precum împânzește curcubeul cerul înnorat în urma ploii. Aerul tomnatic îmi retează chipul, determinându-mă să îmi trag căciula mai bine pe urechile reci şi să îmi frec, stângace, palmele între ele. Maşina parchează în faţa casei şi abia atunci Hazel iese la fereastră pentru a vedea ce se întâmplă. Îmi duc o mână la frunte, salutând-o în stil specific milităresc şi cu un zâmbet ştrengăresc, mă întorc pentru a da ochii de ofiţerul Dean. Cine ar fi crezut că ne vom mai întâlni?
Nu îmi adresează niciun cuvânt, ci îmi indică cu ajutorul capului bancheta din spate a maşinii. Îmi împreunez mâinile în faţă, aşteptând ca el să îmi pună cătuşele, însă, dintr-un oarecare motiv, nu o face.
— Nu eşti atât de periculoasă, Blaise!
— Nici tu nu eşti un poliţist prea bun, Dean! contraatac eu, pe un ton dur, strângându-mi braţele la piept. Sunt pe o proprietate privată, vandalizez o casă şi, cu toate acestea, nu îmi pui cătuşele, încep să cred că mă placi!
— Tu eşti cea care insistă să ne vedem, rosteşte el, afişându-şi dantura sănătoasă.
Mă încrunt când îi simt degetele apăsându-mi ceafa, însă îmi revin rapid, realizând că gestul său este unul specific poliţiştilor. Îmi apleacă capul până într-acolo încât să mă poată arunca pe bancheta din spate, alături de Sheryl.
— De ce ceilalţi au fost lăsaţi să plece? se îmbufnează prietena mea, împingându-şi gâtul printre scaune, în aşa fel încât capul ei se odihneşte pe umărul ofiţerului.
Dean se retrage stângaci, scuturându-şi epoleţii, mimând dezgustul, ca şi cum Sheryl tocmai l-ar fi murdărit, dar, cu toate acestea, îi remarc rânjetul superior în oglinda retrovizoare.
— Pentru că ştiu prea bine că toţi ceilalţi fie au fost şantajaţi să vă ajute, fie tu, Sheryl, i-ai ameninţat. Şi, în plus, sigur s-au ascuns pe undeva. Crezi că îmi voi petrece seara de vineri căutând nişte adolescenţi lipsiţi de viaţă personală?
— Nu i-am ameninţat, protestează Sheryl. Nu am văzut nicăieri o regulă împotriva castrării masculilor. Sunt de părere că, de fapt, este un lucru minunat. Mulţi nu ar trebui să se mai înmulţească! Cât despre seara ta de vineri, o vei petrece oricum mâncând gogoşi de ciocolată. Fără supărare, dar glazura ţi s-a cam aşezat pe abdomen!

***

Mă aşez confortabil pe băncuţa din lemn a celulei, întinzându-mi mâinile sub cap. Ignor privirile cercetătoare ale celorlalte delicvente, întrucât, dacă cu doi ani în urmă am avut norocul de a avea propria noastră celulă, în acest moment, trei femei cu trăsături dure, de vârstă mijlocie, par să ne jupoaie de vii.
Jollie, roşcata cu o cicatrice adâncă de-a lungul obrazului, se află aici din cauza traficului de droguri. Nu în cantitate mare, atâta doar cât să îi aducă un venit şi să primească între trei şi cinci ani la răcoare.
Sonya, o rusoaică plinuţă cu o fustă despicată de-a lungul piciorului, ne onorează cu prezenţa din cauza prostituţiei. Atât de mult a practicat această meserie încât trăsăturile sale frumoase s-au înăsprit, iar inima... Mă îndoiesc că mai poate simţi ceva.
Şi ultima, dar nu cea din urmă, Dana. Singura a cărei poveste nu am aflat-o, singura care, în mod evident, nu apreciază persoanele noi.

— Voi de ce sunteţi aici? aud vocea uneia dintre ele şi îmi ridic pleoapele, făcându-i un semn de lehamite lui Sheryl.
— Am omorât un om, minte cu nerușinare prietena mea cu păr albastru. I-am retezat fiecare membru în parte, iar poliția ne-a prins în timp ce încercam să îi vindem organele online.
Îmi ascund amuzamentul încercând să fac povestea lui Sheryl să pară cât mai credibilă. Dacă am învăţat ceva din filmele poliţiste pe care le-am urmărit de-a lungul anilor, acel lucru este faptul că o delincventă este în stare de orice pentru a se distra, iar eu nu am de gând să devin jucăria nimănui.
Tresar la auzul cheii învârtite în broască şi mă ridic în capul oaselor, aruncându-i un zâmbet larg poliţistului plin de sine. Trebuie să recunosc că, într-o oarecare măsură, rânjetul degajat şi superior al lui Dean mi-a lipsit. Sau poate că mi-a lipsit doar sentimentul de stabilitate care mi aşterne peste suflet precum o mantie albă, indestructibilă.
În acest moment, am un singur motiv de a merge mai departe, de a respira, de a trăi, de a iubi, iar acela nu este Hades, chiar dacă el tronează în inima mea. Am un singur scop pentru a mă ţine la distanţă de astfel de persoane reci, cu dorinţa de a intimida, iar acel motiv creşte în pântecul meu.

Obișnuiam să fiu una dintre ele. Obișnuiam să iubesc dominația și frica din privirea oamenilor. Obișnuiam să iubesc seringile sigilate și lichidul gălbui încălzit cu bricheta într-o lingură ruginită și afumată de flacăra roșiatică. Obișnuiam să iubesc atât de multe lucruri interzise, doar pentru că ele îmi ofereau un moment de eliberare.
M-am refugiat în alcool și droguri, am folosit ani la rând sexul pe post de medicament, iar acum... Ei bine, în acest moment realizez că, de fapt, nu am evadat nici măcar pentru o secundă, ci mă mințeam în repetate rânduri că o fac. Mă mințeam că sunt bine, că așa trebuie să fie viața mea. Mă mințeam că sunt incapabilă să iubesc, iubind atât de multe lucruri în același timp.

Îmi aşez o mână pe pântec şi respir, de parcă aş face-o pentru prima dată din momentul în care i-am oferit lui Hades libertatea. Ochii mi se închid, buzele mi se curbează într-un zâmbet nostalgic, insesizabil pentru restul lumii, însă atât de semnificativ pentru mine.
Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi. Lacrimi de neputinţă. Mă simt în atât de multe feluri diferite în acelaşi timp încât mă sperie. Dorinţa de a trăi chiar şi fără el mă sperie cumplit.
Hades, cel care mi-a refăcut inima. Cel care a sfărâmat-o, a făcut-o în bucăţi şi a unit-o la loc într-un timp scurt.
Voi reuşi să trăiesc fără el, sunt conştientă de acest lucru. Sunt dispusă să trăiesc fără el, dar oare voi fi vreodată cu adevărat fericită în lipsa lui? Voi zâmbi vreodată fără a simţi acel gol imens în piept? Fără a simţi cum el îmi lipseşte mai mult şi mai mult cu fiecare clipă trecută? Mi-aş fi vândut sufletul diavolului pentru a-l păstra în viaţa mea, în viaţa noastră, şi, cu toate acestea, am renunţat la egoism în favoarea fericirii sale!

Mă vei urî, iubitule? Îmi vei purta pică știind că te-am ținut la distanță de singurul lucru capabil să ne unească și mai mult? Îmi vei distruge inima, nufărul meu cu petale roșii, încercând să o reîntregești pe a ta? Dumnezeule, Hades! Cum faci să îmi apari în minte exact în momentul în care cred că sunt capabilă să mă descotorosesc de tine? Cum reușești să mă faci să te iubesc atât de mult, chiar și atunci când nu ești prin preajmă? Mă frâng! Drace, Hades! Mă mint în atât de multe feluri că sunt bine, mă contrazic de una singură, de parcă aș suferi de bipolaritate. De ce fac asta, iubitul meu? De ce mă chinui în încercarea de a supraviețui unei lumi lipsite de tine?
Am reușit să supraviețuiesc mai bine de un an întreg în lipsa ta. Am reușit să supraviețuiesc știind că te vei întoarce la mine, că mă vei strânge la pieptul tău și îmi vei alunga întreaga durere, întreaga mâhnire. Am reușit să trăiesc simțindu-ți lipsa, însă nu am reușit nici măcar pentru o secundă să renunț la tine. Sunt incapabilă să o fac, căci te iubesc atât de mult încât sufletul meu se scaldă în flăcările încinse ale iadului cu fiecare minut petrecut departe de tine. Departe de brațele tale mari.
— Îmi făceam griji pentru voi, credeam că nu mai aveţi plăcerea de a ne încânta cu prezenţa voastră, rosteşte Dean, indicându-ne ieşirea din celulă, după care o priveşte pe Sheryl – de tine cu siguranţă nu! Îţi jur cu mâna pe inimă, Sheryl, că tu nu mi-ai lipsit câtuşi de puţin!
Sheryl îşi dă ochii peste cap, trimiţându-i o bezea în aer.
— Mişcaţi-vă, prietenul vostru roşcat tocmai v-a plătit cauţiunea!

Capitolul X

— Mi se pare mie sau te-ai mai îngrăşat în ultima vreme? mă întreabă Sheryl, îndesându-şi un pumn de popcorn în gură.
— Ţi se pare!
— Eşti sigură? Am impresia că devii o mică planetă tristă pe zi ce trece.
Chicotesc scurt şi mă privesc în oglinda dulapului. Sheryl are dreptate, coapsele mele subţiri au devenit mult mai voluminoase, sânii îmi sunt umflaţi, dureroşi şi incredibil de fermi, iar abdomenul, ei bine, nici el nu mai este atât de plat. Îmi aşez palma în dreptul lui şi mă întorc în aşa fel încât să îmi privesc şoldurile bine definite şi fundul mărit.
— Poate că ai dreptate, am pus câteva kilograme în ultima lună.
Sheryl ridică din umeri.
— Mâncatul din cauza suferinţei este o boală grea, Mya, îmi spune ea pe un ton serios. În locul tău, mi-aş face griji, eşti la fel de dependentă de mâncare cum sunt eu de droguri... Şi băieţi... Şi fete.
Un hohot de râs mi se desprinde de pe corzile vocale pe neaşteptate, zguduindu-mi întreaga fiinţă şi umplând-o de bună dispoziţie. Mă aşez pe partea liberă de pat, trecându-mi degetele prin părul albastru al prietenei mele.
— Care este treaba cu tine şi Ethan?
Sheryl mă priveşte cu fălcile pline de popcorn şi ochii ieşiţi din orbite. Câteva floricele i se strecoară printre dinţi în momentul în care-mi zâmbeşte crispat. Am observat apropierea dintre ea şi Ethan încă din momentul în care Hades a plecat, căci a ales să se ţină de promisiune şi să mă abandoneze, chiar dacă fiecare celulă a trupului meu îl implora să rămână.
Am făcut dragoste în noaptea aia, am făcut dragoste în timp ce ploaia ne bătea în geam şi se izbea, plângându-ne iubirea, de solul dur.

M-a iubit în acea noapte, ah, cât m-a iubit! M-a iubit cu sărutări umede pe pielea mea înfiorată. M-a iubit cu mâinile tremurânde pe tivul tricoului meu, iar apoi pe sânii mei, pe coapse, pe şolduri şi pe întreaga mea fiinţă. Hades m-a iubit în acea noapte, m-a iubit cu toată fiinţa lui. Cu toată iubirea pe care era capabil să mi-o ofere.

L-am adorat pe Hades în acea seară tristă. L-am adorat, dezbrăcându-l de haine şi acoperindu-l cu sărutări mici de-a lungul maxilarului dur, bărbătesc. L-am adorat, plimbându-mi unghiile pe spatele lui lat, lăsând în urmă săpături în piele care să îi amintească de mine. Doamne, cât de mult ne-am iubit în acea noapte! L-am adorat pe Hades în acea seară, promiţându-i în gând că îl voi aştepta. M-am dăruit lui pentru a mia oară, pentru a-i demonstra cât de mult îl iubesc.

— M-am întrebat mereu care a fost motivul pentru care ai intrat în grup, i-am mărturisit, clătinând din cap. Nu eşti alcoolic, nici dependent, practic, nu aveai niciun motiv.
Degetele sale lungi s-au oprit în dreptul maxilarului meu, zâmbindu-mi aşa cum nu o mai făcuse niciodată. Mi-a zâmbit larg, fără jumătăţi de măsură, fără minciuni ascunse în spatele chipului său frumos. Mi-a atins buza inferioară cu degetul mare şi şi-a lăsat amprenta pe întreaga suprafaţă umedă a gurii mele. În acel moment, Hades mă venera, se putea observa din privirea sa. Mă răscolea întru totul, făcându-mă să uit că în curând aveam să ne despărţim.
— Aveam cel mai bun motiv, mi-a spus, jucându-se cu breteaua sutienului meu. TU. Tu ai fost încă de la început motivul meu!
I-am sărutat degetul ce încă se odihnea peste buzele mele, dar nu i-am spus cât de mult îl iubesc. Voiam să o simtă! Voiam să simtă modul în care îmi bătea în piept şi mă făcea ţăndări! Modul în care dragostea mea pentru el creştea şi creştea, uitând să se oprească. Voiam ca el să fie conştient de fiecare bucăţică din mine, întrucât fiecare îi aparţinea în totalitate.
Mâinile noastre s-au unit chiar înainte ca el să iasă pe uşă şi părea că nu vor să se despartă. Privirile noastre s-au contopit, îmbrăţişându-se îndurerate în faţa destinului. Blestemam în gând acea bucată afurisită de scobitoare. Acel lemn mic şi firav, atât de puternic, încât să ne distrugă iubirea.

Am îngenuncheat în clipa-n care uşa s-a închis în urma lui. M-am prăbuşit lângă Lucky şi am plâns ore în şir ţinându-l la pieptul meu, căci prietenul meu blănos încă-i purta mirosul. Încă purta mireasma palmelor sale mari ce l-au cărat spre mine. Am vrut să strig, să fug în urma lui şi să îl opresc, dar nu am putut. Pentru prima dată, nu am putut fi egoistă, căci el nu merita să fiu aşa. Hades nu merită.

— Ce treabă? Nu există nicio „treabă"! mă scoate Sheryl din gândurile mele, bolborosind panicată.
— Îţi aminteşti când susţineai că eu şi Chad avem o „chestie"?
— Voi chiar aveaţi o „chestie" şi, de fapt, cred că încă o aveţi!
— În fine, îmi flutur mâna în semn de lehamite pentru a-i alunga vorbele prosteşti. Eu cred că tu şi Ethan aveţi o „chestie".
— Singura „chestie" care există între mine şi Ethan este nepăsarea. Acum, putem să nu mai folosim cuvântul ăsta? Sună de-a dreptul hilar!
— Chestie, chestie, chestie! repet cuvântul în mod obsesiv, în timp ce-i flutur un deget prin faţa ochilor.
— Eşti o pacoste, Maria Blaise! Uită-te la film, urmează partea în care Zac Efron renunţă la tricou.
— Ţie nu îţi place Zac Efron, Sher, îi reamintesc eu râzând.
— Nu îmi place faţa lui, dar nu am spus niciodată nimic despre corp.
Îmi dau ochii peste cap chicotind. Sheryl aruncă perna în mine, lovindu-mă în faţă, încercând parcă să mă avertizeze că subiectul Ethan şi orice ar fi între ei s-a încheiat. Mă întind în dreptul ei şi îi sărut palma. Dacă în urmă cu doi ani îmi era teamă să fac aceste gesturi în prezenţa ei, crezând că le va interpreta greşit, în acest moment ştiu că nu va face asta. Sheryl este conştientă de orientarea mea sexuală şi de faptul că inima mea îi aparţine unei singure persoane, iar aceea cu siguranţă nu este ea.
— Să înţeleg că îţi poate plăcea corpul lui...
— Mya, încetează! Nu îţi voi spune niciodată că sunt îndrăgostită nebuneşte de Ethan! mă întrerupe, lovindu-mă cu pumnul în braţ.
— Eşti îndrăgostită de Ethan?! glasul meu urcă cu câteva octave, iar capul îmi săltă în sus de surprindere. Ridic mâinile în aer, ca şi cum ne-am uita la un meci de fotbal, iar echipa mea preferată tocmai ar fi înscris.
— Nu am spus asta!
Chipul ei roşiatic îmi provoacă o criză de râs. O altă pernă mă loveşte şi încă una, iar eu continui să râd atât de tare încât obrajii mă dor şi abdomenul mi se contractă. Râd atât de tare încât lacrimile încep să mi se prelingă pe chip.
— Exact asta ai spus! o anunţ eu printre hohote. Tocmai mi-ai declarat că eşti complet îndrăgostită de Ethan!
— Te rog, vorbeşte mai încet, îmi cere, lipindu-şi palma de gura mea mare. Sau vrei ca băieţii să dea buzna peste noi!?
Îmi duc două degete la buze mimând trasul unui fermoar şi îmi îndes chipul în pernă. Uneori, uit că m-am mutat în casa gemenilor, alături de Sheryl şi Ethan. Uneori, uit că am ales să fug de apartamentul meu gol, pentru a nu simţi lipsa lui Hades încă şi mai mult. O simt oricum în fiecare secundă din zi. Ei nu o fac să dispară, ci o ameliorează.
— Sher, încep să vorbesc şoptind, m-ai urî dacă ţi-aş ascunde cel mai mare secret al meu?
— Depinde, rosteşte aceasta întorcându-se spre mine. Te-aş urî dacă ai rămâne însărcinată cu acel medic chirurg şi nu mi-ai spune.
— Ei bine, el nu este chirurg, dar eu cu siguranţă sunt însărcinată!

***

Ochiul meu învineţit din cauza dezvăluirii veştii că sunt însărcinată începe să îşi piardă culoarea şi să o recapete pe cea naturală. Se pare că Sheryl s-a entuziasmat într-atât de tare încât m-a pocnit fix în faţă, de două ori consecutiv. O dată pentru că nu i-am spus şi încă o dată din cauza surprinderii.
Muzica răsună în reşedinţa Raymond, umplându-mi noua cameră cu vibraţii energetice. Iubesc zgomotul din casa lui Chad. Iubesc petrecerile incendiare care îmi umplu timpanele în locul gândurilor negative. Iubesc acest zumzăit al muzicii, întrucât nu urlă într-atât de tare precum liniştea din interiorul apartamentului meu gol.
Noaptea este cea mai grea. Întunericul îmi aminteşte de el, de mireasma pielii sale colorate de cerneală. De gustul salivei sale care-mi invada interiorul gurii cu fiecare sărut spontan. De şoaptele sale joase care

reuşeau să trezească în mine senzaţii netrăite. Hades este un izvor de sentimente, senzaţii şi trăiri. Hades este tot ceea ce am nevoie pentru a rămâne la suprafaţă.
Poate că nu mă diferenţiez de Dolores atât de mult pe cât credeam. Poate că rămân la suprafaţă doar datorită speranţei că el se va întoarce. Îmi impun să cred că el, nufărul inimii mele, nu poate sta departe de locul care-i aparţine. Că, mai devreme decât mă aştept, se va întoarce în braţe le mele şi îmi va permite să îl iubesc pentru totdeauna. Îl voi iubi pentru eternitate.
Îmi privesc pijamalele roşii cu imprimeuri de Crăciun. Articolul acesta vestimentar a fost primul care a reuşit să înlocuiască negrul din garderoba mea. Hades mi l-a dăruit atunci când, cu inima plină de iubire, am petrecut primul Crăciun în calitate de cuplu. Pleoapele îmi cad peste irisuri, iar pe sub ele evenimentele din acea seară magică dansează nestingherite.

— Acesta este cadoul tău, iubito! îmi spusese el, zâmbind galeş în timp ce scotea din sacoşa pijamaua roşie, copilărească.
— Hades, oricât de mult ţin la tine... Pijamaua aceasta este hidoasă!
— Oh, haide! exclamase el, râzând în continuare. Sunt sigur că tu o vei face să arate sexy!
— Uite-te la ea, m-am plâns precum un copil. Atât de colorată şi plină de viaţă. Nu mai bine mă dezbrac şi mă împodobeşti cu beculeţele din brad?
Sclipirea demonic de frumoasă din privirea sa blândă îmi arăta cât de mult îl tenta ideea. Însă, contrar aşteptărilor mele, Hades îmi aruncase pijamaua în poală şi îmi făcuse cu ochiul, indicându-mi în acelaşi timp baia. Resemnată şi vrăjită de priveliştea sa minunată, mi-am lăsat picioarele să mă poarte într-acolo şi am îmbrăcat aşa zisul articol vestimentar.
— Arăt hidos, am strigat din interiorul băii. Chiar şi îmbrăcată într-un sac de cartofi tot aş fi mai sexy decât cu ceea ce port acum!
Făcusem un pas în spate în clipa-n care uşa se deschise cu grijă, afişând un Hades zâmbitor. Privirea lui m-a cercetat pentru o clipă, apoi a păşit spre mine, cuprizându-mi trupul într-o îmbrăţişare strânsă. O îmbrăţişare fierbinte care m-a făcut să uit de întreaga lume. Eram doar eu, el şi iubirea ce ne lega.
— Eşti frumoasă, Mya! mi-a şoptit el, cu fruntea lipită de a mea. Eşti de-a dreptul minunată, fiecare bucăţică din tine este astfel!
M-am ridicat pe vârfuri, sărutându-l cast. I-am cuprins palma căuş într-a mea şi am ghidat-o spre locul sub care a inima mea se chinuia să îşi păstreze cumpătul. Bătea într-atât de tare încât coastele mă dureau.
— Simţi? Îmi baţi în piept, Hades! Îmi baţi în piept atât de puternic încât mă doare într-un mod plăcut.

Se spune că durerea este şi mai rea atunci când începe să îţi placă. Înseamnă că eu sunt condamnată pieirii, Hades, întrucât la fiecare gură de aer mă doare, însă, în acelaşi timp, mă încântă. Sunt încântată să te iubesc, să te am şi să mă ai! Sunt încântată să te aştept nopţi la rând, rugându-mă să vii cât mai curând! Poate că voi muri din dragoste pentru tine, Hades! Poate că voi muri, lăsând în urma mea iubirea să piară!

— Îmi baţi în piept, Hades! şoptesc eu, revenindu-mi din reverie şi masându-mi capul pieptului cu ajutorul degetelor. Îl simt torturându-mi toracele în încercarea de a-mi împărtăşi iubirea.
Picioarele mele goale dansează pe trepte printre sticle de alcool pe jumătate băute, pahare de plastic şi adolescenţii haotici care se împing ici-colo în zbenguiala lor continuă. Răsuflu uşurată, găsindu-l pe Chad sprijinit de blatul din bucătărie, şi mă aşez alături de el, umplându-mi un pahar cu apă.
Un rânjet satisfăcător îmi apare pe chip la vederea lui Ethan dansând cu nimeni alta decât Sheryl. Palmele lui muncite se sprijină de spatele ei fin, lăsat la vedere de rochiţa neagră pe care o poartă, în timp ce mâinile ei micuţe îi mângâie umerii într-o manieră timidă.
— Crezi că au vreo şansă? îl întreb pe Chad. La ăştia doi mă refer!
— Dacă Ethan chiar o place, l-aş sfătui să-i demonstreze acest lucru înainte să revină Chase şi să o recupereze. Niciodată nu se ştie când un tip din trecut reapare şi îţi fură fata visurilor de sub nas.
Mă fâstâcesc stingherită privind cum Chad se apropie de mine şi îmi dă o şuviţa de păr după ureche. Vaporii calzi ai respiraţiei sale poartă un parfum vag de alcool şi fructe de pădure. Îl inspir şi expir lent, incapabilă să formulez o propoziţie coerentă. Mintea uneori este cel mai mare duşman al meu, întrucât se încăpăţânează să nu cadă de acord cu inima care-mi strigă în timpane să mă îndepărtez.
Rămân pe loc. Îl las pe Chad să îmi mângâie chipul, să îşi treacă degetele osoase peste maxilarul meu şi să îşi fixeze privirea pe buzele mele întredeschise. Le lipesc într-o linie dreaptă, căci ultimul lucru pe

care mi l-aş dori ar fi ca el să îmi interpreteze gestul precum o invitaţie. Îl iubesc pe Chad! Îl iubesc într-atât de mult încât nu îmi pot explica în cuvinte. Îl iubesc, dar nu îl felul în care el mă iubeşte pe mine.
— Ai cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată, palma sa urcă pe chipul meu, iar indexul îmi atinge temător genele.
Îmi las privirea să ţintuiască podeaua din marmură albă, înghiţind în sec.
— Chad...
Numele său îmi părăseşte buzele pe un ton gâtuit, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Neg cu mişcări lente ale capului. Neg posibilitatea ca el să fie încă îndrăgostit de mine. Neg posibilitatea ca eu să îl rănesc. Nu îmi doresc să strivesc inima nimănui, întrucât ştiu cât de multă durere vine la pachet cu acest lucru.
— Este în regulă, Mya, îmi şopteşte, lipindu-şi buzele reci de fruntea-mi transpirată. Nu eşti obligată să mă iubeşti, cum nici eu nu sunt capabil să mă opresc din a te iubi.
Durerea din glasul său îmi frânge inima. Mă frânge pe mine în bucăţele mici şi inegale, incapabile să fie lipite la loc. Chad reuşeşte să zguduie chiar şi ultima fărâmă de putere din interiorul meu, iar atunci când mă aştept mai puţin, o calcă în picioare. Dorinţa de a ţipa se instalează în interiorul meu, însă nu îi ofer răgazul necesar pentru a ieşi la lumină, ci o înghit odată cu lacrimile care stau pregătite să mi se rostogolească pe obrajii roşiatici.
Îmi ling buzele privind sticla ispititoare de vodcă. Ea ar putea să îmi anihileze raţiunea şi să îmi ucidă gândurile. Ea ar putea rezolva totul pentru câteva secunde şi tot ea ar putea distruge totul pentru o viaţă întreagă. Îmi ridic privirea pierdută spre ochii lui Chad şi ridic din umeri.

Iubirea este cel mai dureros sentiment. Iubirea are puterea de a distruge oameni, de a frânge inimi şi schimba destine. Însă, cât de tare te poate ruina în momentul în care nu îţi este împărtăşită? Cum este să iubeşti în van o persoană incapabilă să te iubească la rându-i?
În câte feluri ţi se sfărâmă inima privindu-mă, Chad? În câte feluri ţipi înăuntrul tău, văzându-mă în braţele unui alt bărbat? În câte moduri diferite te stingi sub privirea mea, văzând cum buzele mele ating alte buze? Auzind cum gura-mi păcătoasă rosteşte cuvinte de dragoste altei persoane?
Orbită de propriile probleme, de propria-mi dragoste, am preferat să nu îţi văd suferinţa. Am închis ochii ori de câte ori tu ţipai să-i deschid şi să îţi observ întreaga durere din irisurile verzi precum pajiştea primăvara. Ţi-am purtat sentimente, Chad! Cândva, te iubeam atât de tare încât, dacă mi-ai fi rămas alături atunci, în acest moment ţi-aş fi aparţinut. Nu ai făcut-o! Ai ales să fugi precum un fricos. Ai ales să îmi laşi inima să se lipească întru totul de inima unei alte persoane. Nu îţi port pică, faptul că ai plecat m-a făcut să îl iubesc mai mult. Poate că plecarea ta m-a învăţat să iubesc! Să îl iubesc pe el mai mult decât pe mine.

— Îmi pare rău, Chad!
Mâna sa se agaţă de palma mea şi mă îndeamnă să îl urmez către uşile balconului. Mă sprijin de tocul lor în momentul în care Chad extrage o ţigară din pachetul pe jumătate gol şi o duce spre buze. Evit cu înverşunare contactul vizual. Îi privesc ţigara, flacăra brichetei, îmi axez auzul pe clinchetul ei în încercarea de a aprinde acea afurisită de ţigară. Îl aud vag înjurând înainte să îşi sprijine chipul în palme.
— Nu te consider vinovată, Maria! Nu tu m-ai făcut să mă îndrăgostesc nebuneşte de tine! Nu tu eşti vinovată pentru faptul că nu mi te pot scoate din minte, la naiba! Atunci când îmi vorbeşti, mă gândesc doar la modul în care se simt buzele tale. Moi şi fragile. Când mă atingi, mă gândesc doar la felul în care te-am simţit sub mine. Că, probabil, dacă aş fi insistat, mi-ai fi cedat din nou. Dar nu mi-aş mai fi permis, ştii? Să te am în timp ce tu nu mă doreşti. Ar fi fost nedrept faţă de tine şi faţă de mine în primul rând.
Ridică din umeri, incapabil să continue.
— Dar, uneori, mă gândesc că poate este nedrept să te iubesc de unul singur. Oare nu este nedrept să mă mint că sentimentele or să treacă? Să mă mint că poate, cândva... el va dispărea pentru totdeauna? Sunt incredibil de egoist, Mya, ştiu! Te rog să mă ierţi pentru asta! Te rog să mă ierţi pentru faptul că îmi doresc ca Hades să nu se mai întoarcă la tine! Nu doresc răul nimănui, cu excepţia lui. Te răneşte atât de mult, iar eu te-aş putea iubi tot pe atât... Dacă m-ai lăsa, te-aş face mai fericită decât ai fost vreodată, însă, cât timp el există, sunt incapabil să o fac. Oricât aş încerca, zâmbetele pe care eu ţi le aduc nu pot ascunde dorul pe care i-l porţi lui.
— Elena te iubeşte, îi spun cu voce tremurândă.
— Mă iubeşte atât de mult pe cât te iubesc eu pe tine, nu-i aşa, Mya?

— Poate mai mult decât atât, Chad. Meriți ca, cineva, oricine, să te iubească mult mai mult de atât!
— Sunt un nesuferit, râde fals. Mint pe toată lumea, încercând să par mai mult decât sunt!
— Șhh, îmi așez palmele pe obrajii săi ușor pistruiați. Nu ești un nesuferit, Chad! Ești cel mai bun prieten și iubit pe care îl poate avea cineva, iar eu mă simt privilegiată să beneficiez de dragostea ta.
— Dar nu mi-o poți oferi în schimb, continuă el, iar eu ridic din umeri.
— Nu alegi pe cine să iubești! Nu am ales să îl iubesc, dar am făcut-o din prima clipă și aș fi o nenorocită dacă te-aș minți că nu mi-am dorit acest lucru! Mi-am dorit să simt, îi mărturisesc, lipindu-mi chipul de toracele său. Mi-am dorit să simt dragostea, suferința, speranța... Și le-am simțit pe toate. Îmi pare rău că nu regret asta, Chad! Îmi pare rău că nu te pot iubi așa cum meriți!
Buzele sale mi se lipesc de creștetul capului, iar palma stângă îmi mângâie cu blândețe spatele.
— Este în regulă, Mya! Totul este bine!
Aș vrea să îl opresc. Aș vrea să îi cer să nu rostească aceste cuvinte, căci sunt conștientă cât de dureroase pot fi atunci când ți le spui ție însuți. Chad nu încearcă să mă liniștească pe mine, ci să se convingă pe el că, la final, totul va fi bine, iar dragostea lui pentru mine va pieri.

Respiră, Mya! Îmi impun de una singură. *Respiră, pentru că altfel îți vei da suflul în brațele unui alt bărbat. Unul care îți împărtășește mai multe sentimente decât ai merita vreodată în această viață. Respiră, Mya! Respiră aerul rece și lasă-l să te învăluie întru totul! Lasă răcoarea toamnei să îți înghețe regretul, supărarea, frustrarea! Permite-i să pietrifice totul înainte ca tu să te prăbușești!*
Chad le aduce mereu bucurie celor din jur, dar, oare, de câtă beneficiază la rândul său? De câte ori zâmbește sincer, în miez de noapte, când nimeni nu-i mai ascultă glumele copilărești? Cât timp va fi blestemat să își pună masca unui zâmbet larg pe chip, la părăsirea celor patru pereți ai camerei sale?

La toate acestea se gândește mintea mea obosită, în timp ce el se joacă cu gulerul bluzei mele de pijama. Simt nevoia să îl îmbrățișez la nesfârșit și să nu îl mai eliberez, de teamă că el va îngenunchea la picioarele mele. De teamă că se va stinge sub ochii mei precum flacăra unei lumânări aprinse.

Se spune că, în momentul în care pierzi un prieten drag, te pierzi pe tine. Eu m-am pierdut de atâtea ori încât nu mai știu câte bucăți din mine s-au regăsit și unit la loc. Mi-e teamă că, la final, dacă îl voi pierde, nu îmi voi regăsi niciodată zâmbetul! Nu voi regăsi bucuria și căldura unei îmbrățișări dăruite de persoana care-ți este aproape familie.
Nu am avut o familie adevărată. Apoi, am avut-o, dar s-a destrămat, iar, în timp, toți cei din viața mea au format un întreg, oferindu-mi lucrul pe care credeam că nu merit să îl am. M-am ascuns printre ruine, ignorând clădirile frumos așezate pe strada vieții mele. M-am ascuns în întuneric, ignorând soarele care își arunca razele puternic luminate înspre sufletul meu sumbru. M-am pierdut de atâtea ori, iar acum tot ceea ce îmi doresc este să mă regăsesc.

Vreau să pot respira fără ca sufletul să mă doară! Să pot iubi fără a-mi fi teamă de o inimă rănită! Să pot trăi fără frica de a pierde o persoană dragă! Vreau să fiu puternică, chiar și atunci când lumea mea se destramă! Închid ochii, inspir adânc mirosul lemnelor arse din șemineu și îi deschid la loc. Nu m-am teleportat într-un univers fără de grijă, am rămas pe loc în brațele celui mai bun prieten. În brațele persoanei pe care o rănesc la nesfârșit în încercarea de a o menține lângă mine.
Ar trebui să îl eliberez. Să îl eliberez de mine, de noi, de dragostea pe care mi-o poartă și de cea pe care eu nu i-o pot oferi. Ar trebui să fac atât de multe lucruri, dar, cum aș putea, dacă ele sunt cele care mă mențin în viață? Chad mă ține întreagă în toate momentele în care iubirea pentru Hades mă ucide, iar eu îl omor pe el din dorința de a-l păstra lângă mine.
Mă îndepărtez puțin și îl privesc cu ochii mijiți, temători. Aștept ca el să mă alunge din sufletu-i distrus, însă, în schimb, îmi sărută fruntea grijuliu. O lacrimă sărată îmi pătrunde printre buzele crăpate, provocându-mi usturime. Nu simt durerea din interior, pentru că o îmbrățișez pe cea de la exterior din dorința de a nu mă destrăma precum țesătura unui material putred.
— Tu ești bine, Chad?
Faptul că în locul unui răspuns umerii săi urcă și coboară, mă îndeamnă să îmi închid ochii.
— Nu vreau să te rănesc! Îți jur, Chad, chiar nu vreau să te rănesc! glasul îmi tremură rostind aceste cuvinte, iar inima îmi tremură la rândul său în momentul în care el mă trage mai aproape. Suntem atât

de apropiaţi încât mai că-i aud căderea din interior. Aproape că aud strigătul de ajutor al inimii sale îndurerate.
Îl supun unui supliciu cu fiecare cuvânt rostit, pentru că, oricât de tare l-ar durea, nu este pregătit să renunţe la mine. Ar putea fugi, ar putea alege calea uşoară şi să se descotorosească de mine, însă, în schimb, el se oferă diavolului pentru a mă teleporta în Rai. Bunătatea lui este într-atât de puternică încât îl menţine în picioare chiar şi în momentele în care fiecare celulă a trupului său îngenunchează.
— Tu nu mă răneşti, neagă el cu mişcări lente ale capului, scuturându-şi părul roşcat dintr-o parte într-alta. Tu mă menţii în viaţa, Mya! Pentru tine respir, trăiesc şi simt!
— Este greşit să trăieşti pentru o persoană, Chad! Ar trebui să trăieşti pentru tine!
— Iubirea nu a fost niciodată o greşeală, Maria! Iubirea este o binecuvântare, chiar şi atunci când nu o primeşti la schimb. Te face să te simţi viu şi puternic, căci, oricât de tare doare, rămâi în picioare în faţa ei. Îi râzi în faţă până când, acea persoana apare şi îţi dă lumea peste cap cu zâmbetul său sublim. Mă bucur că tu eşti acea persoană, pentru că Maria Blaise pe care o cunosc eu nu este o fetiţă speriată şi abandonată, ci cea mai puternică femeie de pe întreaga planetă. Maria Blaise, cea de care sunt îndrăgostit, a renunţat la ea în favoarea celui iubit. Maria Blaise, cea pentru care inima-mi bate neîncetat, mă priveşte cu ochii mari, dar nu simte milă faţă de mine, căci ştie cât de tare m-ar zgudui acea privire venită din partea ei. Ea mă priveşte blând, drăgăstos. Mă priveşte exact aşa cum am nevoie să fiu privit pentru a gusta fericirea.
— Îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc pentru că eşti un prieten minunat!
Braţele mele îl prind din nou într-o îmbrăţişare strânsă. Mă îndepărtez de el şi îmi arunc privirea peste umăr fix în momentul în care Ethan face prima mişcare şi, cu degetele tremurânde, îi atinge bărbia lui Sheryl, privind-o adânc în ochii ei cafenii. Îi dau un cot lui Chad, chicotind.
— Se pare că tipul este mult mai norocos, rosteşte acesta, lovindu-şi la rândul său cotul de al meu. Sau... Dacă mă gândesc mai bine la Sheryl, probabil că este cel mai ghinionist om de pe planetă. Scorpia cu păr albastru îl va înghiţi de viu!
Se scutură de parcă un fior tocmai îi trece pe şira spinării, iar eu eliberez un râset colorat. Pare că întreg curcubeul se prelinge printre buzele mele în sunete bizare. Privirea mea se opreşte întâmplător pe o blondă minionă din apropierea barului cu vedere spre balconul unde eu şi prietenul meu stăm ascunşi. Îl priveşte temătoare, cu admiraţie, şi ceva din privirea ei arată că ar putea fi mult mai mult. Îi rânjesc ştrengăreşte roşcovanului, indicându-i încotro se îndreptă ochii mei cercetători.
— Du-te, vorbeşte cu ea! îl încurajez, împingându-mi palma în spatele său osos.
— Eşti sigură?
Chicotesc datorită întrebării sale. Îl îmbrâncesc şi zâmbesc în colţul gurii. Se întoarce şi îmi face cu ochiul, părând că nici măcar nu am avut o discuţie despre ceea ce simte pentru mine. Realizez, încă o dată, cât de minunat este acest băiat şi cât de norocoasă sunt pentru că face parte din viaţa mea!
— Nu-i frânge inima, tigrule!

***

Simt parfumul tău impregnat în oasele mele, Hades, de parcă încearcă mereu să îmi amintească că port un lucru ce îţi aparţine în interiorul meu şi nu, nu mă refer la inimă, deşi şi ea este cu siguranţă a ta. Mă refer la acel miracol al vieţii, la acea fiinţă pură şi lipsită de păcat care-mi creşte în pântec. Mireasma ta alcoolizată parcă încearcă să mă îmbete şi mă îndeamnă să te sun. Ţin telefonul strâns în palmă, crezând că poate... tu vei fi cel care va încălca promisiunea.
Vreau să îţi aud vocea, vreau să îţi văd zâmbetul larg şi strălucirea dinţilor tăi perfecţi care se hrăneau adesea din mine! Vreau să îţi simt pieptul plin, cum inima ta se zbate sub palma mea mică şi cum braţele tale mari mă cuprind întru totul într-o căldură mistuitoare capabilă să mă nimicească! Vreau să îţi simt buzele pline plimbându-mi-se pe chip, pe frunte, maxilar, gât şi încotro le poartă briza iubirii!
Învaţă-mă cum să trăiesc fără tine, cum să fac faţă aşteptării ca să nu mă destram precum un material vechi şi uzat! Am nevoie de o clipă de liniște, de o clipă în care gândurile să înceteze să îmi urle în timpane! O clipă îndeajuns de lungă încât să mi te scoată din minte ca să pot gândi coerent. Aş vrea, pe cuvânt, să nu mă mai gândesc la tine! Însă, atunci când nu o fac, mă simt mică şi nesemnificativă, fragilă şi pustiită. Simt că nu aparţin nimănui, iar tot ceea ce îmi doresc este să îţi aparţin ţie.
Închid ochii şi te văd. În acest moment, mă aflu în braţele tale, iar tu mă săruţi drăgăstos, în timp ce palma ta mare şi aspră îmi mângâie abdomenul uşor umflat. Un zâmbet languros îţi apare în colţul gurii când

rodul iubirii noastre reacționează în fața atingerii tale, lovindu-te prin mine. Îți zâmbesc la rândul meu, așezându-mi mâna deasupra mâinii tale pentru a-ți ghida mișcările.
Aș vrea să rămân pentru o veșnicie captivă în fabulosul scenariu pe care mintea și inima ce-ți poartă dorul îl croiește, însă știu că este momentul să mă trezesc și să le permit pleoapelor să se ridice de pe irisurile obosite. O parte din mine nu ar vrea să renunțe, îmi șoptește să aștept încă o clipă, să nu mă descotorosesc de acel film armonios în care tu și cu mine formăm un întreg. Aș vrea să o ascult, Hades, însă ochii încep să-și verse lacrimile peste chipul meu roșiatic, îndemnându-mă să plec!
Mama obișnuia să îmi spună povești cu Feți-Frumoși, iar eu, naivă, speram ca al meu să fie exact așa cum glasul ei cald îl descria. M-am răzgândit, Hades! Nu vreau un Făt-Frumos, nu îmi doresc un cal alb pe care să plecăm împreună spre răsărit! Mi te doresc pe tine, îmbrăcat în haine întunecate, călărind motorul tău uriaș și gonind spre întunericul ce ne-a înghițit de mult sufletele blestemate.
Dacă mi-ai putea citi gândurile, te-ai întreba de ce ne consider sufletele blestemate când ele se au unul pe altul. Ei bine, Hades, iubitule, aceasta este problema... De fiecare dată când te am și când mă ai, când ne avem, ceva intervine. Ceva ne desparte și ne determină să fugim în direcții opuse. De această dată, dragostea pe care ți-o port a fost vinovată. Dar data viitoare? Te întrebi vreodată ce ne va despărți data viitoare?
Nu îmi poți cere să nu o fac. Nici măcar tu, cel din mintea mea, nu îmi ceri să mă opresc din a gândi negativist, pentru că, în sinea ta, știi că am dreptate. Mereu va exista acel ceva poziționat precum zidul chinezesc între noi și degeaba reușim să ne cățărăm și să sărim de partea cealaltă dacă imediat de la coborâre un altul se ridică. Unul mai dur, imposibil de dărâmat.
În acest moment, dacă ai fi lângă mine și ți-aș dezvălui temerile mele, mi-ai da părul la o parte cu vârful degetelor, mi-ai săruta scurt buzele și mi-ai spune pe tonul tău jos, precum o șoaptă:
— Ne putem teme de viitor sau putem lupta pentru a-l învinge împreună!
Ți-aș zâmbi inocent. Ți-aș oferi cel mai frumos zâmbet din lume în timp ce degetele mele ți-ar dansa balade pe pielea tatuată și, cu glas scăzut, ți-aș răspunde:
— Cum ai putea lupta împotriva unui lucru necunoscut? Ce arme am putea folosi ca, la final, să nu fim destinați pieririi? Sunt dispusă să pier în brațele tale, Hades, dacă acest sacrificiu ne oferă acel pentru totdeauna la care visez cu ochii deschiși! Sunt pregătită să mor din dragoste, să fac un pact cu diavolul și să sfidez Raiul pentru a rămâne încă o secundă în brațele tale! Sunt atât de pregătită să lupt alături de tine încât mă simt speriată și armura mi se topește pe trup, provocând răni grave sufletului meu slăbit! Dar tu, Hades, până când vei lupta? Până când mă vei iubi de la distanță, știind că, mereu, orice ar fi, un obstacol se va ivi în calea noastră? Noi nu reușim să le ocolim împreună. Nu reușim să sărim peste ele ținându-ne strâns mâna unul altuia. Noi fugim în direcții opuse. Facem asta pentru că suntem diferiți, nu-i așa, Hades? Nicidecum pentru că nu ne-am iubi la fel de mult precum o fac alții. Cred că noi ne iubim mai mult, mult mai mult, de aceea dragostea noastră învinge timpul. De aceea sacrificiul de a ne aștepta unul pe altul la nesfârșit înseamnă atât de puțin pentru noi.
Vezi, Hades? Aș putea vorbi despre iubirea noastră ore în șir și, cumva, să o fac să triumfe chiar și atunci când toată lumea își pierde speranța. Mi-aș putea imagina ce mi-ai spune mai departe, în câte feluri m-ai atinge în încercarea de a-mi demonstra cât de multă iubire-mi porți, dar mă limitez la atât, întrucât, oricât aș socoti prin mintea-mi obsedată de tine, nu găsesc un răspuns potrivit. Nu știu în ce fel mi-ai răspunde la discursul interminabil! Habar nu am dacă ai prefera să o faci prin cuvinte sau să mă porți pe brațe în dormitor și să-mi arăți prin fapte că simți același lucru!
Sentimentele sunt măreațe, nu-i așa? Căci ele ne influențează starea, gândirea, gesturile. Eu mă simt nostalgică, Hades! Mă simt pierdută, goală și, în același timp... mă simt împlinită. Nu știu cum să fac față multitudinii de sentimente care mă învăluie în mireasma lor sâcâitoare. Nu știu cum să opresc lacrimile să curgă, deoarece mi se pare că am devenit un robinet fără de oprire. Râd și plâng în cele mai nepotrivite momente, incapabilă să mă opresc.

— Am mai văzut oameni ciudați, dar jur că tu ești prima care plânge la o scenă de sex!
Deschid ochii, iar privirea mi se îndreaptă spre ecranul plat al plasmei. Un moment intim mi se desfășoară în față, în timp ce gemete de plăcere mi se strecoară în timpane. Simt nevoia să îmi acopăr fața cu palmele și să dau bir cu fugiții, însă, în schimb, îmi șterg lacrimile, înclinându-mi capul pentru o perspectiva mai bună.

— Hormonii sarcinii sunt de vină? mă întreabă Sheryl, împingându-şi cotul în abdomenul meu. Este adevărat că te simţi în călduri mai tot timpul?
— Dumnezeule, Sheryl! îi şoptesc la rândul meu, împingându-i cotul la o parte. Sunt însărcinată, nu în perioada de împerechere!
Ridică din umeri de parcă niciun cuvânt prostesc nu i-ar fi părăsit buzele rujate strident.
— Din câte am auzit, este cam acelaşi lucru. În acest moment, eşti precum un animal primăvara, doar că... tu eşti cu burtică.
Oftez în locul unui răspuns, căci oricât ai încerca să învingi într-o luptă verbală cu Sheryl, pare mereu că are argumente. Nu tocmai solide, însă suficient de bizare încât să îţi taie elanul şi cheful de a duce discuţia la bun sfârşit.
— Am un vibra...
— Taci! îi poruncesc, astupându-i gura şi stârnind atenţia celor doi băieţi fascinaţi de film. Jur că, dacă spui cuvântul care începe cu v şi se termină cu ibrator, îţi arunc toate „jucăriile"!
— Să nu te atingi de puiuţii mei, Maria Blaise! mă ameninţă ea, aţintindu-mă cu degetul. Promit să ţi le dau pe toate după ce Ethan va trece la pasul următor... sau măcar să mă sărute!
Îmi înăbuş un chicotit şi ridic din umeri în momentul în care băieţii ne aruncă ocheade întrebătoare. Chad îşi umple pumnul cu floricele de popcorn, iar în momentul următor o avalanşă se avântă asupra mea. Îl privesc printre genele fluturânde ale căror rimel cu siguranţă mi s-a scurs pe chip, extrăgând o boabă dintre sâni şi îndesându-mi-o în cavitatea bucală.
— Trişoareo! îmi aruncă el, scărpinându-şi ceafa frustrat. Se presupune că nu ai dreptul să mă ispiteşti!
— Se presupune că ai avut o noapte nebună cu tipa blondă din seara precedentă şi că acţiunile mele de acum sunt oricum de prisos.
— Da, am avut, dar acţiunile tale nu vor fi niciodată de prisos!
Îmi face cu ochiul jucăuş, întorcându-se pentru a continua vizionarea filmului ce începe să-mi semene din ce în ce mai mult cu unul pentru adulţi. Mă ridic de pe sofa prinzând paharul în palmă. Picioarele mele scot un clipocit ciudat la contactul cu gresia rece a locuinţei şi mă poartă până la bucătărie. Deschid frigiderul ticsit şi extrag cutia de lapte, umplându-mi paharul pe jumătate.
— Ai ceva să îmi spui? tresar, căci Ethan îşi sprijină palma de umărul meu. Ochii aproape-mi ies din orbite de spaimă, iar paharul este pe cale să îmi alunece, dar prietenul meu cu abilităţi ninja îl prinde înainte ca o singură picătură să se verse.
— Ce ţi-aş putea spune? îl întreb, luând o înghiţitură din laptele rece.
— Mănânci cât pentru doi, te afişezi la petreceri în pijamale dubioase, porţi haine largi în încercarea de a ascunde kilogramele în plus şi refuzi orice fel de alcool ce ţi se azvârle sub nas. Ori eşti bolnavă, ori...
— Sheryl este îndrăgostită de tine!
Porumbelul îmi scapă din dorinţa de a scăpă eu însămi de bănuielile lui Ethan. Ştiu că ceea ce spune este adevărat, sunt conştientă că ştie că sunt însărcinată, deşi nu îmi doresc să o facă. Cu cât mai mulţi oameni află, cu atât adevărul este mai aproape de a ajunge la urechile lui Hades.
Oftez şi îmi aşez mâna pe braţul lui. Se pare că dezvăluirea mea a fost suficientă pentru a-i distrage atenţia, întrucât băiatul cu ochi ca aluna priveşte pierdut paharul cu lapte pe care l-am aşezat pe blat.
— Dar nu-i spune că ţi-am zis, te rog! Aşteaptă să îţi spună ea!
Încuviinţează, înghiţind în sec. Mi se pare că nu se aştepta la un astfel de secret dezvăluit sau poate că se aştepta şi tocmai de aceea nu ştie cum să reacţioneze. Îmi trec mâna prin părul brunet şi îi zâmbesc strâmb, atât de strâmb încât obrajii îmi devin dureroşi şi simt nevoia de a pufni în semn de reproş faţă de propria-mi persoană.
— Sheryl este minunată, Eth! Dacă nu simţi nimic pentru ea, nu-i oferi speranţe! Speranţele distrug inimi şi vieţi întregi, iar eu îţi cer să nu o distrugi pe a ei, căci este şi aşa construită din ruine.
Fiecare cuvânt pe care-l rostesc îmi lasă un gust amar pe cerul gurii.
— Dar, dacă tu crezi că o poţi iubi, fă-o cu toată fiinţa şi ajut-o să se elibereze de ispitele unui trecut dureros! Ajut-o să devină ceea ce vrea să devină şi să lupte pentru ceea ce iubeşte! Este obişnuită să renunţe, pentru că toţi au renunţat la ea, aşa că nu o face şi tu! Nu doar inima i-o vei fărâma, ci întreaga ei fiinţă.
— Nu ştiu dacă sunt pregătit pentru o nouă relaţie, glasul lui răguşit mă îndeamnă să mă aşez pe scaunul din lemn, apucând paharul cu lapte între degete. Ţi-am spus acum ceva timp că, odată, eu eram cel care aştepta. Nu vreau să aştept din nou, Maria! Am aşteptat prea mult ca acea persoană să se întoarcă, dar

ea nu a mai venit. Dacă distrugerea lui Sheryl depinde de mine, atunci a mea de cine depinde? Sau eu sunt atât de ruinat încât nu mai rămâne nimic de dărâmat înăuntrul meu?
— Nu am spus asta, neg categoric, întinzându-mi mâna peste masă şi făcând-o căuş în jurul palmei sale. Nu te văd distrus, Ethan! Te văd puternic şi dornic să lupţi contra oricărui lucru ce ţi-a făcut rău. M-ai ajutat să îmi revin când întreaga mea inimă era călcată în picioare. Mă ajuţi să respir chiar şi acum, cum aş putea crede că eşti un om slab?! Nu, tu nu eşti distrus! Eşti doar rănit şi te temi. Te temi ca inima să nu îţi fie frântă din nou. Nu ştiu ce s-a întâmplat şi nici nu te voi obliga să vorbeşti despre asta, ştiu doar că... Ai un suflet minunat! Un suflet pe care nu se merită să îl laşi să piară în aşteptarea unei persoane nerecunoscătoare. Nu îţi spun să îţi dăruieşti inima lui Sheryl din prima, nicidecum! Te îndemn să încerci! Încearcă să o iubeşti, să o citeşti, să o faci să te iubească! Cine ştie? Poate, la final, veţi aştepta împreună.
Ethan se apleacă şi îmi sărută gingaş fruntea înainte de a porni din nou spre living. Se opreşte în tocul uşii şi îmi zâmbeşte strengăreşte, înainte de a mi se adresa pe un ton jos:
— Secretul tău este în siguranţă cu mine, îmi mărturiseşte. Şi, Mya, sunt sigur că va fi la fel de frumoasă ca tine.
— Cine a zis că este fetiţă?
Ethan îşi saltă umerii fără a-mi adresa alt cuvânt şi îmi preia locul de lângă Sheryl, aşezându-şi protector palma deasupra palmei sale. Închid ochii şi inspir adânc.
Fetiţă. Îmi aşez mâna pe abdomen şi îl mângâi uşor, continuând să îmi imaginez că Hades este cu mine şi că mă mângâie la rândul său.

Capitolul XI

Ai fost o stea rătăcitoare,
Ai fost o pasăre călătoare,
Ai fost speranță și mândrie,
Ai fost trădare și iubire.
Ai fost cerul înstelat,
Ai fost furtună neîncetat',
Ai fost tot ce mi-am dorit,
Un vis frumos, ce a pierit.
Acum, îmi ești protector,
Suflet pereche, mântuitor.
Îmi ești mântuire și blestem,
Te alung și-apoi tot eu te chem.
Ești prezentul ce îmi e scris,
Cel mai interzis vis.

Inima îmi bate în reprize scurte, iar respiraţia mi se întretaie. Chipul lui palid îmi dansează precum o mantie fluturândă în faţa ochilor. Mă simt rece şi îngheţ la propriu doar privindu-l. Mor încet, mă descompun. Devin un nimic, incapabilă să îmi menţin stabilitatea. Genunchii mi se lovesc de gresia rece, albă, iar mâinile mi se unesc la baza patului, deasupra bărbiei. Rugăciunea îmi părăseşte corzile vocale gâtuit, de parcă încearcă să îmi aline suferinţa în timp ce el o amplifică. Nu am uitat nici măcar un cuvânt adus divinităţii, chiar dacă tânjisem cu disperare să o fac. Simt fiecare silabă suflată în ceafă, de parcă mama mi le şopteşte în timp ce-mi mângâie creştetul capului. Mă rog cu lacrimile rostogolindu-mi-se pe obraji, cu sufletul încarcerat de durere şi inima făcută zob sub bolovanul neputinţei.
Nu ştiu ce s-a întâmplat, nici măcar cum am ajuns aici. Îmi amintesc telefonul sunând, vocea plânsă de la celălalt capăt şi rugăminţile de a-mi păstra cumpătul. În minte-mi răsar cuvintele persoanei care mă sunase. *Accident. Operaţie. Stare gravă*. Apoi, modul în care m-am prăbuşit la pământ, strigătul îndurerat care mi-a părăsit plămânii şi durerea acută din întreg trupul meu.

Doamne, am căzut în abisul realităţii! Mi-am abandonat principiile, educaţia, credinţa! Te-am abandonat pe Tine, în ignoranţa mea. Am păşit prin lume cu ochii închişi şi aripile ale căror pene se desprindeau la fiecare pas, lăsându-mă fragilă şi nepermiţându-mi să zbor spre infinit. Am închis ochii, când, poate că trebuia să-i deschid mai larg ca niciodată.
Mi-am desprins degetele când trebuia să le unesc în dreptul buzelor şi să mă rog Ţie. Să te implor să nu mă laşi să pier în infern! Să mă înalţi spre Rai şi să îmi menţii sufletul pur! Mi-am vândut sufletul diavolului, în schimbul uitării. Mi-am vândut inima, crezând că, astfel, voi putea păcăli iubirea. M-am lepădat de Tine, crezând că întregul rău ţi se datorează. Dar sunt aici, acum, Doamne! Şi sunt pregătită să te ascult şi să-ţi vorbesc. Sunt pregătită să mă rog, să te rog şi să te implor să ai milă! Salvează-l! Salvează-mi inima de la pierire şi îţi promit că-ţi voi rămâne alături! Voi păcătui, Doamne! Voi păcătui atât de mult şi, poate că, la un moment dat, mă vei urî pentru nepăsarea mea. Îţi vei arunca fulgerele asupra persoanei mele şi din mine vor rămâne doar rămăşiţe de cenuşă neagră, ce se va pierde printre degetele celor iubiţi. Mă închin, acceptându-mi soarta! Accept, Dumnezeul meu cel mare! Accept ca Tu să mă pedepseşti, dar nu în felul acesta! Nu luându-mi-l pe el, cel care mi-a oferit viaţă când totul în jurul meu mă ucidea. El este motivul pentru care mă întorc la Tine. El este motivul pentru care lacrimile îmi spală chipul păcătos. Nu mi-l lua, căci fără el voi deveni un nimic într-o mare de oameni nepăsători! Voi deveni mai slabă, mai fragilă, mai uşor de distrus, iar de această dată, nu va mai exista el ca să mă menţină în viaţă.

Degetele mi se unesc şi formează semnul crucii peste trupul meu slab, fragil. Privesc mâna albă care se odihneşte lângă chipul meu, o ridic şi o sărut de parcă aş face-o pentru ultima oară. Mă simt vlăguită, sufletul meu pustiit plânge cu suspine, iar inima, sărmana, varsă lacrimi de sânge ce mă rănesc şi sapă în interiorul meu, supunându-mă unui supliciu. Închid ochii şi inspir. Până şi respiraţia îmi provoacă durere. Degetele lui sunt reci, albicioase, lipsite de viaţă şi de tot ceea ce-l defineşte. Pleoapele-i sunt căzute peste ochii-i frumoşi, de culoarea oceanului, privându-mă de frumuseţea lor.
Suspin, mă ridic de jos şi îmi scutur genunchii prăfuiţi. Lacrimile îmi coboară în jos pe obraji, scăldându-mi faţa în râuri de durere. Fierbinţeala se scurge din mine şi rămân în totalitate rece şi de nepătruns.
Lacul îmi este luat de pe unghiile lungi, hainele îmi sunt murdare şi încă am urme de făină în păr, din cauza prăjiturilor pe care mi-am propus să le fac. Părăsesc salonul cu paşi mici, uşor nesiguri. Nesiguranţa m-a cuprins în mrejele sale fără a-i păsa de chinul pe care mi-l provoacă. Îmi dau părul negru din ochi şi o privesc pe fata brunetă care se plimbă prin faţa mea precum un leu în cuşcă.
Aş vrea să o consider vinovată. Să arunc întreaga vină asupra ei pentru a mă elibera de întreaga durere. Dar, oare, ar înceta? Măcar pentru o secundă ar dispărea durerea şi ar fi înlocuită de fericire? Mă îndoiesc, căci fericirea este un lucru de neconceput fără de el.
— A vrut să se întoarcă la tine, îmi spune, de parcă acest lucru l-ar putea însănătoşi.
Ridic din umeri. Nu contează! Nimic nu mai contează! Simt cum mi se formează un nod în gât care nu îmi permite să respir.
— A spus că nu poate sta departe de tine. A spus că îl aştepţi, iar el... Te iubeşte atât de mult, Maria! Te iubeşte mai mult decât credeam că se poate iubi. L-a luat pe Seth în maşină şi a plecat fără a-mi adresa un cuvânt. Era de prisos, ştia că nu voi accepta, că nu-i voi permite lui Seth să îl însoţească. Două ore

mai târziu mi-a sunat telefonul, erau cei de la poliţie sau salvare, nu mai ştiu... Mi-au spus că a avut loc un accident şi numele spitalului în care se află cei răniţi.
Profit de pauza pe care o face pentru a-mi şterge restul de lacrimi, dar gestul meu este zadarnic, căci, în grabă, alte picături de emoţie pură îmi apar pe chipul albicios.
— Am ajuns aici cu speranţa în suflet. Cei de la telefon nu au vrut să îmi ofere detalii legate de accident şi am presupus că nu este nimic grav. Doamne, sunt aşa o fraieră! Nu am vrut să te anunţ de la început, ştiam că îţi voi provoca suferinţă. Ştiam că îţi voi sfărâma inima. Doctorul mi-a spus că starea lui Hades este stabilă, pentru moment. Au făcut tot ce au putut! Dar Seth... Seth este sufletul meu, Maria, iar sufletul meu este pe moarte.
O îmbrăţişez fără a-i adresa vreun cuvânt. Nu îmi găsesc glasul, nici cuvintele. Sunt neputincioasă. Sunt precum frunza unui copac bătută de vântul crud al unei zile de toamnă. Tremur. Întreg trupul mi se zguduie, ca şi cum ar vrea să se dezbine şi să se unească cu Hades sau ce a mai rămas din el. Se pare că viaţa s-a scurs din întreg trupul lui frumos.
Îmi apăs toracele cu vârful degetelor, încercând să alung întreg amalgamul de sentimente ce s-au strâns acolo pentru a mă nimici. Hades, cel care îmi oferea putere şi speranţă, cel care mă iubea şi care m-a învăţat să iubesc, se stinge. Se stinge pentru mine, pentru iubirea noastră, demonstrându-mi că şi-ar da chiar şi viaţa pentru noi.
Câteva minute mai târziu mă aflu din nou pe scaunul din salon cu mâna lui între palmele mele mici. Mă joc cu degetul arătător peste tatuajele sale, trasându-le conturul, scriind poveşti infinite de dragoste, sperând ca ele să îl determine să se întoarcă la mine. Nu mai plâng. Am încetat, conştientizând că acest lucru nu-l va face să se trezească. Îi aşez palma mare peste abdomenul meu uşor rotunjit, închizându-mi, la rândul meu, ochii. Am visat la acest moment încă din momentul în care el a păşit peste pragul uşii, închizând-o în urma lui.
Pe sub pleoape, îl vizualizam mângâindu-ne. Sărutându-ne. Iubindu-ne. Întrucât, acum nu mai sunt singură. Suntem eu şi el, cel care îmi suflă aer rece peste genunchii juliţi de greutăţile infinite ale vieţii. Îi mângâi chipul cu degetele mele tremurânde, încercând să cuprind fiecare fibră şi celulă ce-l întregeşte. Mă opresc asupra buzelor sale vineţii. Buzele ce-mi aparţin, buzele pline de viaţă ce-mi şopteau dorinţe arzătoare şi secrete doar de noi ştiute, sunt acum pliate într-o linie fină, inexpresivă. Nu îmi şoptesc cuvinte obscene, înfiorându-mi trupul. Nu îmi ating gâtul, suav şi lent. Nu mă ating deloc.
— Iubitule, rostesc pe un ton jos, vlăguit, vrând ca pentru prima dată să-i spun tot ceea ce mă apasă cu voce tare. Dumnezeule, Hades, cât de mult te pot iubi! Iubesc fiecare părticică din tine, fiecare celulă şi fibră a corpului tău! Iubesc sufletul tău frumos, ascuns sub culorile închise ale tuşului! Iubesc inima ta, care mă iubeşte doar pe mine! Of, Hades!
Îmi adâncesc unghiile în pielea mâinii sale.
— Ai promis că te vei întoarce la mine! Ai promis că nu mă vei părăsi niciodată! Nu poţi să pleci! Nu ai dreptul să o faci, la naiba! Nu ai dreptul să închizi ochii pentru totdeauna! Nu ai dreptul să îţi pliezi buzele pentru o eternitate! Trebuie să te trezeşti căci, eu, Hades... Aş muri fără tine! Uită-te la mine, iubitule, cum mă sting, aşteptând ca tu să te aprinzi precum un foc de tabără! Arde-mă, Hades! Deschide ochii tăi frumoşi şi arde-mă cu fierbinţeala apei oceanului care se scaldă în irisurile tale albăstrui! Nu mă părăsi, când tot ceea ce vreau este să rămâi!... Să rămâi! De câte ori ţi-am cerut asta de-a lungul relaţiei noastre? De câte ori te-am rugat să nu pleci, sufletul meu? Am pierdut şirul rugăminţilor! Întoarce-te la mine, Hades! Te implor, iubitule, întoarce-te la mine!

Mi-ai oferit iubirea care mă consumă
și ai lăsat-o să mă transforme
într-un scrum negru și dens.
Am fost fierbinte, am fost rece,
am fost încărcată de tine.
Am fost fericită, am fost tristă,
am fost ceea ce poate o ființă umană să fie.
Am iubit, am sperat și am tremurat
rușinoasă în brațele tale.
Acum mor. Mă sting, mă destram,
mă sinucid cu gânduri, cu temeri, cu speranțe.
Aș vrea să pot să schimb destine!
Să te întorc din drum, să te întorc la mine!
Să mă ascund în brațele tale mari și calde,
să te iubesc, să te cuprind,
fără teama de-a mă arde!
Aș vrea să îți pot dărui iubire,
dar, pentru asta, trebuie să te întorci la mine!
Întoarce-te din drum, căci sufletul meu doare!
Întoarce-te din drum, înainte ca iubirea să mă omoare!

Uşa se deschide, iar dincolo de ea apare Hazel. Are privirea pierdută, cearcăne adânci, maronii, pupilele dilatate din cauza oboselii, iar irisurile îi sunt încercuite de vene subţiri şi roşii. Afişează o grimasă în loc de zâmbet şi îmi întinde paharul de carton în care lichidul negru dansează nestingherit. Inspir mirosul himeric de cafea şi iau o înghiţitură.
— Mulţumesc!
Îmi cuprinde umărul între degetele sale lungi şi osoase, strângând uşor. Pare că şi-a pierdut întreaga putere, iar tot ce i-a rămas este fărâma de viaţă care o menţine pe picioare căci, altfel, cred că ar ceda. Trupul ei ar cădea secătuit la pământ, iar lacrimile s-ar usca pe chipul palid şi obosit.
— Cum se simte Seth?
Capul ei se scutură dintr-o parte într-alta, neştiind ce să îmi spună.
— Situaţia este neschimbată. Doctorii nu-i oferă prea multe şanse.
Umerii săi se ridică şi coboară într-un gest de înfrângere. Durerea din privirea sa mă cutremură şi simt nevoia de a-mi întoarce chipul în direcţia opusă.
— Îmi pare rău, Hazel! cuvintele mi se desprind instinctiv de buze, de parcă Hades ar dori să i le transmită prin mine.
— Nu este vina ta. Nici măcar vina lui nu este. Îi iubesc în egală măsură, Maria, dar Seth... Dumnezeule, cum aş putea trăi fără el?! Cum aş putea respira în lipsa lui?! Mă doare inima. Mă înţeapă pieptul. Nu pot respira! Am nevoie de Seth pentru a supravieţui! După moartea mamei, Seth este cel care m-a menţinut în viaţă şi m-a ajutat să merg mai departe. Fără el, nu mai am nimic, Maria... L-am crescut de una singură. L-am educat şi am muncit ca să nu îi lipească nimic, iar acum viaţa vrea să mi-l răpească aşa, pur şi simplu. Cum să opresc asta? Nu am niciun gram de putere. Nu mai am nimic!
— Îl ai pe Hades, vorbele-mi părăsesc corzile vocale înainte să conştientizez ce spun, iar privirea mea se ridică în căutarea privirii ei.
— Nu, Maria! Tu îl ai pe Hades. El nu ne va aparţine niciodată nouă, căci este al tău în totalitate. Încrederea şi credinţa sunt singurele care mă mai menţin pe linia de plutire acum, când totul pare să cedeze în jurul meu.
Îşi trage nasul, încercând să reprime lacrimile care-i înconjoară ochii de un albastru senin, atât de asemănători cu cei ai iubitului meu.
— Nu îmi permit să cedez! Fraţii mei au nevoie ca eu să rămân puternică şi să fiu alături de ei atunci când vor decide să se trezească.
— Doctorul a spus că totul depinde de el, îi mărturisesc, strângând mâna lui Hades între palmele mele reci. El este singurul care decide când se trezeşte. Şi o va face, Hazel! Hades se va trezi, căci este cel mai puternic bărbat pe care l-am cunoscut şi iubit.

Este eternul, deoarece îmi va rămâne în inimă pentru totdeauna.

***
Oftez când mă aşez din nou, pentru a mia oară, pe scaunul dur, în faţa patului învelit în aşternuturi albe cu dungi albastre. Privesc geamul sticlos al salonului, remarcând frumuseţea orbitoare a primilor fulgi de nea. Cad lin din înaltul cerului şi se izbesc de sticla rece precum gheaţa. Deşi în salonul lui Hades temperatura este primitoare, simt nevoia de a-i sufla aer cald peste pielea ce pare să mai capete culoare.
— Îţi aminteşti cum împodobeam mărul din curtea orfelinatului?! Nu avea frunze, dar zăpada era cea mai frumoasă beteală pe care soarta ne-o putea oferi. Pictam globuleţe din hârtie zilnic, căci ajungeau să se înmoaie şi să se strice pe timpul nopţii. Îţi aminteşti cât de supărată am fost prima dată când s-a întâmplat acest lucru? Mi s-a frânt inima, remarcând că bradul nostru nu semăna câtuşi de puţin cu cel văzut la televizor. Tu mi-ai dat părul la o parte din ochi, mi-ai sărutat fruntea rece din cauza viscolului iernii şi mi-ai strâns mâinile roşii de frig între ale tale. Mi-am ridicat privirea în ochii tăi albaştri şi am rămas minute în şir ascultându-ţi liniştea. Hrănindu-mă cu poveştile pe care ochii tăi frumoşi mi le dezvăluiau. Mă durea inima, eram atât de supărată, până când tu mi-ai spus că brăduţul nostru nu este urât, ci unic, întrucât nimeni din această lume nu se gândise să mai facă unul la fel.
Mâinile lui sunt reci la atingere, exact ca în acea zi de iarnă.
— Apoi, am fost atât de tristă, îmi continui eu povestea, încercând să alung frigul care-mi stăpâneşte fiecare por în parte, văzând că Moş Crăciun nu s-a oprit şi la noi şi că sub brăduţul nostru improvizat nu

se află nici măcar o pungă de cadou. În acel moment, ai fugit la Helen şi i-ai oferit toţi bănuţii tăi, strânşi de la persoanele care veneau rareori să ne viziteze şi i-ai cerut să îmi cumpere cel mai frumos cadou. Te-am văzut aşezând păpuşa perfectă sub copac şi inima mi s-a oprit în loc. Tu erai Moş Crăciun al meu! Cel mai bun Moş Crăciun din câţi există! Am fost atât de fericită în ziua aceea, Hades, şi te-am iubit atât de mult! Te-am iubit la fel de mult pe cât te iubesc acum!
Pleoapele lui par să tresară şi sufletul meu înfloreşte pentru câteva secunde, dar ochii nu i se deschid. Pielea aproape transparentă care lasă la vedere firişoarele subţiri ale venelor stă aplecată peste irisurile albastre, nevrând să îmi permită să mă scald în frumuseţea lor înnebunitoare. Hades reuşeşte să mă înnebunească chiar şi fiind inconştient. Chipul lui, mirosul ademenitor, modul în care palma sa mare se potriveşte perfect între palmele mele îmi umplu inima de fericire şi nebunie pură.
Doctorii susţin că semnalele creierului său devin tot mai multe, iar şansele de supravieţuire s-au înmulţit considerabil. Încă de la aflarea veştii, mă afişez în salon cu un zâmbet imens şi două ciocolate calde, sperând ca el să se trezească şi să le savurăm împreună. Prietenii noştri au trecut de câteva ori în vizită, plictisindu-se în final şi rugându-mă să-i sun în caz că se întâmplă ceva. În caz că el decide să se întoarcă. Hazel este singura care mai trece acest prag, în afară de mine şi de medici. Cearcănele ei sunt tot mai adânci, buzele tot mai crăpate, iar trupul tot mai suplu, întrucât a uitat să aibă grijă de ea şi de inima ei suferindă. Preferă să se scalde în abisul suferinţei şi să nege posibilitatea de a confrunta fericirea. Are faţa plânsă, ochii roşii, iar pometii săi şi-au pierdut culoarea. Mă simt neputincioasă, îndurerată, căci nu-i pot curma şi ei durerea.
Seth continuă să fie menţinut în viaţa de aparatele ce-i monitorizează semnele vitale. Respiră printr-un tub lung şi este hrănit prin perfuzii. Chipul lui copilăros pare îmbătrânit între toate acele fire, pe patul alb, lipsit de vitalitate. În fiecare seară îl părăsesc pe Hades şi, lăsând-o pe Hazel să se odihnească, îi citesc celui mic poveştile preferate, ajungând să adorm la scurt timp pe scaunul rece.
Îmi aşez fruntea pe marginea patului, sprijinindu-mi obrazul de umărul iubitului meu. Ochii îmi devin greoi, iar pleoapele ca de plumb îi acoperă în timp ce somnul mă prinde în mrejele sale. La radio, se aude o melodie lentă de dragoste şi dor, care mă transportă în visul în care eu şi cel destinat mie ne jurăm iubire infinită.
Simt cum firele de păr îmi sunt deranjante în timp ce o mână grea mi se sprijină de frunte, mişcându-şi degetele lin, nevrând să mă rănească. Îmi este frică să mă mişc, căci mă tem că realitatea dură îmi va spulbera şi ultima urmă de speranţă înainte ca ea să mi se adăpostească în sufletul biruit de gloanţele imposibilităţii.
Îmi întorc faţa roşie spre cel care îmi mângâie blând părul. Lacrimile îmi invadează privirea, inima începe să îmi bată nebuneşte, iar fiecare funcţie vitală a corpului meu se suprasolicită în încercarea de a percepe ceea ce se întâmplă. Clipesc des înainte de a-i atinge obrazul aspru din cauza bărbii, cu degetele tremurânde. Un zâmbet mic îi conturează buzele frumoase, chiar şi aşa, vineţii, iar eu simt că pot respira din nou. Trupul meu încearcă să se ridice şi să alerge spre ieşire pentru a anunţa infirmiera de faptul că inima mea s-a trezit la viaţa şi bate mai tare ca niciodată, dar Hades mă opreşte, strângându-mi degetele într-ale sale. Privirea lui albastră mă roagă să mă reaşez, iar eu fac întocmai.
— Hades, glasul îmi tremură odată cu trupul care se fărâmă şi se uneşte cu al său.
— Nu încă, îmi cere pe un ton răguşit. Am nevoie doar de tine, Mya! Mi-ai lipsit atât de mult!
— Şhh, îi şoptesc eu, incapabilă să îmi ţin lacrimile în frâu. Nu te obosi, avem tot timpul din lume, iubitule! Dumnezeule, eşti aici!
— Sunt aici!
Hades îşi trage trupul amorţit într-o parte, bătând uşor partea liberă de pat cu palma. Mă aşez alături de el, capul mi se sprijină în mod instinctiv de pieptul său, iar nasul îi caută cu disperare parfumul pielii sub aroma mirosului de pastile. Constat că trupul său nu mai este rece, ci pare să îmi ardă fiecare părticică din piele. Îmi ridic privirea pierdută spre cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată, iar buzele sale mă atacă pofticioase.
Asprimea lor dispare cu fiecare plimbare a limbii mele peste uscăţimea lor. Gustul dulce ce îmi învăluie întreaga cavitate bucală mă obligă să scâncesc, în timp ce palmele mi se strâng mai tare în jurul bărbatului iubit. Respiraţia îmi devine greoaie, mă las purtată pe culmi înalte ale iubirii şi speranţei, învăluită de saliva lui ce-mi umezeşte limba. Îmi desprind gura lacomă de a sa şi îmi sprijin fruntea de fruntea lui. Respirăm acelaşi aer dulce, ce anunţă iubirea. Respirăm acelaşi aer vital, ce anunţă o nouă

şansă la fericire. Îmi aşez mai bine capul pe umărul său şi mă adăpostesc precum un copil speriat în braţele lui.

Să nu mă mai părăseşti, îi cer tăcut, în propria-mi minte. *Să nu mă mai sperii că mă vei părăsi când tu, iubitule, nu îţi doreşti să pleci! Adăpostește-mă la siguranța trupului tău și învăluie-mă în iubirea ta pură cu miros de cireșe proaspăt culese! Lasă-mă să închid ochii şi să mă simt în siguranță în aceste brațe puternice care mă feresc de răul nopții! Mă pierd în privirea ta albastră şi sunt incapabilă să mai regăsesc drumul spre ieșire. Nu vreau să o fac! Nu vreau să evadez din starea de beatitudine ce mă cuprinde în timp ce-mi apăs buzele de pielea fierbinte a gâtului tău! Fiecare celulă şi fibră a mea te strigă şi te roagă să rămâi, să o iubeşti aşa cum doar tu eşti capabil. Fă dragoste cu mine, Hades! Nu doar cu trupul, ci şi cu mintea şi cu inima!*

Capitolul XII

Zilele şi nopţile trec, iar viaţa pare că-mi surâde din nou. Seth s-a trezit şi el, la două săptămâni după ce fratele său mai mare a deschis prea minunaţii săi ochi. Doctorii nu îşi pot explica minunea, nimeni nu se aştepta ca el să îşi revină. Nimeni nu credea că acest copil, atât de mic, are puterea de a lupta contra morţii şi să câştige.
Îmi sprijin coatele de patul micuţului şi ascult împreună cu Hades modul în care piticul ne relatează întâmplările visului pe care l-a avut în timp ce a fost inconştient. Hazel şi-a recăpătat frumuseţea, culoarea, fineţea. Este acum ceea ce poate că nu a fost niciodată. Zâmbetul ei nu denotă doar fericire, ci şi viaţă, putere, speranţă şi dragoste. Îşi ţine frăţiorul la piept şi nu se dezlipeşte de el nici măcar pentru o secundă. Îl soarbe din priviri şi se hrăneşte cu fiecare cuvânt rostit de acea voce subţire de copil.

***
Mâna lui Hades o caută pe a mea, iar eu i-o încredinţez şi păşesc pe urmele sale până la maşina care ne aşteaptă în faţa spitalului. Stratul alb de zăpadă scârţâie sub picioarele noastre nerăbdătoare să părăsească mai repede instituţia ce ne-a fost adăpost timp de trei săptămâni întregi. Răsuflu uşurată, aşezându-mă în scaunul pasagerului, şi trag aer adânc în piept. Simt mirosul libertăţii invadându-mi căile respiratorii.
Îmi aşez mâna pe coapsa lui Hades, iar el o cuprinde şi o duce spre buzele sale dulci cu aromă de mentă şi cireşe. Privirea mea nu se dezlipeşte de chipul său, de colţurile gurii sale care stau permanent ridicate într-un zâmbet divin şi, asemeni unui flămând, înghit fiecare sentiment de dragoste şi adoraţie pe care i-l port bărbatului din faţa mea.
— Am fost atât de speriată că te voi pierde, îi mărturisesc, făcându-l să mă privească cu ochii mijiţi de uimire.
— Nu puteam să plec, Mya! Ţi-am promis că mă voi întoarce la tine!
Zâmbesc şi mă umplu de tot ceea ce înseamnă el. De parfumul său cu miros de ciocolată şi alcool. De felul în care muşchii maxilarului său se contractă din cauza presiunii pe care o pune asupra lor. De felul în care îi simt sângele alergând cu o viteză ameţitoare în vene.
Maşina se opreşte la marginea unui drum lăturalnic, iar Hades se răsuceşte înspre bancheta din spate. Sustrage o eşarfă albă şi se întoarce înspre mine, zâmbind răutăcios. Îmi transmite prin semne să închid ochii în timp ce bandana albă îmi este aşezată peste ei şi strânsă la spate. Obişnuiam să urăsc surprizele înainte ca Hades să îmi arate frumuseţea lor.
Hades este cunoscut drept zeul grec al infernului în mitologie, însă, cel real, este zeul raiului meu.
Aud cum portiera îmi este deschisă şi simt palmele lui Hades mulându-se perfect pe şoldurile mele în timp ce mă conduce înspre necunoscut. În jur, persistă o linişte apăsătoare pe care simt nevoia nebună de a o întrerupe, afundându-mi picioarele mai tare în zăpadă. Respiraţia fierbinte a iubitului meu îmi încălzeşte chipul, nevrând să se supună vântului de iarnă care încearcă să ne îngheţe.
Un sunet metalic îmi invadează timpanele şi mă lipesc mai mult de pieptul iubitului meu. La rândul său, Hades mă strânge mai aproape şi mă conduce, sprijinindu-şi capul de umărul meu. Drumul nostru bifurcat se uneşte, formând o alee albastră asupra căreia plutesc petale de nuferi roşii. Nufărul iubirii noastre ni se întipăreşte precum un tatuaj pe inimi. Inspir adânc, simţind cum palmele lui Hades îmi ating cu delicateţe nodul bandanei şi continui să ţin ochii închişi chiar şi atunci când bucata albă de material îmi cade la picioare.
— Deschide ochii, Mya!
Parcă la comandă, irisurile îmi sunt dezvăluite de pleoape şi un sunet de surprindere mi se strecoară printre corzile vocale.
— Ţi-am promis o întâlnire încă din momentul în care m-am întors la tine.
O ladă de bere stă întoarsă pe post de masă în faţa intrării în orfelinat. Deasupra ei, farfurii şi tacâmuri de plastic tronează lângă o cutie de pizza şi o lumânare îşi dă ultima suflare în faţa vântului care adie. Hades se grăbeşte să o reaprindă şi îmi zâmbeşte slab, lovind cu palma butucii de lemn ce ne servesc pe post de scaune.
— Să te duc la un restaurant ar fi fost banal, îmi spune el, afişând rânjetul său specific. Noi nu suntem pretenţioşi, noi ne bucurăm de lucrurile mărunte. Nu vreau să stai în prezenţa mea şi să te bucuri de frumuseţea unui local minunat. Vreau să stăm aici, în pustietate, bucurându-ne unul de altul, unul cu altul.

— Sunt însărcinată!
Chipul lui se schimbă, iar uimirea îl umbreşte, îmbrăcându-l în cel mai mare inamic şi coşmar al meu.
— Am vrut să îţi spun, îţi jur! Dar nu ai mai fi plecat, iar eu... Nu apuc să continui, căci sunt trasă în braţele sale şi buzele lui le frământă flămânde pe ale mele.
Mă agăţ de umerii săi puternici pentru a-mi menţine stabilitatea şi-i permit limbii sale să îmi culeagă fluidele cavităţii bucale, bucurându-mă de sudoarea care mi se prelinge pe şira spinării. Hades se desprinde de mine, fâstâcindu-se precum un puşti şi mutându-se de pe un picior pe altul. Mâna sa stânga se strecoară în buzunarul sacoului negru, mulat pe fiecare muşchi al său, iar genunchiul drept îi cedează, plecându-se în faţa mea.
Liniştea este spartă de bătăile inimii mele. Sărmana, pare că se luptă să rămână în viaţă, să îmi pompeze sânge în întreg trupul meu pietrificat! Ochii mă înţeapă, făcându-mi pupilele să danseze în lagunele albastre ce s-au format în jurul lor. Mă aprind precum un foc de tabără şi ard neîncetat în flăcările iubirii. Îl privesc pe Hades şi îi mulţumesc Celui de sus că mi l-a dat. Îi mulţumesc că m-a readus la viaţa atunci când chiar şi eu îmi declaram pierirea.
— Maria Blaise, vrei să îţi petreci restul vieţii alături de mine?
— Nu vreau să îmi ceri asta doar pentru că sunt însărcinată, mă las la nivelul său, privind cum razele soarelui se reflectă în pietricica inelului care-i stă între degete. Nu îmi doresc să te simţi silit de împrejurări şi să îmi pui această frumoasă bijuterie pe deget, Hades! Pot să te iubesc şi aşa, fără un accesoriu sau un act care să ne lege! Te voi iubi oricum, pentru eternitate!
— Faptul că eşti însărcinată este cel mai frumos cadou pe care mi l-ai fi putut oferi, Nufărel, dar nu el mă determină să te cer de soţie, ci ea – îmi spune el, apăsându-şi toracele cu degetele – , inima mea mă obligă să te leg de mine pentru o eternitate.
— Îmi baţi în piept, îi şoptesc, privind cum inelul îmi este strecurat pe deget şi buzele lui se lipesc de piatra micuţă ce ne devine jurământ.
— Pentru eternitate, Maria Blaise!

Epilog

Relaţia noastră nu este perfectă, în fond, niciodată nu a fost. Există certuri, supărări şi nopţi în care adormim fără a ne ţine în braţe. Există vorbe spuse la nervi, cuvinte rostite fără de rost, despărţiri şi împăcări repetate. Există imperfecţiune în perfecţiunea noastră alcătuită din iubire pură. Ne iubim mai mult decât am fi crezut că e posibil, mai mult decât ne credeam capabili şi mai mult decât oamenii ar fi în stare să înţeleagă. Formăm un întreg într-o relaţie ca oricare alta, dar diferită de toate care există.
Ne îmbătăm cu sentimentele care ne leagă şi ne menţin împreună chiar şi în clipele-n care lucrurile devin dificile şi viaţa ne loveşte. Degetele noastre tremurânde se întâlnesc sub cearşaful alb de amintiri şi se unesc, în ciuda lucrurilor care încearcă să le separe. Buzele flămânde se mângâie între ele, se devorează în urma limbilor lacome ce se frământă cu dor şi pasiune. Respiraţiile ni se contopesc, trupurile ni se unesc sub sunetele plăcerii şi devenim un întreg printre ruine.
Hades mă ridică în momentele în care cedez, îmi întinde mâna şi mă priveşte urât atunci când îl alung, încăpăţânată şi plină de mine. Mă ceartă cu privirea sa şi mă alintă cu atingerile lui fierbinţi pe trupul meu înfrigurat. Am descoperit iubirea în cel mai dezastruos mod cu putinţă şi am făcut din ea cel mai venerat lucru din câte există.

Am descoperit iubirea în braţele lui şi l-am iubit mai mult decât pe mine însămi.
Ne-am jurat veşnicia un timp atât de îndelungat încât secundele devin infime, iar anii par să nu mai existe. Am jurat să avem sentimente pure şi iubire nemărginită. Dumnezeu mi l-a redat, iar eu l-am adorat încă din acel moment. Maria cea dură şi plină de păcate a devenit un om ca oricare altul. Unul care greşeşte, dar care, la finalul zilei, îngenunchind la baza patului si îşi cere iertare cu lacrimile jucându-i în privire. Supusa diavolului a devenit, din nou, supusa divinităţii.

Îmi unesc palmele între ele şi cer îndurare. Îl privesc pe Hades şi mii de cuvinte de mulţumire mi se plimbă prin minte, într-o goană care mă ameţeşte şi mă determină să zâmbesc prosteşte. Iubitul meu, cel care poartă un nume impur, străluceşte precum un înger păzitor. Inima lui mare mi-a devenit adăpost, m-a protejat de întregul rău şi mi-a arătat ce înseamnă puritatea. Ce înseamnă credinţa din necredinţă.

***
Chad a decis să plece în căutarea fericirii. Inima lui frumoasă, iubitoare şi blândă a decis că merită mai mult decât ceea ce eu îi puteam oferi. Îmi aduc aminte de ziua în care a plecat. Lacrimile din privirea lui verde, buzele tremurânde şi sărutul uşor din colţul gurii. Mi-a luat chipul între palmele sale mari şi mi-a şoptit cu fruntea lipită de a mea:
— *Poate cândva! Poate nu în această viaţă, dar, cu siguranţă, în următoarea. Ai grijă de strălucirea din ochii tăi, Mya! Ai grijă de zâmbetul tău capabil să îmbuneze chiar şi cel mai întunecat suflet! Te voi iubi mereu, însă, cred că a venit timpul să mă întorc la cea care îmi deţine cu adevărat inima!*
Apoi a plecat. A dispărut din viaţa mea tumultoasă şi nu m-a mai căutat de atunci. Uneori îmi este dor de râsul său colorat, de glumele sale proaste, de glasul său afon care-mi cânta melodii de dragoste la telefon în clipele în care totul devenea prea greu. El îmi uşura şi înfrumuseţa viaţa, chiar şi atunci când nici măcar Hades nu era capabil să facă asta. Chad va rămâne veşnic cel mai bun prieten al meu.
Privirea mi se opreşte asupra lui Sheryl şi zâmbesc. Braţele lui Ethan o ţin strâns la piept în timp ce nasul îi este ascuns printre firele de păr, acum, verzi. Îi mângâie blând spatele şi-i şopteşte cuvinte care-i înroşesc obrajii. Ethan îi face bine. Alungă demonii din sufletul său şi-i domoleşte caracterul vulcanic. O iubeşte, probabil că a iubit-o încă din prima clipă, iar ea abia acum a cunoscut dragostea.
Tatăl meu şi Nirvana sunt ceea ce alţii consideră familia perfectă. Îl zăresc adesea privind-o jucându-se cu Mario, iar dincolo de fericire, în privirea sa verde-albăstruie se regăseşte şi o urmă de tristeţe. Amintirea mamei încă-i dansează în minte, stârnindu-i, chiar şi acum, bătăile inimii. Ea va rămâne, pentru totdeauna, prima lui iubire.
Yarris şi-a deschis propriul bar, iar acesta a devenit locul în care îşi varsă amarul, aterizând în fiecare seară într-un pat diferit. Oricât ar fi încercat, oricât s-ar fi zbătut, imaginea lui Dolores nu i-a permis să meargă mai departe. Îl ţine pe loc şi îl obligă să-i poarte o dragoste nemărginită.
Dolores este fantoma trecutului său şi dorinţa imposibilă a prezentului. Ea este steaua căzătoare pe care nu o poate atinge, indiferent de rugăminţile sale.

***

— Mami, mami!

Glasul fiicei mele mă scoate din starea meditativă. Mă întorc spre ea şi o privesc cu dragoste în timp ce mă las în genunchi la nivelul său şi îi mângâi chipul divin, trecându-mi apoi degetele printre firele părului ei ciocolatiu.

— Uite, Koll mi-a reparat păpuşa!

Privesc păpuşa al cărei picior rupt este lipit cu bandă adezivă şi îl caut pe cel care îmi protejează fetiţa în mulţime. Ochii lui verzi mă studiază, iar obrajii îi devin roşiatici. Îşi strânge palmele la spate şi zâmbeşte prietenos. Părul lui blond, aşezat într-o parte, pare că străluceşte sub razele soarelui lunii august, învăluit de inocenţă.

Hades apare lângă mine şi îmi întinde mâna pentru a mă ajuta să mă ridic. O cuprind fără ezitare şi îmi lipesc buzele de ale sale. Aceeaşi aromă a divinităţii mi se strecoară în cavitatea bucală şi o absorb lacomă. Degetele sale îmi feresc şuviţele rebele care se strecoară afară din cocul meu şi îmi sărută podul palmei cu tandreţe.

— Este timpul, iubito!

Îmi întinde foarfeca, trecându-şi un braţ pe după talia mea. Mă trage mai aproape de el, învăluindu-mă în căldura trupului său iubitor.

Ţintuiesc cu privirea mulţimea de copii ce se joacă în curtea imensă alături de adulţii iubitori care au venit să ne fie alături, simţindu-mi inima bătând mai fericită şi mai plină de viaţă. Foarfeca se deschide, cuprinzând panglica roşie care duce înspre intrarea în instituţie, funda îmi cade la picioare, iar glasuri fericite îmi mângâie sufletul.

— Bine aţi venit, le urez tuturor, indicând uşa din lemn de mahon. Astăzi, orfelinatul ***„Nufărul inimii”*** îşi deschide porţile pentru voi. Vă rog să vă îndreptaţi în linişte către intrare!

Mă întorc înspre Hades şi-i zâmbesc cu toţi dinţii, emoţionată şi mai fericită ca niciodată.

— Tocmai am adoptat o sută cincizeci şi trei de copii!

— Suntem o familie mare şi fericită, Hades!

Îşi sprijină fruntea de a mea.

— Dumnezeule, cât de mult te iubesc!

— Ştiu, îi răspund. *Prezentul meu eşti tu!*

— Mereu şi pentru totdeauna!

Îmi cuprinde palma în căuşul palmei sale şi mă poartă înspre un nou început. Spre cel mai frumos viitor, în braţele lui.

Hades, zeul dulcelui meu infern! M-ai învăţat ce înseamnă iubirea, speranţa, credinţa. Mi-ai oferit inima ta şi mi-ai permis să o modelez după bunul meu plac. Am fost prieteni, duşmani, iubiţi, iar acum, suntem soţ şi soţie. Te privesc şi nu îmi vine să cred că îmi aparţii, că îţi aparţin şi că iubirea noastră va rămâne veşnic nemuritoare. Ea trăieşte prin ochii plumburii ai fiicei noastre. Privirea ei inocentă, glasul său suav, mânuţele mici care îmi mângâie chipul sunt binecuvântarea de care aveam nevoie. M-ai ridicat din imperfecţiunea mea şi m-ai învăţat să îmi alcătuiesc propria perfecţiune. Ştii ce înseamnă perfecţiunea, iubitule? Familia! Familia este întruchiparea perfecţiunii!

Aceasta este ultima scrisoare pe care ţi-o voi scrie, căci, de acum înainte, îţi voi şopti în miez de noapte tot ceea ce inima mea simte. Te iubesc, Hades! Îmi baţi în piept aşa cum însăşi inima nu este capabilă să-mi bată.

Cu dragoste,
Maria Kassandra Conrad Blaise!

Îmi şopteşti în miez de noapte:
Prezentul meu eşti tu,
Şi nici alte o mie de cuvinte
Nu ar putea să îmi aline, astfel, sufletul.
M-ai umplut de tine, de noi, de speranţe şi iubire,
Mi-ai şoptit: „Prezentul meu eşti tu”,
Cât pentru o veşnicie.
Te-am iubit atunci şi te iubesc acu',
Să nu uiţi, iubite,
Prezentul meu... eşti tu!

Mulţumiri!

Cuvintele sunt de prisos atunci când sentimentele sunt cele care îţi domină inima. Însă, doresc să încep prin a-i mulţumi editorului meu, Oana-Alexandra Nica, pentru efortul depus, pentru că a crezut în mine şi mi-a oferit curaj, pentru că nu este doar un editor, ci şi una dintre cele mai bune prietene ale mele. Mulţumesc! Te iubesc!
Mulţumesc editurii Stylished, un grup de oameni care fac ca visele să devină realitate!
Acum... mulţumirile mele ar fi prea puţine faţă de tot ceea ce aş vrea să împărtăşesc cu tine, dragul meu cititor! În palmele tale, se află o mică parte a inimii mele. Chiar în această secundă, ai ajuns la finalul gândurilor mele şi, indiferent dacă acestea au fost pe placul tău sau nu, sper că am reuşit să trezesc în tine fiecare sentiment pe care l-am simţit eu scriind această poveste. Hades şi Maria vor rămâne veşnic parte din inima mea, parte din mine. Pot spune că, la rândul meu, am învăţat multe alături de ei. Nu doar ce înseamnă dragostea, ci şi prietenia, susţinerea şi altruismul. Am iubit alături de ei şi sper ca şi tu să o fi făcut!
Îţi mulţumesc din adâncul sufletului pentru achiziţionarea acestei cărţi, pentru că ai citit-o şi i-ai permis să prindă viaţă în imaginaţia ta! Aici se încheie romanul în care Hades şi Maria au fost protagonişti. În acest moment, ai terminat o poveste şi sper să fie una care să îţi rămână întipărită în memorie, măcar pentru un timp.
Îţi aştept cu drag părerea, indiferent dacă aceasta este una pozitivă sau negativă! Nu uita, părerea ta mă ajută să mă perfecţionez şi să fac un pas înainte!

Cu drag,
Andrada Rezmüveş

De asemenea, povestea celorlalte personaje, o găsiţi în seria „Secrete dezlănţuite”.

Pentru impresii şi discuţii, vă aştept pe următoarele platforme:

Facebook personal: Andrada Rezmuveş
Pagină de autor: Andrada Rezmüveş
Instagram: AndradaRzm
Goodreads: Andrada Rezmuves